

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

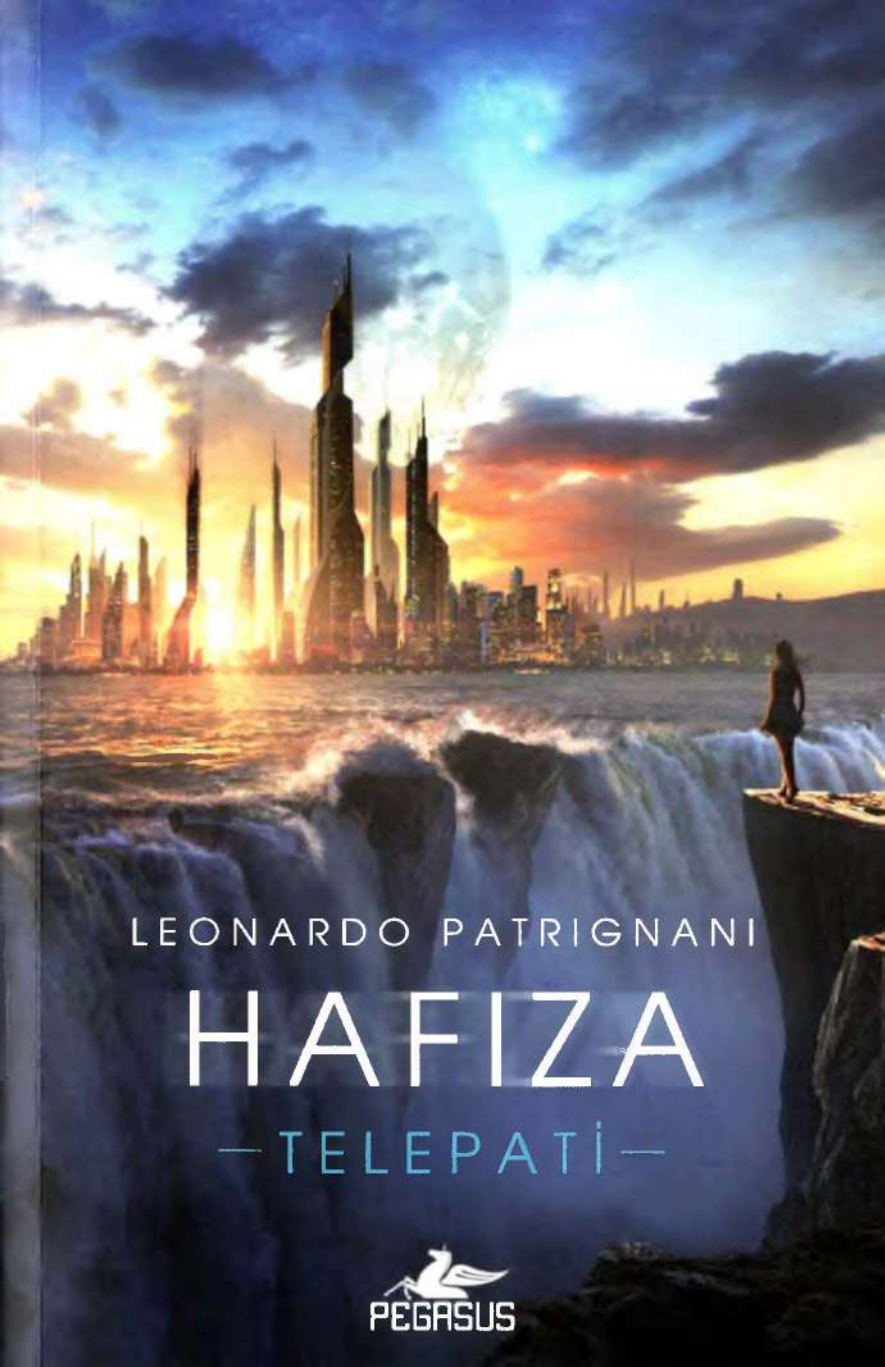
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEONARDO PATRIGNANI

HAFIZA

—TELEPATI—

PEGASUS

HAFIZA

Pegasus Yayınları: 1087
Gençlik: 194

Hafıza

Leonardo Patrignani
Özgün Adı: Memoria

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltili: Esengül Aydın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2015
ISBN: 978-605-343-569-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Leonardo Patrignani, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları PNLA & Associati S.r.l./Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez İtalya'da Arnoldo Mondadori Editore S.p.A.
tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEONARDO PATRIGNANI

HAFIZA

İtalyancadan Çeviren:

Çiğdem Casagrande

PEGASUS YAYINLARI

Valeria'ya

Uyanmak için... zaman var.

*İnsanoğlunu, yapabileceklerinin ve
olabileceklerinin sınırsızlığını fark etmek kadar
korkutabilecek başka şey yoktur.*
Søren Kierkegaard

*Hükmedilebildiğinde,
zamanın da bir pazarı oluşacak.*
Alberto Massari

ÖNSÖZ

Her zamanki gökyüzüydü.

Her zamanki yüzlerdi.

Yer altı sığınağıydı, ışığı tekrar görebilmek için duvara oyulmuş bir delikti, kayıttan sonra diskin sonuna gizlenmiş sessizlik gibiydi. Var olmayan bir dünyada, olmayan mekânlarda bir *yer*. Geleceğin olmadığı gerçeklikte bir *zaman*. İskambil oynarken en kritik zamanda desteden çıkan joker gibiydi.

Ancak o an için kafesten başka bir şey değildi. Zihnin bir oyunuydu. Gerçekçi, inandırıcı, doğru olduğu hissini uyandıran bir oyun.

Bir kış mevsiminde, öğleden sonra, Barselona sahilinde esen rüzgârla, koreografisi olmayan bir dans gibi kırmızı ve mavi renklerdeki ilanları oradan oraya sürükleyen benzersiz bir nefes gibiydi.

Alex ve Jenny'nin kaderlerini kesiştiren ve onları oraya kadar sürükleyen duygu gibi samimiydi. Kâbustan dışarı. Yeni bir hapishanenin içine.

Göktaşı Dünya'daki hayatı yok etmişti, bunu çok iyi hatırlıyordu. Mümkün olan her paralel boyuttaki, Çoklu Evren'in her köşesindeki hayatı. Ama onlar bunu biliyorlardı, belki de her zaman bilmişlerdi: *Zihinlerimiz anahtardır*. Kıyamet anında, koşunun bittiği anda, gezegende yaşayan diğer canlılar gibi, onların da gözleri kapanmıştı.

Ancak bedenlerinin gözleri gerçeğe açılan tek pencere değildi.

Albüm bitmiş miydi? Yoksa yeni şarkı başlamadan önceki sessizlik miydi? Alex ile Jenny nerede olduklarını bilemiyorlardı. Kurtulmuşlardı ancak aynı zamanda ölmüşlerdi. Anladıkları kadarıyla, hatıra mekânında dolaşıyorlardı; bir düşünce parçasının esiri gibi, kıyametin bir yansımasındaydılar bu arada dünya külden bir çöl gibiydi. Öyleyse gerçek dünya hangisiydi? Onlar kimdi?

Hayatta kalan neydi? Ne sonsuza kadar yok olmuştu?

Marco'nun tekerlekli sandalyesi birkaç saniye önce yolun sonunda belirivermişti. Gözlerine inanamayarak ona bakmakta olan Jenny ile Alex'e söylediği birkaç kelime oyunu yeniden başlatmıştı.

“Haydi çocuklar, çıkalım bu kafesten.”

Sonra ayağa kalkmıştı. Ayaklarının üzerinde durabiliyordu.

Ve gülümsüyordu.

Memoria’ya hoş geldiniz.

Hatıraların geçer akçe olduğu tek yere. Albümün sonu ile gizli kaydın başlangıcı arasındaki sonsuz sessizliğe.

1

El ilanları Katalan gökyüzünde sabun köpükleri gibi uçuşuyordu. Kimi zaman zarif, kimi zamansa heyecanlı bir şekilde, plaja veya yola dñşmeden önce sahil boyunca zıplıyorlardı. Güneşin batışından sonra hava soğumuştı; bu arada Barselona denizinin üzerinde mor yarıklar ve kırmızı fırça darbeleriyle bezenmiş mavili sarılı ısıltıların bulunduğu rengârenk bir manzara belirmişti.

Beş dakika önce, her ikisinin de bilmediğı bir sokağı saptıklarında hiçlikle karşılaşmaları Alex'i de Jenny'yi de sarsmıştı. İçinde zorlukla hareket edebildikleri, yavaş ve sessizliğin yuttuğı koyu bir sis tabakası onlardan birkaç adım ötedeydi. Yaklaşmasalar daha iyi olacaktı.

Alex'in sürekli tekrarlayan kâbusu, Malezyalı kâhinin öngörüsü gerçekleşmiş oldu: Memoria. İlk buluştukları andan itibaren ulaşmaları gereken kader. Çoktan belirlenmiş olan alın yazısı. Tabii ki onlar burasının kurtuluş olduğuna inanmışlardı, göktaşının Dünya'ya çarpmasının etkilerinden sakınabileceklerinin vadedildiği topraklarda olduklarını düşünmüşlerdi. Oysa bu doğru değildi. Memoria kıyametin ulaşmadığı şanslı cennet değildi. Memoria *sonra* idi.

Yıkımdan sonra. Dünyanın sona ermesinden sonra. Daha doğrusu tüm dünyaların sona ermesinden sonra.

Alex ile Jenny yanlarına yaklaşmakta olan Marco'yu uzun uzun süzdüler. Tarak yüzü görmemiş siyah saçlar, V yakalı siyah tişörtün üstüne giydiği, düğmeleri iliklenmemiş kot gömlek ve büyük cepli keten pantolon.

"Dostum..." dedi Alex, şaşkınlıktan büyümüş olan gözlerine yaşlar dolmuştu. Ona her zaman ağabey, can yoldaşı ve sadık bir suç ortağı olmuş bu çocuğa sarılmak, ona yeniden kavuştuğu için hissettiği coşkuyu göstermek isterdi. Jenny, henüz yoğun bir sisin içinde belirsiz bir gölge iken ona her zaman inanmış olan tek kişiydi. Onu kendine çekip sımsıkı sarılmak isterdi ancak hissettiği duygular yüzünden felç olmuş gibiydi. "Bu çok anlamsız... sen yürüyorsun... Nasıl?.."

Sözcükler boğazında düğümleniyordu. Arkadaşı durdu ve gülümseyerek başını eğip onu kucaklamak için kollarını açtı.

“Sana yardım etmeye geldim,” diye fısıldadı Marco, Alex’i kendine doğru çekerken. “Yoksa kim bilir başına ne dertler açacaktın...”

Bir kenarda durmuş olan Jenny kendisinin ve Alex’in hatıralarında yer alan kişilerin birbiri ardına deniz kıyısında belirmeleri karşısında neredeyse hipnotize olmuş bir halde, konuyla hiç ilgisi olmayan bu insanları seyrediyordu. Yüzme takımının antrenörü bile buradaydı. Deniz kenarındaki küçük duvara dirseklerini dayamış, bakışları ufukta kaybolmuştu.

Yalnızca hatırladıklarınızı görürsünüz.

Kâhinin sözleri hâlâ şaşkın olan kızın kafasında dönüp duruyordu, soğuktan titreyen kollarını kavuşturmuştu. Alex ile Marco sarılıp birbirlerinin sırtlarına vurmaya devam ederken aklına yanıtı olmayan bir soru düştü. “Tekerlekli sandalyede oturan bu çocuk diğer herkes gibi yalnızca bir hatırıysa nasıl oluyor da Memoria’da kilitli kaldığımızın farkında olabiliyor?”

Alex ona doğru döndü.

“Bu, Marco. Sana ondan söz etmiştim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ancak... görünüşe göre hepimiz aynı teknedeyiz.”

Jenny gülümsemeye çalıştı ama dudakları güvensizlik ve çekingenlikle kıvrıldı. Elini Marco’ya uzatırken bunların ne kadar saçma olduğunu düşünüyordu. İnsan nesli tükenmişti ama o ölmemişti. Ancak yaşadığını söylemek de oldukça zordu. Çevresinde gördüğü her şey geçmişin yansımasıydı. Bir çeşit rüyada kapalı mı kalmışlardı? Bedenleri şu anda neredeydi? Daha da önemlisi *ne haldeydi?*

Marco'nun elini sıkarken, geri dönebilmelerinin bir yolu varsa, en azından onun bu konuda bir planının olduğunu umut ediyordu.

Marco başıyla selam vererek ona baktı ve "Sen Jenny'sin demek ki," dedi. Kız hakkında o kadar çok şey işitmişti ki güzelliği onu şaşırtmadı. İnce ve atletik bir bedeni vardı, uzun bacakları dar bir kot pantolonun içindeydi, kestane rengi, dalgalı saçları geniş omuzlarını kaplayan deri ceketin üzerine yayılıyordu. Arkadaşını rüyalarında ve görüntülerde senelerce büyülemiş olan kahverengi gözleri yoğun ve deliciydi. Alex o gözleri kovalamış ve bulmuştu, kaybetmiş ve tekrar aramıştı. Her şey kararmadan ve boşluğa atlamadan önce ona eşlik etmişlerdi.

"Sen de Çoklu Evren hakkında her şeyi bilen çocuksun," diye yanıtladı Jenny, ses tonundaki düşmanlığı gizlemeye fırsat bulamamıştı.

"Nerede olduğumuzu bildiğini söyle," dedi Alex. Boğazını temizledikten sonra dikkatini arkadaşına vermişti.

Marco bir süre daha Jenny'yi incelemeye devam ettikten sonra döndü. "Bunların hepsini biliyorum, evet. Buraya nasıl ulaştığımızı biliyorum. Ama buradan dışarı nasıl çıkacağımıza dair en ufak fikrim yok. *Dışarıda*, doğduğumuzdan beri bildiğimiz yere ait bir şeyler kaldığını umut ederek konuşuyorum tabii."

Jenny başını salladı, ellerini beline koyup sahile döndü. "Bilgisayar dâhisi..."

Alex bakışlarını yere indirdi. Marco kızın ters sözlerine yanıt vermekten kaçındı. Bakışlarında bir güvensizlik seziyordu, tanımlayamadığı bir huzursuzluk. Memoria onun da kendisini kaybolmuş hissettiği, sorularla dolu bir tüneldi. Ne yıllar süren çalışmaları ne de Tanrı vergisi inanılmaz analitik yetenekleri bir işe yarıyordu. Bulundukları yerin doğasını anlayabilmeleri için gereken yapboz parçaları eksikti. Ve farklılıklarını.

“Göktaşı çarpmadan önce yarı bozuk tekerlekli sandalyenin üstündeydin, eve kapanmıştın,” diye konuşmaya başlayan Alex gözlerini arkadaşınınkilere dikmişti. “Seni orada bırakmıştım. Boşluğa atladıktan sonra uyandığımda hayatım o kahrolası basket maçının olduğu günden tekrar başladı, sanki o süre içinde bütün yaşadıklarımız yalnızca bir rüyaydı. Seni görmeye geldim ancak sen benim neden bahsettiğimi anlamıyordun. Avustralya’ya yaptığım gezi, paralel evrenler arasındaki yolculuklar, Thomas Becker, dünyanın sonu... Ama Jenny oradaydı, gerçekte, artık yalnızca rüyalarımda karşılaştığım bir görüntü değildi. Aynı deneyimleri yaşamıştı. Marco, neler olduğunu açıkla bana. Yalvarırım.”

Marco elini siyah saçlarının arasına sokup karıştırdıktan sonra gözlüğünü çıkarıp gömleğinin cebine koydu. Gözlüğü olmayınca günün üçte ikisini bilgisayar monitörünün başında geçiren yirmi bir yaşındaki bir gence benzemiyordu. Üstelik artık ayaklarının üzerinde durabiliyordu. Alex ona başka bir gözle baktı.

Marco'nun ses tonu çok ciddi idi. "Benim için olayların çok farklı geliştiği bir paralel evren vardı. Ancak son anda fark edebildim. Yalnızca senin başarabildiğin bir şey olduğunu düşünüyordum. Oysa göktaş atmosferi girmek üzereyken bir yolculuk deneyimi yaşadım. Tıpkı senin yaşadığın gibi bir deneyim olduğunu sanıyorum."

Jenny, Alex'e doğru ilerleyip elinden tuttu.

"Pencerenin önündeydim," diye devam etti Marco. "Ellerimin arasında bizimkilerin piknikteyken çekilmiş bir fotoğrafı duruyordu. Dünyanın sona ermesini izlerken nasıl tanımlayacağımı bilmediğim bir duyguyla varlığını bile bilmediğim bir dünyaya doğru... çekildim."

"Bir çeşit girdap, bu duyguyu biliyoruz biz..." diye söze karıştı Alex.

"Kesinlikle. Gözlerimi tekrar açtığımda yine kendimdim ancak *başka bir yerdeydim*. Bir kır evinin terasında ayakta duruyordum. Ailem de yanımdaydı. Yaşıyorlardı, anlıyor musun? Dağdaki kazada ölmemişlerdi. O hayatta kaza falan olmamıştı!"

"Marco... bu muhteşem ancak..."

"Sözümü bitirmeme izin ver. Kendimi bulduğum o hayatta da göktaş dünyaya çarpmak üzereydi."

"Öyleyse her yerde aynı şey oldu," dedi Jenny.

"Aynen. Ama orada... farklıydı. Sakindim. İnsanların yüzündeki dehşeti görebiliyordum. Ben ise dünyanın sonunu içimde hiçbir korku olmadan bekliyordum."

"Nasıl olur?" diye sordu Alex. Alnı kırıışmıştı.

Marco kor gibi yanan gözlerini arkadaşına dikmişti. Işıltılı ve kararlı bakışlardı bunlar. "Dünyanın sonu sahnelenirken ayaktaydım, yanımda ailem, elimde bir günlük. İlk hareketimin koşup anneme ya da babama sarılmak veya bacaklarım yerinde olduğu için sevinçten ağlamak olması gerekirdi. Oysa ben elimdeki günlüğü açıp okumaya başladım. Sebebini hiç sorma. Bildiğim tek şey bunu yaptığım ve sonra çarpışmaya kadar bir daha elimden bırakamadığım. Bu benim günlüğümdü, benim paralel hayattaki günlüğüm; o hayatta yalnızca bir bilgisayar korsanı ya da bilişim âşığı değildim. Sizlerden biriydim. Dört yaşından beri paralel evrenlere yolculuk edebilme yeteneğine sahip biri. O günlükte yaptığım her yolculuk bütün detaylarıyla anlatılmıştı. Doğal olarak, yalnızca kısa bir bölümünü okuyabildim... Biraz daha zamanım olmasını nasıl isterdim. Her neyse, bazı şüphelerimi giderdim ama hâlâ olayın bütünüyle ilgili pek çok karanlık nokta var. Yalnız, sayfaları çevirmeye başladığım andan itibaren bir konudan emindim. Bu yüzden sakindim."

"Neymiş o?" diye sordu Jenny, Alex'in elini daha kuvvetli sıkarken.

"Ölüm diye bir şeyin olmadığını anladım."

2

“Burası hatıraların paylaşıldığı yer.” Marco onlara arkasını döndü. Tanıdık yüzlerin ve sıradan yolcuların geçişi azalmıştı. Çoğu, Barceloneta metro çıkışının yakınındaki liman bölgesine gidiyordu. Rüzgâr hafiflemişti, broşürlerin büyük kısmı artık yerdeydi. Bembeyaz köpükleriyle kayaları kaplayan dalgalar rıhtımı çevreleyen kayalıkların üzerine daha az öfkeyle vururken, birkaç bulut gökyüzünde yoğunlaşmıştı.

Marco karşıya geçip Alex ile Jenny’nin hiçlikle yüzyüze geldiği kavşağa ilerledi. Jenny Alex’e şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktıktan sonra delikanlının kendisini sürüklemesine izin verdi. Arkadaşı onlara doğru dönerken kalpleri yerinden çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı.

“Uyandıktan sonraki ilk ay, çevremde olup biteni fark edemedim. İlk günlerde hayat her zamanki gibiydi. Tekerlekli sandalyede, her zamanki alışkanlıklarım, bildik günlük yaşantımla. Evimde tek başımaydım. Birlikte pek çok zaman geçirdiğimiz yerde, Alex. Macintosh’un yanındaki kâğıt havuzunda, her zamanki gibi dağdaki o kahrolası kazayla ilgili gazete kupürleri vardı. Her şeyi rüyamda gördüğümü düşünüyordum. Göktaşını, ailemin hayatta olduğu paralel evreni... hepsini.”

“Bizim için de durum farklı değildi,” diye konuşmaya başladı Alex. Bakışlarıyla Jenny’nin onayım almaya çalışıyordu. Tek gördüğü onun memnuniyetsizliği oldu.

“Sonra, bir gün garip bir şey oldu. Bilgisayar masasının üstünde bir şişe su bulunduruyordum. Yanlışlıkla ittirdiğim klavye şişeye çarpınca yere düşecek gibi oldu. O anda içimden bir ses kalkıp şişeyi yakalamamı söyledi. Saçma bir düşünceydi... ancak her şeyi değiştirdi.”

Alex yüreği ağzında arkadaşının konuşmasını dinlemeye devam etti. Aynı anda merak dolu gözlerle şehri hiçlikten ayıran kavşağın ötesini görmeye çalışıyordu.

“Başka bir yerde olduğumu fark ettim. Günlüğüme not ettiğim birkaç cümleyi hatırladım. Sonra sokağa çıktım ve Memoria’nın ne olduğunu anladım. Milano’nun sokaklarında dolaşırken daha önce gördüğüm yerlere gittiğimde sorun yoktu ancak daha önce hiç bulunmadığım bir yere gitmeyi denediğimde... hiçlikle karşı karşıya kalıyordum.”

"Aynısı bize de oldu, Marco. Hemen şu köşenin arkasında."

"Muhteşem."

Senin için muhteşem olmalı, diye düşündü Jenny, bakışları etrafa odaklanmıştı.

"Seni görmeye geldim," diye çılgınca jestlerle konuşmaya devam etti Marco, "sen her zamanki Alex'tin, hiç değişmemiştin... çünkü ben seni öyle hatırlıyordum! Yine aynı sebepten, sen benim evime geldiğın zaman benim bu hikâyeden hiç haberim yoktu çünkü aslında sen *kendi hatıralarındaki* beni ziyarete gitmiştin. Gerçekte, bu otuz gün boyunca biz, *döngü* adını verdiğim bir yerde yaşadık. Hafızamızın bizim için geçmişten tesadüfen seçtiğı bir zaman diliminin içinde başka bir seçenek yokmuş gibi yaşadık."

"Garip. Ancak ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bu bir ay boyunca bir sürü *déjà vu* yaşadım. Senin dediklerin de göz önüne alındığında çok mantıklı."

"Bence biz kafayı yiyoruz," diyerek lafa karıştı Jenny, Alex'in elini bırakırken bakışları amaçsızca etrafta dolanıyordu.

Marco kızın iğneleyici sözlerini duymazdan gelerek devam etti. "Ben de pek çok *déjà vu* yaşadım. Bugün ne olduğunu bilmiyorum çünkü buraya, sahile doğru çekildim. Belki bir şekilde... çağırıldım. Bir saat öncesine kadar yatağımda uzanmış, günlüğümdeki notları hatırlamaya çalışıyordum..."

“Bakın, ben sıkıldım...” sesini yükselten Jenny bağırmaya başlamıştı. “Akıl hastanesinde gibiyim. Siz bu muhabbete devam etmek istiyorsanız, buyurun.”

Alex onu şaşkın bakışlarla süzerek kolundan tuttu. “Derdin ne senin? Sakinleşir misin lütfen? Hepimiz gerginiz. Nerede olduğumuzu bilmiyoruz ve bu kimse için kolay değil.”

Jenny derin bir nefes aldıktan sonra kolunu Alex’in elinden kurtarıp iki delikanlı sanki orada değilmiş gibi bakışlarını uzağa dikti.

“Burası hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Alex, tekrar Marco’ya doğru dönerek.

Marco eliyle Jenny ile Alex için varolmayan kavşağın ötesini işaret ederek, “Dediğim gibi, burası hatıraların paylaşıldığı bir yer,” diye yanıt verdi arkadaşına. “Sokağın köşesini dönünce hiçlikle karşı karşıya kaldığınızı söylemiştin. Öyle. Aramızdan kimse daha önce o sokağa gitmemişse, hiçbirimiz orada görecektir bir şey bulamayız. Ama yapabileceğimiz bir şey var; Milano sokaklarında dolaştığım günlerde keşfettim.”

“Neymiş?” diye sordu Alex. Jenny hâlâ arkası dönük duruyordu.

“Bak şimdi.”

Marco etrafa bakındıktan sonra tekrar karşıya geçip deniz kenarında yürüyüş yapan birini durdurdu. Alex ile Jenny onu uzaktan izlediler. Görünüşe göre yanındaki

Labrador cinsi köpeğiyle deniz kıyısına gelmiş orta yaşlı adamdan İspanyolca konuşarak bilgi alıyordu.

Adamın hareketlerine bakılacak olursa Marco yol tarifi ya da ona benzer bir şey sormuştu.

"İşte geldim," dedi neşe içinde adamın yanından ayrılıp Alex ile Jenny'ye yaklaşırken.

"Ne olmuş yani?" diye sordu kız soğuk bir ses tonuyla.

Olan şu, sizinle birlikte zaten Milano'da kanıtlamış olduğum teoriminin gerçek olduğunu gösteren bir deney yapacağım.

Bu da tıpkı fen dersi öğretmenim gibi konuşuyor, diye düşünen genç kız sabırsızlığını belli etti.

Marco aniden dönüp kavşağa ilerledi ve sola saparak gözden kayboldu.

Alex gözlerini yoldan ayırmadan Jenny'nin yanına yaklaştı.

Birkaç saniye sonra Marco'nun neşe içindeki yüzü biraz önce sapsımsı olduğu binanın köşesinde göründü.

"Tam da düşündüğüm gibi. Hazır mısınız?"

"Neye?" diye sordu Jenny.

Marco kıza yaklaşp heyecan içindeki gözlerini onunkilere dikti. Bir banka kasasının gizli şifresini ele geçirmiş gibiydi. Birkaç saniye boyunca onu zihninin en derin köşelerine sürükledi, Jenny sersemlemiş gibiydi. Sanki Marco'nun alnından çıkan görünmez bir el Jenny'nin aklındaki bütün düşünceleri yakalayıp yerinden sökmüş ve kendisiyle

birlikte sürüklemişti. Karşı koymasına fırsat vermeden, birkaç saniye içinde onu almış ve serbest bırakmıştı. Sonra aynısını Alex'e yaptı.

"Haritayı genişletmeye."

3

“Gözlerime inanamıyorum...” Alex, görünüşte basit ve önemsiz sayılabilecek bir görüntü karşısında büyülenmişti. Bu durum masanın üzerindeki kartları değiştirerek olabilecek bütün senaryoları yeniden devreye sokuyordu. Kavşağı geçip bakışlarını sola çevirmek yeterliydi, her şey çok açıktı: Küçük bir sokak, yoldan geçen birkaç insan, kırmızı ışıklarıyla uzaktan bile seçilebilen kumarhane girişi, üstlerinde yanan ışıklarla yolcu bekledikleri anlaşılan taksiler. Daha önce hiçliğin, bakışlarının aşamadığı beyaz bir duvarın olduğu yerde, şimdi Barselona’nın bir sokağı vardı. Canlıydı.

Şaşkınlık içindeki Jenny, “Nasıl olabilir bu?” diye sordu. Kahverengi gözleri gördüğü manzara karşısında kocaman açılmıştı.

"Paylaşımli hafıza. Size söylemiştim." Marco kahkahalarla gülüyordu.

Delikanlının kahkahaları Jenny'nin kulaklarını tırmalıyordu. Marco'nun can sıkıcı ses tonu ve Alex'in onu can kulağıyla dinlemesi Jenny'yi sinirlendiriyordu. Bu olanlar onun için yalnızca bir oyun muydu? Onları bu yer hakkındaki saçma teorilerini üstlerinde uygulayabileceği laboratuvar fareleri olarak mı görüyordu?

Hiç hoşuma gitmiyor, diye düşündü Jenny. Kahrolası haklı olsa bile, diye itiraf etti kendi kendine.

"O adamla konuşurken onun bazı anılarını aldım. Amacım da buydu zaten. Ona kumarhaneye nasıl gidebileceğimi sordum. Bana yanıt verebilmek için yolu hafızasında canlandırdı, o hatıralar da bana 'geçti'. Ben de aynısını size yaptım. Hatıraları paylaştım. Paylaşımli hafıza."

"Çılgınca..." dedi Alex, hâlâ sersem gibiydi.

"Bu gerçeklikle ilgili olarak şınıdiye kadar öğrenebildiğim tek şey bu. İnsanlar portallar gibi hareket edebiliyorlar."

"Portallar mı?" diye tekrarladı Jenny, Alex'e şaşkınlık dolu bir bakış atarken.

Marco boğazını temizledikten sonra devam etti: "Tabii ki. Biz şu anda konuşabiliyorsak, bunu tamamıyla bedenimizin ölümüne rağmen yaşamaya devam etmiş olan zihinsel yetilerimize borçluyuz. Hatıralarda yaşıyoruz. Yalnızca kendimizinkilerde değil, aynı zamanda başkalarınınkilerde de. Bunun nasıl olabildiğini bilmiyorum, yanıtı bulabilmeyi çok isterdin. Hatıralar çok gerçekçi ve sınırları da uçsuz

bucaksız olduğu için biriyle iletişime girdiğimiz anda bizi sarıyorlar, onları geçiş olarak kullanabiliyoruz. İlerlemeye bu şekilde devam edeceğiz.”

Jenny bakışlarını denize çevirdi, yeterince ikna olmamıştı ve canı oldukça sıkındı. Alex onun tepkisini fark edince Marco’ya kaçamak bir bakış attı ve kaşlarını kaldırarak hafifçe kafasını salladı. Daha sonra Jenny’ye, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Genç kız yavaşça döndü ve artık onların da hatıralarına girmiş olan şehrin bu köşesini inceledi. “Gösterinden çok etkilendim, Marco,” dedi. “Ama bütün bu olanların ne işe yarayacağını anlamıyorum. Beni çok da ilgilendirmiyor. Kurtulmuşum gibi değil de hapishanedeymişim gibi hissediyorum! İnsanların beyinleriyle oynamaya hiç niyetim yok. Kaldı ki amacı ne bunun?”

“Ama, nasıl, anl...”

“Gördüklerimizin hiçbirisi gerçek değil. Yanılıyor muyum? Eğer gördüklerimiz gerçekten yoksa diğer insanların beyinlerinden tüm dünyanın haritasını çalsak ne olur? Şuradaki insan,” diyerek Jenny bankta oturmuş gazete okuyan kadını işaret etti, “yok. Orada duruyor çünkü birilerinin hatıralarında yer etmiş; belki bizimkinin, belki de köpeğiyle dolaşan yaşlı adamın. Ne yapabilirim? Bu dünyanın bir geleceği yok. *Bizim* bir geleceğimiz yok.”

Alex bakışlarını yere indirdi, Marco kızı birkaç saniye süzdü. Jenny’nin sözleri şüphe götürmez bir gerçeği işaret

ediyordu. "Öyleyse, ne yapmamız gerektiğini düşünüyor-sun?" diye sordu çekinerek.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Jenny sıkınca. "Siz deneylerinizle eğlenedurun, ben çevreyi dolaşmaya gidiyorum. Zaten buradan kaçabilmemiz mümkün değil. Üstelik istediğimiz kadar zamanımız var. Değil mi?"

"Ama Jenny, ben..." Alex elini yanında duran kıza uzattı.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye fısıldadı kız, Marco'ya duyurmadan. Gözleri sanki bir şeylerle suçlanmışçasına bir süre için Alex'in gözlerine takılı kaldı.

Genç kız arkasını dönüp deniz kıyısı boyunca uzaklaşırken iki arkadaş sessizce onu izledi. Alex bir süre Jenny'nin tepkisi üzerinde düşündü. Ona neden kızgındı? Ve Marco'ya? Hepsi aynı gemideydiler ve başlarına gelenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Alex köpeğiyle gezen yaşlı adamdan edinmiş olduğu yeni hatıralara göz atmaya başladı ve birden annesiyle babasının biraz ileride, karşı kaldırımında el ele gezindiklerini gördü.

İlaç tedavisi bir işe yaramadı... ve bu yüzden senin psikiyatristin bizi bir nöroloğa yolladı, doktor Siniscalco'ya. O senin problemine çok daha etkili bir yöntem uyguladı... ve sorun çözüldü.

Nasıl?

Elektrokonvulsif terapi yaparak.

Bunun anlamı nedir?

Elektroşok.

“Alex, sorun nedir?” Marco onu kolundan tuttu. Arkadaşı hızla kafasını sallayıp gözlerini ovuşturduktan sonra ona baktı.

“Hiç, hiçbir şey...” derken eliyle alnına düşmüş olan saçını geriye attı. “Zihnimde ailemin ben altı yaşındayken beynimi yaktırdıklarını öğrendiğim zamana geri döndüm.”

“Elektroşok hikâyesi...”

“Kesinlikle. Dinle... burası hatıraların olduğu yer, doğru mu?”

Marco çevresine bakındı. Karanlık bastırıyordu, Barse-lona’nın sokak lambaları yanmaya başlamıştı, hava sıcaklığı gittikçe düşerken, denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Yolda yalnızca oradan geçen birkaç insan kalmıştı. Ve orada olmamaları gereken insanlar. Ama oradaydılar.

“Öyle.”

“Güzel. İleride duran annemle babamı görüyor musun?”

Marco hızla dönerek kumarhane ışıklarının ilerisine, lüks arabaların kuyruk olduğu otopark girişine baktı. “Evet.”

“Mükemmel. Sen izlemeye devam et. Benim almam gereken bazı cevaplar var.”

Alex ellerini kot pantolonunun cebine sokup yürümeye başladı.

Arkadaşından ayrılıp kaldırım boyunca yürürken içinde bambaşka duygular uyanmıştı. Kendini canlı, enerji dolu hissediyordu. Oradaki fiziksel gerçekliğinin sonuna kadar farkındaydı. Tüm bunlar ne çeşit bir rüya olabilirdi ki? Nasıl olur da o, Jenny ve Marco yalnızca zihinleriyle

orada bulunabilirlerdi? Ayakları asfalta değiyor, şiddetle esen rüzgâr kulaklarında ılık çalıyordu, hissetmekte olduğu her duygu fazlasıyla gerçekçiydi.

Kumarhaneye ilerlerken çevresindeki her detaya dikkat kesilmişti. Mağazanın vitrininin hemen yanında, kaldırımın üstüne atılmış boş bir süt şişesi. Bir öp bidonu. Siyah üniformasında sırma süsler bulunan bir genç tarafından Maserati'nin hemen yanına park edilen Coupe BMW'nin bulunduğu yer altı otoparkının girişinin önünde bekleyen bazı taksiler.

Yoldan geçen adam sayesinde buradaysak, bunlar da onun hatıraları olmalı, diye düşündü Alex. Annesiyle babasının yolun sonunda el ele tutuştuklarını görebiliyordu. *Hatıralarımız birbirine karışmış. Jenny'nin yolculuğu. Marco'nun tekerlekli sandalyesi. Hayatımdaki kişiler ihtiyarın senaryosunda. Eğer bu doğruysa, belki de...*

Alex bir an durup derin bir nefes aldı. Aklından geçen soruların yarattığı heyecan yüzünden beyni durmuş gibiydi. Çok fazla soru ve şüphede vardı. Bir adım geri çekilmek daha iyi olabilirdi. Dikkatini dağıtmak için kaldırım boyunca park etmiş olan arabaları incelemeye başladı, sahili istila etmiş olan ve rüzgârla oraya kadar sürüklenen kırmızı-mavi renkli birkaç broşür gördü. Diz çöküp bir tanesini aldı. Ayağa kalkarken, senelerdir basket oynarken üzerinde zıpladığı ve bağları uzunca bir süredir riskli bir şekilde zedelenmiş olan sağ dizinin gıcırdadığını işitti. O sesi duymaya alışıktı, genellikle bu sesin ardından dizine orta şiddette bir ağrı saplanırdı. Fakat o gün olmadı.

Alex'in gözleri broşürün ortasındaki yazıya yöneldi: BİR TAKIMDAN DAHA FAZLASI. Arka planda kırmızı-mavi renkli forma giymiş birkaç futbolcunun golden sonra sevinirken çekilmiş fotoğrafı vardı. Şehrin ünlü futbol takımının birkaç gün sonra yapacağı maçla ilgiliydi. Broşür Barcelona'nın Camp Nou Stadyumu'na yoğun bir katılım olması için hazırlanmış davetiyeydi. Katalanca yazılıydı ancak anlaşılabilirdi. Maçın tarihi 27 Mart 2014'tü.

Alex kaşlarını çattı. "Oldukça eski..." dedi yüksek sesle. Broşürü cebine koyduktan sonra yürümeye devam etti. Daha sonra Marco'ya bu konu hakkındaki düşüncesini sorardı.

Şimdi geçmişi sorgulama zamanıydı.

4

Göz kapakları zaman içinde kilitli unutulmuş sürgüler gibi.

Hareketsiz ve asılı duran vücudu; uzun ve sessiz, unutulmaya mahkûm, yaşam olmayan bir hayat biçimi. Kapalı gözlerinin etrafında karanlık uçurum. Öfke dindi, huzur döndü. Bir sonsuzluk anı kadar sürecek, bilinmeden ve hafızası olmadan.

Kıyamet gürültüleri arasında sadece sağır yankılar işitildi. Ancak o farklı bir yerde. Varoluşu, şu anda, onun titreyen bir kopyasıydı; her bir bakışın başkalarının yoluna götürebildiği, ruhun tiyatrosunda görkemli bir sahneleme.

Plağa ne oldu? Gerçekten bitti mi? Saniyeler geçip gidiyor.

Halbuki yemin edebilir, arka planda bir gürültü işitiliyor...

Casino'nun ters yönüne doğru kıyı boyunca ilerlerken rüzgârın ani esintisi Jenny'nin yüzüne çarptı. Sokak lambalarının ışığı sahile paralel bir çizgi çizerek bakışlarını uzakta görünen köpek balığı yüzgeci şeklindeki heybetli ve görkemli, özgün mimari formlu binaya yönlendiriyordu.

Jenny bakışlarını sahile çevirdi. Akşam yemeği saati gelmiş olmalıydı, çevrede çok az insan kalmıştı. Alex ve Marco'yu düşünmemeye çalıştı. Görünüşe göre bu yer, bir anlamı olabilmesi için beyni tarafından tekrar yaratılmıştı. O anda evlerine gidip gelmekte olan insanlar tam bir aydır çevresinde bulunan herkes gibi tam da beklendiği üzere davranıyorlardı. Sanki düşüncelerin hoş ve uyumlu bir zihinsel sığınak yaratma gücü vardı. Böylece Alex ve o son otuz gündür kendilerini bir tuzağın içinde bulmuşlardı. Bu bir aldatmaca değildi. Alex'in ve onun en canlı hatıralarından inşa edilmiş bir kurgunun içindeydiler. Sonra, başka bir *déjà vu* ile okulda yaşadıklarını hatırladı: Öğretmenin İngiliz edebiyatı antolojisinden okuduğu ve onun hâlâ gayet iyi hatırladığı bir parça, arkadaşlarının daha önceden zaten yapmış oldukları şakalar, arkadaşı Dani'nin koridorda, kızlar tuvaletinin önünde ayağını incitmesi. Zaten yaşanmış sahnelerdi.

Kıyameti izleyen bir ay boyunca nerede olduğunu yeni fark etmişti. Şimdi zihninin yeniden yaratmış olduğu sahilde yürürken bir kimlik, bir amaç ve bir anlam bulmaya çalışıyordu. İleride, sırtlarında çantalarıyla yürüyen bir grup gördü. Bunlar sınıf arkadaşlarıydı, o anı da çok iyi hatırlıyordu: Gezi sırasında nereye gideceklerine karar

vermek için bir araya gelmişler ve Catalunya Meydanı'nda bulunan Hard Rock Café'ye gitmek için La Rambla'ya yürümeye başlamışlardı. Sesleri, bakışları... Her şey o kadar gerçekçiydi ki.

Bu, çıkışı olmayan lanet olası bir labirent, diye düşündü Jenny Katalan gecesinin ürpertici soğuğu yüzünden ceke-tinin yakasını kaldırırken. Arkadaşları sokağın köşesinden sapıp deniz kenarından uzaklaşarak gözden kayboldular. Kız çevresine göz attıktan sonra hızlanarak limana ilerle-meye başladı.

"Aman Tanrım, çok güzel.." diye fısıldadı, Barselona limanında demirli tekneler gözünün önünde belirince. Bu görüntü, gezi sırasında ilk kez karşılaştığı zaman olduğu gibi nefesini kesmişti. Başka bir déjà vu. Çarpışmadan önceki hayatından bir başka anı.

Jenny bakışlarını caddede dolaştırınca meydanın öbür tarafında Barceloneta durağını gösteren M harfini fark edip oraya doğru yürümeye başladı. Aceleyle merdivenlerden inip turnükelere ilerledi. Elini cebine sokunca bir bilet buldu. *Tabii ki, diye düşündü bilet turnükeye sokarken, yüzünde beliren acı bir gülümsemeyle. Bu, on günlük bir yolculuk bileti... Gezinin ilk gününde arkadaşım Lisa'yla birlikte satın almıştık.*

Bakışları peronda trenin gelmesini bekleyen insanların üzerinde dolaşırken o boyutta olağanüstü bir güce sahip olduğunu düşünüyordu. Her şey onun en gizli anılarının etrafında dönüyordu. İstese tren gelirken yolculardan birinin raylara düşmesini sağlayabilir miydi? İlk önüne çıkan kişiye tokat atabilir miydi? Yoksa onu çevreleyen

gerçeklik, zihninin çok iyi hatırladığı ancak yazılı olmayan kurallara göre *ahenkli* ve tutarlı bir şekilde davranıp onun başını belaya sokmasına izin vermez miydi? Tamamen zihninin kurguladığı bir senaryoda ne kadar ileri gidilebilirdi? İçinde, etrafında olan hassas ve gerçek dışı dengeyi kırma arzusu gittikçe yükseliyordu fakat kendisine hâkim oldu. O düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Alex'in yüzü onların yerini aldı. Belki ona kötü davranmış ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı ancak o boyutta Marco'nun varlığına dayanamıyordu.

Anı hapishanesinde yaşamaya mahkûm olmuştu.

Madem bazı şeyleri değiştiremiyordu en azından uğruna dünyayı aştığı ve akıl sağlığını tehlikeye attığı rüyalarının delikanlısıyla birlikte olmasma izin verilmeliydi. Göktaş dünyaya çarparken elini tutup birlikte boşluğa atladığı, son onları bulmadan onların sona birlikte ve isteyerek gittikleri delikanlıyla. Eğer dünyanın sonu geldiğinde gerçek hayatın yerini alan bu ebedi olmayan hayatta yaşamalarına izin verilmişse, Jenny en azından bu akıl hapishanesinde hayatı boyunca sevdiği çocukla birlikte kalabilmeyi umut ediyordu.

Eğer buradan çıkmanın bir yolu varsa, diye itiraf etti kendi kendine sarı hatta ait tren tünelde belirirken, belki de bunu bulmayı başarabilecek tek kişi Marco'dur.

Jenny kendisini doğrudan Catalunya Meydanı'na götürecek olan sarı hattın vagonuna binerken Alex de annesiyle babasına birkaç adım kala durmuş, onları izliyordu. Giorgio ile

Valeria el ele Desigual Mağazası'nın vitrinine bakıyorlardı. Mağazanın vitrinindeki kıyafetler sarıdan kırmızıya, mordan koyu yeşile tipik bir İspanyol tarzıyla kombine edilmişti.

Annesiyle babasının yüzlerini uzaktan dikkatle inceledi. Konuşmalarını duyamıyordu ancak sakın görünüyordular. Belki de onların en iyi hatıralarından birinin önünde duruyordu, rüzgârla uçup giden broşürler misali, son yıllarda azalan ve yok olan mutlu anlarından birinde.

Dikkatlerini çekmek için bir şey yapmasına gerek kalmadı. Valeria onun olduğu tarafa döner dönmez neredeyse göz ucuyla baktığı anda onu fark etti.

Annesinin gözleri duyduğu utancı ele veriyordu.

"Alex... Ne yapıyorsun burada?"

"Siz ne yapıyorsanız ben de onu, sanırım."

"Ama senin," diye araya girdi Giorgio, "içeride ders çalışıyor olman gerekmez miydi?"

Alex cevap vermeden onu süzdü. Anlamsız ve tuhaf bir görüşme oluyordu. Babası onunla sanki Milano'daki evlerinin mutfağında karşılaşmışlar gibi konuşuyordu. Oysa bir çeşit paradoksun içinde hapsolmuşlardı; Marco'nun deyimleriyle, paylaşılan hatıraların içindeydiler. Şehrin bu köşesinde bulunmalarının nedeni arkadaşı tarafından sorgulanan yaşlı Katalanın hatıralarında olmalarıydı. *Belki de, diye düşündü Alex, anneme buzdolabında ne olduğunu sorsam kapağını açmak için Desigual'in vitrinine ilerleyecek.*

Alex bir sonraki hamlesini düşünürken birkaç dakika sessiz kaldı. Annesiyle babası tekrar vitrine dönmüştü,

video oyunlarında ancak harekete geçirilince tepki veren iki karakter gibi davranıyorlardı.

“Hiçbir zaman benim kötülüğümü istemezsin, değil mi anne?” dedi aniden Alex elini onun omzuna koyarak. Valeria döndü, kaşlarını çatmıştı ve şaşkın görünüyordu.

“Hayatım... aklından neler geçiyor?”

“Beni seviyorsun, değil mi? İradem dışında herhangi bir şeyi bana yapmalarına izin vermezsin, değil mi?”

Giorgio öne bir adını attı ancak Alex’in gözleri hâlâ annesinin üstündeydi. Kadının kafası karışmıştı, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Çocuk gözlerini annesinkilere dikip hatıraların duvarını aşacak bir delik ararken kadın hafifçe başını salladı. Alex o duvarı nasıl aşacağını biliyordu. İlk olarak Marco’nun kazasında, sonra da çocukluk hatıralarını soruştururken Jenny’nin başından beri hayatının bir parçası olduğunu öğrendiğinde yaşamıştı bu deneyimi.

Asla hayal edemeyeceği şey, bu kadar derine gidebileceğiydi. Basit bir soruyla annesinin derinlere gömülü olan hatıralarını canlandırmış, artık çok uzaklarda kalmış olan gerçeğin kapılarını sonuna kadar açmıştı.

Nasıl olduğunu anlayamamıştı ama içerideydi. Birkaç saniye sürmüştü.

Milyonlarca ses, görüntü ve yüzden oluşan bir tünelin içinden hızla geçip gitmek gibiydi.

Alex gözlerini yeniden açtığı zaman önünde bir gazete duruyordu. Bu, 16 Haziran 1996 tarihine ait bir *Corriere della Sera*’ydı. Milano, Lombardia Caddesi’ndeki evlerinin mut-

fağındaki masanın üzerinde duruyordu. Birinci sayfasında Sovyetler Birliğı'nde yapılan ilk özgür başkanlık seçiminin haberi vardı.

Bin dokuz yüz doksan altı... diye geçirdi aklından, çevresine göz atarken.

Onun doğumundan iki yıl önceydi.

5

Alex ile ailesinin karşılaşmasına dâhil olmak istemeyen Marco iskeleye yürüyordu.

Jenny'nin düşüncesi kafasında dönüp dolaşıyordu. Ondan hoşlanmadığı belliydi. Belki de onlara dâhil olmaya çalışmasından rahatsızdı. Mümkün olsaydı, Alex'in iyiliği için oradan sıvıştırdı. Ortadan kaybolur, aralarından çıkardı. Ancak o yerden çıkmaları gerekiyordu.

Bir yolu olmalı... diye düşündü sonu denize varan, iki tarafı kayalık, ince uzun toprak yolda dolaşırken. Rahat ve sakin bir ortamdı.

Her şey o mendireğe benzer yerde başlamıştı, çok iyi hatırlıyordu. Alex ve Jenny Melbourne'ün Altona Beach'teki

iskelede buluşmak için sözleşmişlerdi ama birbirlerini görememiş ve farklı paralel dünyalarda yaşadıklarını anlamışlardı.

Marco durdu, bir ayağını kayaya dayayıp hayranlıkla gökyüzündeki takımyıldızına baktı. Serin hava onu ceketinin yakasını boynuna kadar kaldırmak zorunda bıraktı. Jenny ile Alex'in çocukluklarının dönüm noktası olan Orion Takımyıldızı'nı çoktan fark etmişti. Sonra Jüpiter'in karıştırılmayacak formunu gördü; etrafını çevreleyen küçük ışıltılara göre oldukça küçük bir gövdesi olan küre. Çıplak gözle etrafındaki dört uyduyu göremiyordu ancak salonun penceresinin önünde, tekerlekli sandalyesi teleskobunun yanına yerleştirilmiş, başı yana doğru eğilmiş, gözlüğü dağınık saçlarının arasına konmuş ve sağ gözü objektife yapışmış durumda geçirdiği geceleri çok iyi hatırlıyordu. Onun değimiyle "alet" kayda değer bir yakınlaştırma gücüne sahipti, o gezegenin uydularını görebilmek dışında Andromeda ve Ülker burcunun yedi yıldızının oluşturduğu freskleri de seçebiliyordu. Onun üçüncü gözüydü, gökyüzünün ender olarak olanak sağladığı zamanlarda Milano gecelerinin evrene açılan penceresiydi.

Her detayı hatırlıyordu. Gözlerini kapamak yeterliydi, tripodun üzerinde duran kocaman bir teleskoptan bakmak gibiydi. Odanın penceresi. Üstünde yan yana sıralanmış üç sadık bilgisayarının durduğu çalışma masası, Alex'in her gelişinde oturduğu yıpranmış kolçaklı iskemle. Arkasındaki duvardan yansıyan mavi neon ışıklar. Marco gözlerini açtığı anda Memoria evinin görünüşünü almıştı.

Jenny'nin bindiği tren Catalunya Meydanı durağına vardığında etrafındaki insanların çoğu indi. Çevresindeki konuşmalara kulak kabartmak ona gezi sırasında arkadaşlarıyla yaptığı metro yolculuğunu anımsatıyordu. Yanındaki iki adam hiç kuşkusuz futbol hakkında konuşuyorlardı.

İnsan selinin arasına karışan Jenny sonunda çıkışa ulaşmıştı. Bakışları oldukça iyi hatırladığı meydanda dolaştı: İleride, Corte Inglés'in heybetli binası görünüyordu. Meydanın merkezinde bulunan hemen önündeki küçük parkta çocuklar kovalamaca oynuyordu. Sınıf arkadaşlarıyla o parktaki banklardan birinde oturmuşlardı. Burayı unutamazdı, Sean ilk denemesini burada yapıp başarısız olmuştu. Sörf sayesinde geliştirdiği kaslı bedeni, güzel teni, mavi gözleri ve yumuşak ses tonu yeterli olmamıştı. Çünkü o Alex değildi; o zamanlar Alex kafasındaki sesten başka bir şey olmasa da.

Jenny dönünce Hard Rock Café'nin tabelasını gördü. Önünden geçen turist otobüsünün üst katı fotoğraf çeken insanlarla doluydu, orada oturan sarışın kadınla birbirlerine gülümsediler. Otobüs gittikten sonra karşıya geçti.

Memoria'da yürümek hiç bitmeyen bir *déjà vu* yaşamak gibiydi. Artık alışmıştı. Çevreye baktıkça geçmişine ait görüntüler görüyordu. Düzensiz ve karışıktilar. Restoranın girişine ilerlerken o kadını nereden tanıdığını düşündü. Turist değildi, gezide onunla hiç karşılaşmamıştı. Matematik derslerine giren yardımcı öğretmendi. Birkaç ay önce Scoresby İlkokulu'nda asıl öğretmenin yerine bir saat derslerine girmişti. Avustralyalı değil, Almandı.

Jenny aklına gelen sayısız hatıralardan kurtulmaya kararlı bir şekilde Hard Rock Café'ye girdi. Saçlarını kazıtmış olan garson onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ve tiz sesiyle sordu: "Merhaba! Yalnız mısınız?"

Jenny utangaçça gülümseyerek kafasını evet dercesine salladı ve bakışlarını girişin hemen yanındaki duvarda duran tabloya çevirdi. Tablonun içinde siyah, uzun, kollarında düğmeler olan ve bel hizasında deri kemer bulunan bir giysi vardı. Altındaki levhanın üzerinde şunlar yazıyordu :

CRISTINA SCABBIA – LACUNA COIL

DARK ADRENALINE TURNESİ

"Beni izleyin, lütfen," dedi genç kadın.

Jenny kendisine masaya kadar eşlik edilmesine izin verdi. Garsonun arkasından yürürken gözüne takılan altın renkli Mustang tüm güzelliğiyle onu büyüledi. Bar bankosunun üzerinde asılıydı ve kendi etrafında dönüyordu. ABD'deki zincir lokantalarda bulunan eski müzik ve sinema objelerinden en gösterişli ve etkileyicisiydi.

Garson, Jenny'ye boş bir masa gösterdikten sonra uzaklaştı. Jenny daha masaya oturmaya vakit bulamadan arkasında Lily Dover'm sesini duydu. "Hey, asosyal şey, bizimle oturur musun?"

Bunu beklemesi gerekirdi. Burası öğretmenlerinin yalnız çıkmalarına izin verdikleri, sınıf arkadaşlarıyla birlikte geldikleri tek mekândı. Arkasına döndüğü zaman gördüğü ilk şey Lily'nin dudaklarına sürmüş olduğu abartılı ruj oldu. Kurum kurum kurumlanmasından ve bitmek bilmeyen

zülppeliklerinden dolayı onu tavus kuşuna benzetirdi. Kızın her şeyinden nefret ediyordu: Devamlı ilgi odağı olmak için çaba harcamasından, ses tonundan, tavırlarından, kışkırtıcı kıyafetlerinden. Erkeklerin kızın etrafında pervane olduğu bilinmeyen bir şey değildi... Sınıfındaki çocukların en az yarısının Lily Dover'la arasında bir şeyler geçmişti. Jenny kızı turnusol kâğıdı niyetine kullanırdı; delikanlılardan biri o fingirdeğe ilgi gösterecek olursa sonsuza dek Jenny'nin kara listesine girerdi. Bu da sınıf arkadaşlarının büyük çoğunluğu demek oluyordu.

Bir bu eksikti, diye düşündü isteksizce arkadaşlarına katılırken. Bir an, koşarak Alex'in yanına dönmeyi diledi, bu Marco'yla karşılaşması demek olsa bile. Memoria'da kapalı kaldıkları için fazla seçeneği yoktu.

Hard Rock Café'de, Lily ile Sean'ın arasında oturmakta olan Jenny'nin bilmediği şey ise Alex'in de o anda deniz kenarında, onu bıraktığı yerde olmadığıydı. Merdivenlerden çıkmakta olan Valeria ile Giorgio âşıkların ilk buluşmasına benzer heyecanlı anlar yaşarken, Alex de annesinin kim bilir hangi derinliklere gömdüğü hatıralarının beklenmeyen misafiri olarak evdeki mutfak masasında oturuyordu.

Alex, orada, mutfaktaydı.

Ama henüz doğmamıştı.

Gözleri "Corriere della Sera" gazetesinin üzerindeki tarihe takılmıştı: 1996. Kilitte dönen anahtarın sesi onu yerinden

sıçrattı. Anahtar kilitte dört tur atarken hızla dönüp koridora çıkmayı ve odasına yönelmeyi başardı.

Ailesi eve girip bavulları yere bırakırken o da odaya sığınıp kapıyı kapatmıştı. Sırtını ahşap kapıya dayayıp ses çıkarmadan beklerken odaya hızla göz atınca şaşırtıcı olmasına rağmen aslında doğal bir sonuçla karşılaştı: Burası henüz onun odası değildi. Önünde duran masanın üstünde kâğıtlar, cep telefonuna benzeyen ve devasa bir ekranı olan Sharp marka hesap makinesi, Valeria'nın Eyfel Kulesi'nin altında çekilmiş olan çerçeveli fotoğrafı ve birkaç mavi klasör vardı.

Duvarlarda ne basketbol şampiyonalarında çekilmiş posterler ne de CD rafları vardı. Sadece, o ana kadar görmediği tombul, kırmızı yanaklı ve baygın bakışlı kadınların fotoğrafları vardı. Aşağıda, sağ tarafta, camlı kapısı olan, koyu ahşap mobilyanın içinde bir müzik seti vardı. Üst tarafta pikap ve radyonun altındaki bölümde babasına ait olan plak koleksiyonu vardı. O koleksiyonu hatırlıyordu. Gelmiş olduğu gerçeklikte senelerdir depoda duruyorlardı. Evde, zengin caz müziği ve Amerikan blues plaklarını çalacak bir pikap bile yoktu.

Alex sessizce bekledi. Evin girişinden, Giorgio ile Valeria'nın belli belirsiz duyulan sesleri geliyordu. Annesinin topuk sesleri yaklaşmaya başlayınca Alex'in kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Ama Valeria hiç durmadan ilerleyip büyük olasılıkla odasına gitmişti. Alex derin bir nefes alırken babasının sesi koridorda yankılandı: "Valizleri çalışma odasına koyuyorum!"

“Kahretsin!” dedi Alex kendi kendine, saklanmak için bir yer ararken. Buradaki varlığını nasıl açıklayabilirdi ki? Ailesinin gözünde yalnızca bir hırsız, evlerine gizlice girmiş genç bir serseri olacaktı. Onun zamansal sapma yaşanmış bir gerçeklikte biricik oğulları olduğunu nasıl tahmin edebilirlerdi?

Saklanabileceği hiçbir yer yoktu, tek çare pencereyi açıp aşağı atlamaktı. Alex kaderini kabullenerek gözlerini kapadı ve beklemeye başladı.

Fakat arkasındaki kapı açılınca hiç beklenmedik bir şey oldu. Babası anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak üç bavulu müzik setinin yanına bıraktıktan sonra pencereyi ve panjuru açtı.

Giorgio odadan çıktıktan sonra Valeria’ya bir şeyler söyledi. Alex gözlerini boşluğa dikmiş, odada dikiliyordu. Kafasında oluşan aydınlanma, bulutların arasından çıkıveren günışığı gibiydi.

“Beni görmüyorlar. Henüz doğmadım, yani yokum.”

6

Marco, önünde duran teleskoba odaklanırken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı: "Evim güzel evim..." dedi etrafına bakınarak.

Bilimsel incelemelerle dolu raflar, içine sıcaklık duygusu verirken yine tekerlekli sandalyede oturduğunu fark edince mutluluğu hayal kırıklığına dönüşmüştü. Orijinal gerçekliğine geri dönmüştü ve fiziksel duyuları son derece gerçekçiydi. Ayağa kalkmayı denedi ama bacak kaslarına söz geçiremiyordu.

Zihinsel bir gerçekliğin içinde bulunduğunun son derece farkında olmasına rağmen onu tekerlekli sandalyeye bağlayan hatıra inanılmaz gerçekçiydi.

İlerlemek için itmeden önce sağ tekerleğin üzerinde duran eliyle sandalyeyi okşarken, *Çığlık atmaya çalışıp başaramadığım rüyalarından birine benziyor*, diye düşündü. Tekerlekli sandalyeyi döndürüp dar koridordan geçirerek mutfağa ilerledi. Elektrikli kumandayla ilerletebilirdi ancak ellerini kullanmayı tercih etti. Kaslarını kontrol edebilmek onu rahatlatıyordu.

Mutfağa girdiğinde ateşin üstündeki kahve cezvesinden yayılan kokunun çoktan bütün odayı kapladığını fark etti. Hangi gün ve saatte olduğunu anlamak amacıyla hızlıca buzdolabının üzerinde duran takvime ve duvardaki saate göz attı.

Onaylama birkaç dakika sonra, uzaktan *Rocky IV* film müziğinin duyulmasıyla geldi. Bu, eskiden sıkıcı ve sıradan olan kapı zilinün Marco tarafından değiştirilmiş yeni sesiydi. Marco'nun icadı olan ve patenti alınmış mutfak tezgâhındaki yeşil kumanda hem kapı zilini hem interkomu hem de kapı kilidini kontrol ediyordu. Kumandayı eline aldıktan sonra bir düğmeye basıp konuştu: "Kim o?"

"Marco, benim, Alex. Haber vermeden geldim, kusura bakma."

"Alex.. yukarı gel."

Haber vermeden geldim, kusura bakma. Bu cümleyi o kadar iyi hatırlıyordu ki. Geçmişte hangi zamana döndürüldüğünü gayet iyi biliyordu. Alex onunla konuşması gereken çok önemli bir konu olduğunu söyleyerek içeri girmişti. Çalışma odasında oturmuşlardı, arkadaşı mavi

neon ışıklarına laf atmıştı, ona kola ikram etmişti ve sonra Alex bayılmalarını anlatmıştı.

O günden kısa bir süre sonra onun yardımıyla Alex, Jenny'nin bir halüsinasyon mu yoksa etten kemikten bir insan mı olduğunu öğrenmek için Melbourne yollarına düşecekti.

Olayların nasıl gelişeceğini o kadar iyi biliyorum ki. Gidişatı değiştirebilecek miyim acaba?.. diye sordu kendi kendine delikanlı.

"İyi görünüyorsun..." diye başladı Marco, Alex eve girdiğinde. Spor çantası sırtındaydı. Alnına düşen sarı perçemler yüzünden mavi gözleri neredeyse görünmüyordu. Buz gibi bakışları Alex izin vermediği sürece hiçbir duygu belirtisi göstermezdi. Ama Marco için o soğuk bakışlar her zaman açık bir kitap gibi okunaklıydı. Oradaki en ufak üzüntüyü ya da güvensizliği kolaylıkla okuyabilirdi. Her olayda arkadaşının ona gelmesi bir tesadüf değildi. Güvenebileceği tek kişinin o olduğunu bilirdi. Bir psikiyatriste gitmesini önermeyecek tek kişi oydu.

"Belli bir açıdan, hayatımın en güzel dönemi."

Aynı kelimeler... devam eden bir déjà vu. Marco odadaki çalışma masasının yanında duran kola formundaki minibardan bir kutu çıkardı. Arkadaşı çantasını yere bırakıp koltuğa oturdu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Marco.

"Bunları hep açık mı tutuyorsun?" Alex'in bakışları sağ duvara monte edilmiş olan, odaya bir oyun salonu havası

veren ve üstünde altı adet neon ışığın bulunduğu levha üzerinde duraksadı.

“Yalnızca bilgisayarda çalıştığım zaman.”

“Yani her zaman.”

“Kesinlikle.”

Marco bu şakalaşmadan sonra bir süre sessiz kaldı. Konuşma kelimesi kelimesine aynıydı. Aynı sahne yaşanıyordu. Geçmişte yaşanan an ile şu anda yaşanmakta olan tıpatıp aynıydı. Alex’in kelimeleri aynıydı; o da istemsizce, aynı şekilde aynı cevapları veriyordu.

Hiç sözünü kesmeden, arkadaşına bütün hikâyeyi anlatabilme şansı tanıdı. O anın hassas dengesi bozulduğu takdirde neler olacağını görme arzusu çok kuvvetliydi ancak bir şey yapmadı.

Ancak Alex yolculuktan bahsetmeye başladığı anda Marco programın dışına çıktı.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum, bir kuruşum bile yok.”

O noktada –geçmişte– arkadaşına yardım teklif etmişti. Hacker olarak orada burada yaptığı küçük dolandırıcılık işlerinden elde ettiği paraları biriktirdiği hesaptan üç bin euro çekecekti, Alex’i ödemeli bir kart alması için postaneye gönderecek ve bütün seyahat masraflarını karşılayabilmesi için para yükleyecekti. Böylece arkadaşı yolculuğa çıkabilecekti.

Bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Evet, biliyorum," dedi üzgünce. "Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum. Yalnızca Melbourne'e gitmek bile bin euro'ya mal olur."

"En az..."

"Sonra dönüş var, bir de otel."

"Ve yemek."

"Arkadaş, çok üzgünüm ama bu kız gerçekten varsa büyüüp bir iş bulduğunda tanışacaksınız."

Alex bakışlarını yere indirip kafasını salladı.

"Kahretsin. Bir yolunu bulacağım. Çalmak zorunda kalsam bile."

Marco gülümseyerek sohbeti değiştirmeye çalıştı. İki arkadaş bir saat daha Jenny'den bahsettikten sonra Alex eve dönmeye karar verdi.

Geçmiş farklı bir hal almaya başlamıştı.

Alex arkasından kapıyı kapayınca Marco kaşlarını kaldırdı, tekerlekli sandalyesini odanın penceresine sürüp camın arkasından baktı. Milano binalarının tanıdık gri hatlarının arasındaki sokak lambaları uçak pistindeki ışıklar gibi parılıyordu. Ne yapmıştı? Jenny ile Alex'in buluşmalarını gerçekten engelleyebilmiş miydi veya bulunduğu yer bir çeşit bilinçli rüya mıydı, hayatta yaşanmış ancak içeriği kaybolmakta olan, yakında dağılmaya mahkûm bir sahnenin gerçekçi bir röprodüksiyonu muydu? Hareketlerinin buna bir etkisi olmuş muydu? *Hâlâ* bir şimdiki zaman var mıydı?

Bakışları gökyüzündeki bulutlara takılırken aklına pek çok soru üşüşmüştü. Düşünceleri birkaç gün içinde

medeniyetin sonunu getirecek olan göktaşına yoğunlaştı. O ıslıl ıslıl toprak yığını kısa bir süre sonra başlarının üstünde belirecekti. Belki mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Barselona'nın rahatlatıcı sanal gerçekliğine geri dönmek daha iyi olabilirdi. Ancak eski evinin sessiz ortamında, kısa bir zaman sonra dünyanın sona ereceğinden habersiz olan bir dünyanın karşısında, sorulacak sorular belirginleşmişti: Ne kadar derine inebilecekti? Memoria'nın sınırları neydi? Bulunduğu hatıralar labirenti ne saklıyordu?

7

Bazen, rahatsız edici ve uğursuz ulumalar sarıyor onu.

Derinliklerden geliyorlar, akıntılar tarafından taşınıyor, ilerledikçe güçleniyor, devleşiyor ve etrafta yankılanıyorlar. Ona çarptıklarında, yürek paralayan bin çığlğın toplamı kadar yankılanıyor ve tıslıyorlar. Neyse ki fazla sürmüyor. Çabuk uzaklaşıyorlar. Uçurumların sesi birkaç saniyeliğine sessizliğı bölerek geçip gidiyor. O duyabiliyor ancak ne anlıyor ne de görebiliyor.

Göz kapakları, sanki arkasındaki esrarengiz şehri saklayan aşılamaz duvarlar misali hâlâ kilitli. Çevresini saran soğuk hareket etmesini engelliyor.

Var olmadan yalnızca olunabilir mi?

Yolculuk edilebilir, düşünülebilir mi?

Hâlâ yaşanabilir mi?

“Söylesene Jenny, ne zamandan beri en yakın arkadaşlarına burun kıvırıyorsun?” diye sordu Lily alaycı ses tonuyla. Sağ tarafında oturan Sean ve masadaki diğer erkekler gülustüler.

Genç kız bakışlarını tavana dikerek ofladikten sonra sınıf arkadaşlarına döndü: “Kimseye burun kıvırdığım falan yok, burada olduğunuzu bile bilmiyordum.”

“Ama buraya birlikte geldik,” dedi masanın karşı tarafında oturan Gerard, kıvrıcık saçları sırtındaki deri ceketin üstüne dökölüyordu.

“Kafayı mı çektin sen?”

Jenny ne cevap vereceğini bilemedi. Kafasını salladıktan sonra yanında oturan Sean’ı süzdü.

Gezide onunla birlikte olabilmek için şansını deneyeceğini biliyordu ve o anı çok iyi hatırlıyordu. Sörfçü bakışlarıyla onu kesiyordu, gönderdiği gülücük açık bir tekliften daha belirgindi. Bu tutumu biraz sonra yapacağı hareketin habercisiydi. En azından, bu durum karşısında onu savunabilirdi. Onu gerçekten önemseyeydi Gerard’ın şakalarına ve Lily’nin iğnelemelerine izin vermezdi. Alex öyle yapardı, bundan emindi.

“Menüyü uzatır mısın, lütfen?” dedi, Gerard’ın yanındaki birkaç kişi gülmeye devam ederken.

Sean bakışlarını ondan ayırmadan menüyü uzattı.

"Señorita..."

"Teşekkürler," dedi Jenny, yüzünde kibar bir gülümsemeyle.

Hard Rock Café'nin içinde ciddi bir kargaşa vardı ve onların grubu da bu kargaşaya fazlasıyla katkı yapmakta hiç sakınca görmüyordu. Bütün masalar doluydu, garsonlar siparişlere yetişebilmek için deliler gibi koşturuyorlardı. Dev ekranda Europe grubunun bir fast food restoranına girip masaların arasında dolaşarak *Rock the Night* şarkısını söylediği video klip gösteriliyordu.

Jenny dikkatsizce çevresine bakınıyordu. Sınıf arkadaşları tezgâhın arkasındaki kızlar hakkında kaba saba şakalar yapar ve Lily ilgi odağı olmaya devam ederken kendini düşmanların arasına düşmüş bir uzaylı gibi hissediyordu. Ancak Lily, Jenny'nin ilgi odağında değildi.

"Tualete gidiyorum," dedi kendine bir hamburger ısmarladıktan sonra.

Olivia Stamford güre, kıvırcık saçlarını toplamak için alınına bir spor bandanası yerleştirmeye çalışırken, "Seninle geleyim mi?" diye sordu. Olivia'yla ilgili hatırladığı son görüntü, çekildiği birçok *seyahatte*, Jenny'nin çarpıtılmış bir gerçeklikle karşılaştığı anlardan birine aitti. Hâlâ halüsinasyonlar gördüğünü zannederken, kötü giden bir sözlüden sonra okulun tuvaletinde bayıldığında arkadaşı onun yardımına yetişmişti.

"Hayır, teşekkürler, kendim giderim," diye cevap verdikten sonra sandalyesini iterek uzaklaştı. Restoranın

ortasındaki tezgâhta duran adama tuvaletin yerini sordu. Adam Katalanca bir şeyler söyleyerek eliyle alt katı işaret etti.

Jenny ellerindeki tepsilerle dolaşan garsonların arasından hızlıca geçerek merdivenlere ulaştığında içlerinde müzik listelerinin tepesinden inmeyen müzisyenlerin kazandıkları imzalı altın plakların bulunduğu çerçevelerle dolu duvarlara bakıyordu.

İlk basamakları indiği anda sanki sarhoşmuş gibi başı dönmeye başladı. İlerlemeye çalıştıkça, dengesini daha zor sağladığını, uzuvlarının uyuştüğünü ve gözlerinin de bulanıklaştığını hissediyordu. Duvarlar, Queen üyelerinin imzaladıkları ilk kontrattan, Guns N'Roses'ın platin diskine kadar farklı hatıra eşyalarıyla doluydu ancak bütün bunlar bir anda soluklaşmaya başlayan kırmızı bir zemin üzerindeki bulanık ve tanımlanamayan renklere dönüştüler.

Merdiven sahanlığına varınca o duygunun kaynağı kızın önünde belirdi. Hiçlik.

Duvarlar kaybolmuştu, fotoğraflar ve müzikle ilgili hatıra eşyaları hafızasının uçurumu tarafından yutulmuştu. Başka bir merdiven yoktu ancak belli belirsiz, üzerinde yürüdüğü merdiven gözükiyordu.

Sakin ol, Jenny. Sakin olmalısın. Hatıralarında bu yer yok çünkü daha önce hiç burada olmadın. Yapman gereken tek şey sakince üst kata geri dönmek...

Duvara tutunabilmek için kollarını arkasına uzattı; en azından hatırlayabildiği son parçaya. Bakışları gerçekliğin

nınırıları ile ufuk çizgisi olmayan bir beyazlık arasında kaybolmuşken tökezlemeyi göze alarak adım adım geriledi.

Sınırlar belirmeye başlar başlamaz döndü ve koşarak merdivenlerden üst kata çıktı. Arkadaşlarına görünmeye hiç niyeti yoktu. Büyük olasılıkla onu yine ya üzecekler ya da utandıracaklardı.

Jenny tezgâhı geçtikten sonra kimsenin yüzüne bile bakmadan çıkışa yöneldi. Alex'in yanına dönüp kendini tamamen güvende ve korunaklı hissettiği yegâne kollara atılma ve orada kalma ihtiyacı duyuyordu. Birisinin, hemen arkasından restorandan çıkıp onu takip etmeye başladığını fark etmemişti bile.

"Hatırlıyor musun? Randevum vardı..."

Alex babasının çalışma odasından çıkıp koridora ulaştığında annesinin sesini duydu. Giorgio mutfakta kahve yapıyordu. O mekânda kendi varlığı görülemese bile Alex sessizce, âdeta duyulmaktan korkarcasına yaklaştı. Hiç kimse onu göremezdi ve onu engelleyebilecek ne bir eşya ne de bir duvar vardı. Annesinin hatıralarının arasında dolaşan sessiz bir hayalet gibiydi.

Valeria banyodan çıkınca Alex onun adımlarının yaklaştığını duydu ama gözlerini kullanılmış kahve filtresini pencerenin kolunda asılı duran poşete atmadan önce soğutmak amacıyla filtreyi üflemekte olan Giorgio'ya dikerek hareketsiz bir şekilde kapı pervazının yanında kalmaya devam etti. Annesi *içinden* geçti. Vücudundan çıkmış gibi,

arkası dönük halde önünde beliriverdi. Gerçekte, Memoria'da, ne orada ne de başka bir yerde bir beden kalmamıştı. *Belki hiçbir yerde beden kalmamıştır*, diye düşündü.

"Hangi randevu?" diye sordu Giorgio kahve filtresini lavaboda sudan geçirirken.

"Şu doktorla olan işte, biliyorsun..."

Alex annesiyle babasının yüzlerindeki ifadeyi daha iyi görebilmek için kayıt yapan bir yönetmen edasıyla çevrelerinde birkaç adını attı. Annesi bazı eski fotoğraflarda gördüğü gibi gençlik doluydu. Tatlı hatları ve dipdiri bedeniyle karşısında duran kadını izlemek için durdu. On beş sene boyunca yapınış olduğu klasik dansın katkısıyla hamileliğine kadar kıskanılacak, olağanüstü bir fiziğe sahipti. Giorgio ise görüntü olarak aynıydı, sadece saçları daha gür ve ışıltılıydı, gözlerinde farklı bir ışık vardı. Yaşama ve yeni şeyler keşfetme arzusu seneler içerisinde onu yavaş yavaş terk etmiş ve tutkusu olmayan, sıkıcı ilgi alanları olan birine dönüştürmüştü. Düğmeleri yarıya kadar açık bir gömlek, üzerine bej bir ceket ve gemi yolculuklarında giyilen türden beyaz, keten bir pantolon giymişti. Alex babasını her zaman ceket giyip karavat takmış olarak hatırlardı. Şirketin, kendisini çalışmaya adanmış mükemmel bir temsilcisi.

"Ah, evet, jinekolog."

Giorgio kafasını kaldırıp mutfağın penceresinden dışarı baktı. Gökyüzü grili beyazlı, soğuk görünümlü bir halı gibiydi. Valeria kocasının yanına yaklaşp elini tutu. Yüzünde sakin, rahat bir ifade vardı.

"Düşünebiliyor musun, bir bebeğimiz olacak."

Giorgio ona bir süre baktıktan sonra karısını kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Nazikçe saçlarını okşadı.

"Bizimle ilgili çok şey anlatma, yazacağı bir sonraki kitapta olmak istemiyorum."

"Çok komik... Stefano çok büyük bir doktor. Geçen ay New York'ta bir konferans verdiğini biliyor muydun?"

Valeria gülümseyerek geri adım attıktan sonra aniden Alex'e doğru döndü ve sanki onu görebiliyormuşçasına gözlerinin içine baktı.

Kaşlarını çatan Giorgio, "Neyin var?" diye sordu.

Valeria tekrar ona dönerek gülümsedikten sonra saatine baktı. "Hiç. Hiçbir şey... sanki bir gölge gördüm gibi geldi. Hazırlanayım artık. Randevu saat dörtte."

Giorgio ocağın altını yaktı. Sonra eski karakterlerle COFFEE yazan seramik kaptan bir çay kaşığıyla kahve alarak kahve makinesinin haznesini ağzına kadar doldurdu. "Seninle geleyim mi?"

"Hayır, merak etme," diye cevap verdi Valeria. "Gerek yok."

"Öyleyse sonra görüşürüz," dedi kahvenin altını kısmakta olan adam hiç bakmadan.

"Yeni evlenmiş olduğun karıcığına bir öpücük bile mi yok?"

Giorgio dönüp Valeria'ya sıkıca sarıldı. Henüz doğmamış olan oğulları onların duygularını olanca kuvvetiyle

hissedebiliyordu. Tereddütleri, değişecek olan hayatın getireceklerini, aynı zamanda neşeyi, merakı, umudu.

“Seni seviyorum, bunu sakın unutma.” diye fısıldadı Giorgio.

“Bilirsin, belleğim çok güçlüdür,” dedi Valeria gülümseyerek. Sonra dönüp mutfaktan çıktı. Giorgio kahve makinesinin her zamanki homurtusunu beklerken oturdu. Kendi kendine düşünmeye başladı ancak bu düşüncelerin hiçbirisi Alex’ten kaçmadı. *Bu rolün hakkını verebilecek miyim? Ya bir şeyler yanlış giderse? Ya işimi kaybedersem?*

Alex mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru ilerledi. Kapı açıktı. Annesi üstünde yalnızca bir külotla gözlerinin önündeydi. Bir bacağına yatağın kenarına dayamış tayıni giyyordu. Küçük ve biçimli göğüsleri bir anlam ifade etmiyordu. Annesini her zaman oldukça cömert dekolteli kıyafetlerle görmüştü ancak o zaman bu görüntüye hami-leliği sayesinde kavuştuğunu bilmiyordu.

Alex annesinin bedenini röntgenci gibi gözetlemekten rahatsız olup utanarak arkasını döndü. Sonra düşünceleri bir an için başka bir yere kaydı. Görünmez olup başkalarını rahatlıkla izleyebilmeyi istediği küçüklük günleri aklına geldi... Eh, kendini içinde bulduğu bu garip durum çocukluk hayalinin gerçekleşmesi gibiydi.

Ama hiçbir fantezisinde, gerçek dünyanın bir yığın kül, toksik bulutlar ve gazlarla örtülü bir yere dönüşeceğini, kendisinin de tamamen zihinsel bir gerçeklikte hapsolacağını hayal etmemişti. Hiçbir geleceği olmayan sınırsız

bir toprak, hayatsız bir su. Güneş sisteminde, birdenbire misafirperverlikten vazgeçen, yörüngesinde dönen sessiz bir kaya topu.

Alex'in medeniyeti yolun son kısmını katetmişti. Doğaya teslim olmuşlardı. Evrenin, acımasız ve olası paralel dünyalar için de geçerli olan kurallarına güçsüzce itaat etmişlerdi. Ancak hatıralarının kıvrımlarında, her şeyin olup bittiği ve artık zamanın düz bir çizgiyi takip etmediği yerde, arka planda bir gürültü yankılanıp duruyordu.

Zayıf, küçük ve anlamsız bir çatırtı.

Umudun yankısı.

8

Valeria Loria, apartmanın kapısından çıkarken gazete bayisinin saati on beş kırk gösteriyordu. Kadın hızlı adımlarla otobüs durağına yürürken Alex de onu izliyordu. Hava nemli ve boğucuydu; gri bulutların arasından kendilerine yol açan güneş ışınları tepelerindeki renksiz paletten yere süzülüyordu. Alex çevresine bakındı. Bundan birkaç yıl sonra doğacak olduğu şehir, onun Milano'su. Otobüs yanaşınca üstündeki reklamı okudu:

3-17 HAZİRAN, 7000 LİRETE HERKES SİNEMAYA!

“Yedi bin liret...” Alex Valeria’yı en arkadaki koltuğa kadar takip ederken bir yandan da derin düşüncelere dalmıştı. Burası onun şehriydi ama her şey oldukça farklı görünüyordu. Dünyanın sonundan on sekiz yıl önceki sevgili eski Milano. Çok daha az araba vardı ancak bu yalnızca bir izlenim olabilirdi. Araçların üzerinde daha az reklam olduğu kesindi. Birkaç koltuk ileride oturan küçük çocuğun elinde Sony marka walkman vardı, kafasındaki kulaklıklar kocamandı. Aniden yanda duran bir düğmeye bastı ve kasetçaların okuyucu bölmesi açıldı. Bir kaset çıkardı, arkasını çevirip tekrar yerleştirdi. O walkman eski bir jenerasyona aitti. Alex’in gözünde o, müzelerde görülebilen antika bir parçaydı. En son evlerinin mahseninde, bir el feneri bulabilmek için babasına ait kutuları didik didik karıştırırken bir kaset görmüştü. Evinde, şu anki zamanda, sadece CD ve dijital formatta müzik vardı.

Valeria üç durak sonra indi, Alex onu izlemeye devam edince bir kafenin önünde durup saatini kontrol ettikten sonra içeri girdiğini gördü. Annesinin arkasından girdiği kafede yerel radyo kanalı açıktı. Oasis’in *Wonderwall*’unun son notaları duyuluyordu. Şarkının sonlarına doğru konuşmaya başlayan DJ bu şarkının kısa sürede bütün dünyadaki müzik listelerinin zirvesine yerleşeceğini iddia ediyordu. Alex gülümsedi. Bu şarkı onun için bir klasikti.

Annesi, ısmarladığı kahveyi hızla içtikten sonra kasaya ilerlerken ceketinin iç cebinden bunun için daha önceden ayırdığı belli olan bin lireti çıkardı.

Kafeden çıkınca etrafını hızla süzüp en yakındaki kapıya ilerledi. Alex gözlerini kaldırınca annesinin girdiği binanın oldukça yüksek bir gökdelen olduğunu fark etti. Cephesi yüzlerce camdan oluşan kocaman bir aynaya benziyordu. Binaya, bulunduğu meydanın ince, uzun ve grotesk şekle bürünmüş görüntüsü yansıyor. Ağaçların ve evlerin şekilleri gecedeki gölgeler gibi uzayan bir görüntü sergiliyorlardı.

Valeria interkoma basıp kendini tanıttı, sonra ağır kapıyı iterek içeri girdi. Alex'in böyle bir çaba göstermesine gerek yoktu. Annesini resepsiyona kadar izledi. Annesi üniformalı bir kadına kendisini tanıttı. Kadın telefonu eline alarak üç haneli bir numara çevirdi. Biraz sonra Valeria'ya asansörü işaret etti.

Kadının kafasında binlerce soru işareti uçuşurken, dördüncü kata çıktılar. Alex bu düşüncelerin beyninin duvarlarında dolaşmalarını engelleyemiyordu. Orada fiziki algılama ne kadar mevcut değilse psikolojik algılama bir o kadar tacizkârdı. Valeria'nın her tedirginliği, her kaygı veya endişe anı, duygu paylaşımı ve empati oyunu onu içine çekiyor, tren gibi ezip geçiyordu.

Annesi koridorda hızla ilerledikten sonra bir kapının önünde durdu. Kapıyı çalıp bekledi. Kapıyı açan adam onu içeri alıp oturması için yer gösterdi. Üstünde beyaz bir gömlek vardı. Oldukça genç görünmesine rağmen gözleri bilgisini ve kararlılığını belli ediyordu.

Bu adamı daha önce bir yerlerde görmüş olmalıyım... ama nerede? Alex hatırlamak için kendini zorladı ancak bir cevap bulamadı. Annesinin içindeki huzursuzluğu algılayabilmek

için bir ipucu aradı ancak huzursuzluğunun azaldığını ve sonunda sakinleştiğini gördü.

“Bekleme odasında mı beklemek istersin Valeria? Sen bir sonraki hastamsm,” dedi adam.

Alex’in annesi dergilerle dolu sehpanın yanına oturdu. Yalnızca birkaç bitki ile üç sıra sandalyenin bulunduğu küçük odada onun yaşlarında bir kadın defterine bir şeyler karalıyordu.

Sohbet başlatmak isteyen Valeria, “Belki... siz benden öncesinizdir?” dedi sorarcasına.

“Kim? Ben mi?” Kadın hızla kafasını kaldırmıştı. Yüzüne düşen dağınık, kahverengi saçları ona bakımsız bir hava veriyordu. Gözündeki gözlük ise lise öğrencisi gibi görünmesine neden oluyordu. “Hayır, hayır, endişelenmeyin. Ben tren saatleri yüzünden erken geldim. Randevum bir saat sonra.”

“Tamam, anladım. Buraya ilk defa mı geliyorsunuz?”

“Evet, biliyor musun, nasıl desem... doktorun *hayranıyım* ben. Onunla bir konferansta tanıştım ve bütün yayınlarını okudum. Bu arada adım Clara, sizinki?” diyerek elini uzattı kadın.

“Valeria, tanıştığımıza memnun oldum. Milanolu değilsin, değil mi?”

“Belli oluyor, değil mi?” diyerek gülümsedi. “Romalıyım. Aslıma bakarsan uzun süre orada kalmayacağım. Taşınmaya karar verdim.”

“Öyle mi? Kuzeye mi geliyorsun?”

Clara gülümseyerek elindeki defteri kapayıp çantasına yerleştirdi. “Hayır, hayatımı tümüyle değiştireyorum. Avustralya’ya taşınıyorum.”

“Harika!” dedi Valeria alçak ama coşkulu bir sesle. “Nasıl oldu?”

“Gönül meselesi... Hayatımın erkeğiyle tanıştım. Bunu söylemek belki aptalca gelebilir ancak... aklımı başımdan aldı. Hepsi bir kafeye girmemle başladı. O arkadaşıyla birlikte İtalya’ya tatile gelmiş ama aslında Melbourne’lü. Çok yakışıklı... adı Roger. Senin hiç başına geldi mi böyle bir şey?”

Olamaz. Alex taş kesilmişti. Gözlerini Clara’ya dikmişti, duyduğu isimler karşısında kıpırdayacak hali kalmamıştı. Roma’dan gelen Clara, Avustralyalı Roger. Bunlar tesadüf olamazdı. Çok saçma, bu kadın Jenny’nin annesi!

Valeria beceriksizce güldü. “Tesadüfe bak! Bazen doğru kafeye girmek bile yetiyor. İyi şanslar Clara, bu büyük bir adım.”

“Evet, biliyorum. Sonra da, şey, hemen çocuk sahibi olmak istiyoruz... İnsanlar yıldırım aşkına ve kadere inanmıyorlar. Oysa ben her zaman inanmışımdır. Garip biri olduğumu düşünüyorlar çünkü homeopatiye ve astrolojiye inanıyorum. Bu sana da garip geliyor mu?”

“Bana göre dünya zaten yeterince garip bir yer. İçinden geldiği gibi davranmalısın, Clara. Bebek sahibi olmak istediğine karar verdiysen eğer, sırf başkalarının bu konuda

endişeleri var diye beklemek çok anlamsız olur. Peki kız mı istiyorsun, yoksa erkek mi?"

Clara düşünürken kaşlarını kaldırdı. Sonra gülümseyerek, "Kızım olsun isterdim. Ya sen?" dedi.

"Benim için fark etmiyor ancak kocam oğlu olmasını tercih eder."

Alex arkasını dönüp ellerini saçlarının içinden geçirdi. Üzgün değildi. Dehşete kapılmıştı. Annesinin anımsadığı görüntüler basit bir hatıranın çok ötesinde bir öneme sahipti.

Bu buluşma, mozağin en önemli parçasını oluşturuyordu.

Doktor kapıyı açıp vedalaştıktan sonra âdeta koşarcasına asansöre binen yirmili yaşlardaki kızı geçirdi. Sıra Alex'in annesindeydi.

"Seni gördüğüme sevindim, Valeria," diye konuşmaya başladı doktor. "Yoksa 'Bayan Loria' mı demeliyim?"

"Bilmem..." diye cevap verdi kadın sol elini kaldırıp yüzüğünü gösterirken, "... hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Umarım balayınız güzel geçmiştir. Giorgio nasıl?"

"Sakinmiş gibi davranıyor ancak baba olma düşüncesinin ödünü kopardığından eminim. Hazır olmamaktan korkuyor."

"Çok normal. Ben de o yollardan geçtim." Doktor ayağa kalktı ve pencereye doğru birkaç adım attıktan sonra gözlüğünü çıkarıp sildi. "Pekâlâ, muayeneye başlayalım.

Soyunabilirsin. Ben de o sırada bebek sahibi olmak isteyen hastalarımın hep sorduğu soruları ve cevaplarını içeren kâğıtları basmayı bitireyim.”

Alex uzakta bir köşede, neredeyse saklanmış halde duruyordu. Gözlerinin önündeki sahne izinsiz dâhil olduğu üç boyutlu film gibi geliyordu ona. Annesinin hemen önünde soyunmasından utanıp dikkatini doktora verdi. Doktoru daha önce bir yerlerde görmüş olduğundan emin olmasının yanı sıra şimdi de adamın kafasının içinde nehir gibi çağlayarak akıp giden duygu ve düşünceleri hissetmeye başlamıştı. Buna rağmen bir duyguya ya da düşünceye odaklanıp derinlere inmeyi başaramıyordu. Mükemmel bir şarkıdaki eksik nota gibi yanlışı giden bir şeyler vardı ancak buna sebep olan karanlığın temeline ulaşamıyordu.

“Nedir bu?”

“Her zamanki şeyler. Yapman gereken rejim, önerilen çeşitli hareketler... bildiğin gibi benim bu konularda pek çok makalem yayımlandı. Konferanslarda karşılaştığım pek çok konu da var bu yazılarda.”

“Biliyorum, biliyorum. Hayranların da var, biliyor musun? Benden sonra randevusu olan ve şu anda bekleme salonunda oturan kadınla Roma’da verdiği konferans sırasında tanışmışsınız. Bütün kitaplarını okumuş! Özellikle buraya gelmiş...”

“Evet, bu aralar beni sıkça aradı ve muayene olabilmek için bir sürü bahane uydurdu.”

“İmza için kalemini hazırlasan iyi edersin...”

Valeria muayene koltuğuna uzandı, tişörtü göğüslerinin altına kadar çekilmişti, bacakları çıplaktı ve baldırlarını koltuğun yanındaki kolların üstüne yerleştirmişti. Doktor son bastığı sayfayı alıp çalışma masasının üzerindeki bir kâğıt yığıının üstüne koydu, bir çift eldiven giydi ve kadına yaklaştı.

“Çocuk yapma niyetini bildiğim için sana hızlıca en son Atlanta kongresinde tartıştığımız bilimsel alandaki bir yenilikten bahsedeceğim. B vitamin kompleksine ait, folik asit adı verilen bir vitamin. Amerikalılar bu konuda oldukça ilerideler, burada İtalya’da alınması hâlâ alışkanlık haline gelmedi. Ben yararına ikna oldum. Eğer sen de kabul edersen yalnızca bir iğne yapmam gerekecek. Damardan değil. Bel bölgesinde, deri altına yapılıyor.”

“Ne işe yarıyor?”

“Ceninde, ayrıık omurga veya anensefali gibi olası oluşum bozukluklarını önlemeye yardımcı olur. Vitamin hamile kalmadan önce alırır ve takip eden üç ayda alınmaya devam edilir. Birazdan sana ağızdan alabileceğin kapsüller için bir reğete yazacağım ancak bununla sana bir başlangığ dozu uygulayacağım.”

Alex sırtında bir ürperti yükselirken doktora baktı. Bu ürperti onu birkaç saniyeliğine titretti. Adam şırınganın paketini yırtıp deney tüpünden bir sıvı çekerken Alex’i, sanki bir pencerenin aralığından sızan bir rüzgâra benzer bir kaygı hissi kapladı ve içinde bir şüphe oluştu. Doktorun söylediği kelimelerde garip bir titreşim vardı... sanki yalan söylüyordu. Alex onun artan kalp atışlarını hissetti,

nağ şakağının üstünde oluşan ter damlacıklarını ve göz kapaklarını kontrol edilemeyen bir tik gibi birçok kez açıp kapamasını izledi.

“Sen benim jinekoloğumsun,” dedi Valeria sakince. “Ayrıca dünya çapında şöhret sahibisin. Ne yapman gerekiyorsa yap, bebeğin sağlıklı olması her şeyden önce gelir.”

Bebeğin sağlıklıdan da öte olacak...

Alex Valeria’nın kamuna iğne yapmakta olan doktorun düşüncelerini gayet net ve anlaşılır biçimde duymuştu. Rahatlamak için gözlerini kapamış olan kadın tek kelime etmeden duruyordu.

Alex doktorun gözlerinde tatmin, memnuniyet ve merak görmüştü. Adamın kalp atışları düzelmiş, gülümsemesi de rahatlamıştı. Valeria’nın nasıl bir sahtekârlığın kurbanı olduğu belli değildi, kesin olan tek şey yapılan iğnenin içinde vitamin olmadığıydı.

Alex gittikten sonra Marco tekerlekli sandalyesiyle pencerenin kenarında durup birkaç dakika şehri seyretti. Şekle girmekte direnen saçları gözlüğünün üzerine düşüyordu. Aklında binlerce düşünce vardı. Binlerce soru. Sadece yetenekli bir çocuk olduğunu düşünürdü. Arkadaşı gibi bir seyyah olabileceği hiç aklına gelmemişti. Gözlerini açtığı anda kendini başka bir yerde bulabilme yeteneğine sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Çarpışmadan hemen önce, dünyada yaşayan milyonlarca insan gibi kendisinin de sonunun geldiğinden neredeyse emindi. Bu insanlardan bazıları sokakta, hemen

gözünün önündeydiler. Kısa hayatları boyunca neler yaptıklarını hâlâ bilmiyordu ancak hatıralarının bir parçası olarak onunla birlikte kalmışlardı. Kim bilir bunlardan kaç bir gece önce aileleriyle tartışmıştı, kaç son günlerini yaşadığını bilmeden bir randevuyu geri çevirmişti? Göktaş milyarlarca fedakârlığı, pişmanlığı ve umudu parçalarına ayırmıştı. Milyarlarca proje, hırs ve hayal yarıda kesilmişti. Marco insanları bir hüznün bulutunun ardından izliyordu.

Eğer hâlâ yaşayacak duygularınız varsa yaşayın hemen, diye düşündü. Ertelemeyin, son fırsatlarınızı boşa harcamayın.

Hayatının son dakikalarını yeniden düşündü. Çarpışmadan hemen önce yaptıklarını. Ellerin arasında onu geçmişe, ailesiyle birlikte yaptıkları geziye götüren çok özel bir fotoğraf vardı. Basit bir piknikti ancak birlikte oldukları son yıla ait en güzel anlardan biriydi. O trajik kazadan hemen önce çekilmişti.

Alex'e de anlattığı gibi, kendisini bir anda hatıralardan oluşan bir girdabın içinde bulmuştu ve istemeden bambaşka bir yere gitmişti. Birkaç dakikalığına, nasıl ve neden olduğunu bilmeden paralel varlığında yaşamıştı. Bacaklarının sağlam, ailesinin hayatta olduğu, çocukluğundan beri paralel hayatlarına yolculuk yapabildiği ve bunları bir günlüğe kaydettiği bir diğer hayatında.

Keşke biraz daha zamanım olabilseydi... Marco tekerlekli sandalyesini karanlık koridora çevirip mutfığa ilerlemeye başladı. Loş ışık binanın iç avlusuna bakan bahçeye kasvetli ve soğuk bir hava veriyordu. Masanın üstünde hâlâ içilmiş

İki meşrubat kutusu, kırıntılarla dolu peçete ve kapağı olmayan bir şişe su duruyordu.

Hatırlamakta neredeyse zorlandığı hayatının gri ve messiz arkadaşları. Belki de unutmayı tercih ettiği hayatının. Kazadan sonra başlayıp göktaşının çarpmasıyla sona eren hayatının. Şansın hiç yüzüne gülmediği sorunlu hayatının. Sadece iradesinin gücüyle ve aklını kullanarak ileri gıtmeyi başarmıştı. Çalışmaları, tutkusu ve yetenekleri zor zamanlarda ona her zaman yol göstermişti ancak böyle bir durumda onlardan nasıl faydalanabilirdi?

Marco içinde bulunduğu durumda mutfağı toplamanın çok anlamsız olacağını düşünerek masaya bakmaktan vazgeçti, su şişesini eline alarak odaya geri döndü. Deneme yapmak için sudan bir yudum aldı. Suyun boğazından geçerken yarattığı duygu tanıdık ve güvenilir geldi. Memoria yaşamış olduğu gerçek hayatın kusursuz bir kopyasıydı. Suyu koltuğun yanındaki sehpaaya bırakırken bakışları rafta, ansiklopedinin hemen önünde duran not defterine takıldı. Defteri raftan alıp sayfalarına göz gezdirirken bakışları bir süre önce yazmış olması gereken satırlara odaklandı:

Bir çalışma, ben bir bardağa bakarken nöronal aktivite dedektörüne bağlı olduğum takdirde, beynimin haritasında o bardağı gözlemlemekle ilgili kısmın yandığını gösterir. Ancak ben gözlerimi kapayıp aynı bardağı hayal ettiğimde ekranda aynı alanın yandığını ve aynı nöron ağının ilişkilendirildiğini görürüz.

Marco not defterini elinden bıraktı, gözlüğünü çıkarıp çevresine bakındıktan sonra bakışları boşluğa takılı kaldı. Beyninde dönüp duran bir düşünce vardı ancak bir türlü netleştiremiyordu. Gözlüğünün sapıyla şakağına birkaç defa vurdu ancak bir işe yaramadı. Bu yüzden masanın üstünde yan yana, bekleme konumunda duran ve tek bir tuşla çalışmaya hazır olan üç vefakâr bilgisayarının yanına gitti.

Birdenbire, Marco yumruğunu masaya indirdi.

“Zihinlerimiz anahtardır!” Gözleri çok zor bir bilmeceyi çözmüşçesine parlıyordu. “O lanet olası bardak önümde durmuyor olsa bile zihnim onu yaratmak için aynı nöron ağını harekete geçiriyor. Ulaşmak istediğimiz dünyayı yaratan biziz!”

Kalbi hızla çarpan Marco tekerlekli sandalyesiyle koridordan geçip yatak odasına girdi. Kollarının yardımıyla kendini dağınık yatağa attı. Kepenkleri kapalı olan oda kapkaranlıktı. Işığın içeri sızması neredeyse imkânsızdı.

Sessizliğin hâkim olduğu odada yatarken gözlerini kapadı, göktaşı çarpmadan birkaç dakika önce gitmeyi başardığı ve o ana kadar hiç tanımadığı alternatif hayatına dönebilmek için zihnini zorladı. Hayatı boyunca hiçbir ölümcül kazayla karşılaşmadığı ve olası seçenekler içerisinde hayatının doğru yöne döndüğü kavşağın bulunduğu dünyaya ulaşmak istiyordu. Kendisini özel biri gibi hissetmemesine rağmen o dünyaya girebilme becerisini geliştirebilmişti.

Kendini, yolculuklarını bütün detaylarıyla kaydettiği mavi kapaklı günlüğüyle kır evinin terasında, ayaklarının

üstünde dururken hayal etti. Ayaklarını tekrar hissedebilme duygusunun içinde yarattığı olağanüstü mutluluğu tekrar yaşamaya çalıştı. Sonra dünya sona ermek üzereyken dehşet içinde gökyüzüne bakan komşularını, annesiyle babasının yüzlerini gördü. Hiçbir detayı atlamadan her şeyi zihninde tekrar canlandırdı. Etrafındaki sesler uzaklaşırken gözleri hâlâ kapalı olan Marco hedefi değiştirerek senaryoyu kafasında yeniden yazdı.

Girdap tarafından emilerek Çoklu Evren'in diğer köşesine sürüklenen çocuk kaşlarını çatı. O gerçeklikte, göktaşının dünyaya çarpmasını izlerken soğukkanlılığını koruyabilen tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu. O anda nedenini açıklayamasa da bir sonranın olması ihtimali bilgisine sahip tek kişi. Ancak yalnız değildi.

Babası da gülümsüyordu.

9

Planları gördüm, hepsi doğruydu...

Nasıl bilebilir?

Her şey sona erecek... biz hayatta kalacağız.

Planları gördüm.

Nasıl bilebilir?

Bu onun planıydı...

Gördüm...

Marco gözlerini araladı.

Nerede bulunduğunu anlamaya çalışırken kafasının içinde karmakarışık cümleler yankılanıp duruyordu. Gran Sasso Sokağı'ndaki dairesinin yatağında **uzanmıyordu** artık.

Oturuyordu, kolları beyaz deri koltuğun koaklarına dayalıydı, bacaklarını önünde duran sehpaye uzatmıştı. Ayak kaslarını hissedebiliyordu, hem de gayet iyi. Aynı Barselona'da yaşadıkları gerçeklikte Alex ile Jenny'ye yürüyebildiğini göstermek için sandalyeden kalktığı gibi şu anda bulunduğu yerde de ayağa kalkabilirdi, bundan emindi.

Ve kalktı.

İçinde uyandığı geniş oda modern eşyalarla minimalist tarzda döşenmişti. Birkaç siyah raf ve çalışma masasının dışında ağırlıklı renk beyazdı. Sağında yarım daire şeklinde bir kanape, önündeki dolapla kaplı duvarın içinde düz ekranlı bir televizyon ve alt rafta birkaç uydu alıcısı bulunuyordu.

Burası benim evimse, bu paralel hayatta para içinde yüzüyoruz demektir... Marco kafasını çevirince dışarıya açılan bir kapı gördü. Yaklaşarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Bu terası biliyordu. Burası kesinlikle aradığı yerdi. Dünya sona ermeden önce birkaç dakika için yaşadığı mutluluk dolu hayatın izlerinin olduğu yer. Yeniden buradaydı ve belki de şimdi istediğı kadar zamana sahipti. Odaya geri dönüp annesiyle babasına seslendi ama görünüşe bakılırsa evde değillerdi. Raflardaki çerçevelerin içinde duran fotoğraflar bu hayatta ölümcül bir kazanın yaşanmadığını gösteriyordu. Fotoğraflar yakın zamana kadar ailesinden esirgendiğini düşündüğü neşeli görüntülerle doluydu. Arabaları şarampole yuvarlanana kadar yaşamalarına izin verilen bir hayat.

Fotoğraflara bakarken, *izleyecek tek bir yol yokmuş*, diye düşündü Marco, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. *Kaderin bize sunduğu tüm seçenekleri yaşıyoruz.*

Karşıdaki duvara baktı. Orada bir kapı vardı. Babasına tekrar seslenmeye çalıştı. Bunu yaparken bir boyuttan diğerine geçişi sırasında hissettiği garip duyguları hatırladı. () cümleleri... babasının sakın yüzündeki gülüşü.

Tereddütle birkaç adım attıktan sonra kapıyı açınca kendini bir koridorda buldu. Yolun yarısına geldiğinde alt kata inen bir merdivenle karşılaştı ancak koridorun sonundaki pencereye kadar yürümeye devam etti. Birkaç dakika pencerenin ardında görünen manzarayı seyrettikten sonra geri dönerek kapıları açmaya ve etrafı incelemeye başladı. Birkaç derli toplu ve kişilikten yoksun yatak odası vardı, büyük olasılıkla misafir odalarıydılar. Birinde, hidromasajlı küveti olan iki tane büyük banyo vardı. Kendi evinin aksine her yer pırıl pırıldı. Sonra burasının da kendi evi olduğunu düşündü. Bu evde çalışan bir ya da daha çok hizmetçi olduğu kesindi.

Planları gördüm.... hepsi doğruydı.

Marco kafasındaki sesten kurtulmaya çalıştı. Tekrar merdivenlerin başına gelince aşağı inmeye karar verdi. Kendini geniş bir holde buldu. Duvarlarda tuval ve akrilik plastikten oluşan modern resimler asılıydı. Birleştikleri zaman bir tanesi beyaz kumların üstünde batan güneşi, diğeri gece tepeden denize bakan şehir manzarasını betimleyen birkaç bölünmüş resimdi bunlar.

Sokak kapısına ilerleyip kapıyı açtı. Dışarıda da içeride olduğu gibi in cin top oynuyordu. Gözlerinin önündeki manzara düşüncelerini doğruluyordu: Bu hayatta gerçekten çok zengindiler. Karşısındaki havuz en azından on beş

metreye on metre boyutlarındaydı. Çevresi şezlonglar ve şemsiyelerle çevriliydi. Havuzun bulunduğu bahçe oldukça genişti. Çimler yeni kesilmişti. Havadaki koku baş döndürücüydü. Marco bakışlarını gökyüzüne çevirdi; henüz göktaşından iz yoktu. Mükemmel, merakını gidermek için hâlâ zamanı vardı. Evin dışını boydan boya dolaşınca kendini üç araçlık bir otoparkın karşısında buldu. İkisi doluydu: Birinde arka camları karartılmış, siyah bir BMW X6 park ediliydi, alaşımlı 21 inç jantları ve kaportası o kadar mükemmeldi ki sanki satış galerisinden yeni çıkmıştı, diğerinde ise modelini bilmediği bir Jaguar vardı. Belli ki ailesi üçüncü arabayla dışarı çıkmıştı.

Yürümeye devam ederken evin arkasına geçti ve terası aşağıdan incelerken, "Vay canına..." dedi. Kış ayında o yanar göktaşı gökyüzünde dolaşarak oyunlarının sona erdiğini açıklamaya hazırlanırken ve yüz metre ötede çiftçiler korku içinde titrerken kendisini o terasta bulmuştu. Babasının gülümsediği terasta.

Tekrar evin girişine ulaştığını fark edince içeri girdi ve birinci kata çıktı. Henüz kapısını açmadığı için içinde neler olduğunu bilmediği birkaç oda kalmıştı.

Merdivenin yanındaki kapıyı açınca Milano'daki mutfağından çok daha düzenli görünen bir kilerle karşılaştı. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti. Evin temizliği, giysiler, süpürgeler, hepsi aynı hizada sıralanmıştı. Kapıyı kapadı, kafasını sallayıp yürümeye devam etti.

Sonraki kapı bir çalışma odasına açılıyordu. Babasının çalışma odası olabilirdi. Burası, antika ahşap çalışma masası

ve pırl pırl parlayan cilalı parkenin üstündeki siyah deri sandalyelerle diğer odaya göre daha klasik tarzda döşenmişti. Zengin bir kütüphane sağ duvarı boydan boya kaplıyordu. Soldaki duvarda bir harita asılıydı.

Koltuğun arkasında asılı olan çerçevede şöyle yazıyordu:

STEFANO DRAGHI

TIP DOKTORU

OKUL BİRİNCİSİ

“Doktor mu?” diye kekeledi şaşkınlıkla. “Benim babam avukattı, doktor değildi ki.”

Sonra, birdenbire hatırladığı anı suratına tokat gibi çarptı. Hafızasındaki filmde o, annesi ve babası vardı. “Evet,” diyordu Stefano üzgün bir ifadeyle, “olmak isterdim, babaannenin en büyük hayali beni o beyaz önlüğün içinde görmektir... ancak o kahrolası giriş sınavını geçemedim. En büyük üzüntülerimden biridir. Böylece ben de hukuk fakültesine gittim.”

Marco silkinip kendine geldi ve gözlerini duvardaki çerçevelenmiş diplomaya dikti.

“Bu boyutta giriş sınavını kazanmış olmalı...” diye düşündü çalışma masasının çekmecelerine yaklaşıırken.

Çekmeceleri açmaya karar verince kafasında yankılanıp duran cümleler anlam kazanmaya başladı.

Düşüncelerine sızmayı çok isterdim... ama yapabilir miyim? Zaten annemin belleği tarafından oluşturulan bir senaryonun içindeyim. Biraz daha derine inmeye çalışırsam kaybedecek neyim olabilir ki? Alex doktorun çalışma masasının önünde hareketsiz kalmıştı.

Annesi oradan biraz önce çıkmıştı, doktor biraz sonra sıradaki hastayı çağıracaktı. Bu hasta Jenny'nin annesi olacaktı.

Doktor masanın üzerinde duran koyu kapaklı büyük bir ajandaya bazı notlar aldıktan sonra defteri kapadı.

Kafasını kaldırır kaldırmaz sanki görüyormuşçasına gözlerini Alex'in gözlerine dikti.

En azından denemeliyim... Alex küçük araştırmasına katkısı olacak bazı bilgilere ulaşmak amacıyla sakinliğini koruyarak yavaşça adamın düşüncelerine girdi ve önüne çıkan her duygusal engeli aşarak daha derinlere ilerledi.

Başardı ancak bedeli ağır oldu. Birkaç saniye içinde o dünyadan dışarı fırlatıldı, olağanüstü bir konsantrasyon ve güç gerektiren o hatıra alt katmanından atıldı. Girdap tarafından tekrar emildi. Üst üste konumlanmış dünyalar hızlıca gözlerinin önünden geçerken bir tünelde şiddetli bir şekilde savrulan Alex, kendisini birkaç saniye boyunca bir çamaşır makinesinde santrifüj uygulanan bir bez parçası gibi hissetti.

Ancak doktorun hatıralarında geçirdiği birkaç saniyede bile o sinayı çok iyi tanıdığı bir şeye bağlayan ipucunu bulabilmişti.

Doktorun, hatıralarının derinliklerinde tuttuğu kısacık ve unutulmaz anın küçük bir parçasıydı. O görüntüde adamın uzun sakalları vardı ancak Valeria'nın hatıralarında sakalını kesmişti. Bu yüzden onu tanıyamamıştı.

Smokin giymiş, saçlarını geriye taramıştı, aynanın önünde ceketini düzeltiyordu. Sonra, o an gözden kayboluyordu ve tizerine birkaç saat sonra çekilmiş, düğün için süslenmiş bir balo salonunda dans eden onlarca çiftin arasında gelinliğini giymiş güzel bir kadının olduğu bir fotoğraf biniyordu. Doktor mutluydu, şık giyinmişti ve kaygısızdı. Hayatının en güzel günüydü. Alex'in hatırlayabildiği en son karede karşısında iki metre uzunluğunda, ragbi oyuncusu gibi bir fotoğrafçı vardı.

"Gülümseyin lütfen... Tebrikler!" diye bağıyordu koca oğlan. Sonra görüntü koptu.

Alex o fotoğrafı çok iyi hatırlıyordu. Kendi gerçekliğinde, Marco'nun evindeki rafın baş köşesinde çerçevede duruyordu. Unutması nasıl mümkün olabilirdi? Arkadaşı kaç kere hıçkıklarını bastırmaya çalışırken kaderine lanetler okuyarak o fotoğrafı eline almıştı? Alex kaç kere arkadaşının mazide kalmış o güzel hatıranın karşısında gözlerinin yaşlarla dolduğunu izlemişti?

Şaşkınlık ve dehşet içinde kalmıştı. Girdap onu oradan sürükleyip götürmeden önce en iyi arkadaşının babasını tanıma fırsatı bulmuştu.

Gözlerini tekrar açtığında Barselona Kumarhanesi'nin parlak ışıkları sessiz Katalan gecesinin karanlığını bölüyordu.

10

Ne kadar zaman geçti?

Ne kadar *sonsuzluk* akıp gidiyor?

Uçurum ışığı tanımıyor. Çok derin, sönmüş, ölüm sessizliğinin sürdüğü bir çukur. Sessizlik bir tül gibi sarıp hemen arkasından kaybolan ulumalarla kesiliyor zaman zaman. O orada, güvende ve tek başına.

Dışarıdaki zamanla ilgili bir algısı yok çünkü içindeki zaman buza gömülmüş. Bedeni dünyanın derinliklerinde yatarken aklı serbest bir şekilde yolculuk ederek ruhlarda gezinip duruyor. Her iki uçurumdan da çıkılması gerekecek.

Buzun yerini sıcaklık almalı.

Ama ne zaman? Ne kadar *sonsuzluk* geçmeli?

Jenny, Hard Rock Café'den denize doğru giden Rambla'ya saptı, yolu kaplayan kalabalığın arasından ilerledi. Yol boyunca büfeler ve lokantalar vardı. Bunların hepsi onun anılarına mı aitti?

Belki öyleydi; belli ki gezi sırasında sınıf arkadaşlarıyla beraber hızlıca yüzlerce turistin arasından geçerek Barselona limanına gitmişlerdi.

Ama bu insanların çoğu Marco'nun konuştuğu Katalan'ın hafızasındaki paylaşımın sonucu olabilirdi. Hafızaların paylaşıldığı yerde kendi gerçekliğini nasıl ayırt edebilirdin ki? Hızlı adımlarla yürüyen Jenny, kafasını masanın ortasındaki delikten çıkarıp akşam yemeği gibi sunan sokak sanatçısını hatırladı. Yolculuk sırasında o masanın yanında durup hatıra fotoğrafı çektirmiş olmalıydı. Bir tezgâhta politikacılar ile futbolcuların koca kafalı, küçük bedenli ve komik çizimlerinin satıldığını da hatırlıyordu. Ama etrafını saran kalabalık Katalan adamın arkadaşları ve aile fertleri de olabilirdi. Kim bilebilirdi? Jenny şaşkınlık içinde başını salladı, sonra nereden geldiği belli olmayan bir his tüylerini diken diken etti.

İstenmeyen bir misafir gibi aklına gelen düşünce onu felç etmiş, beynine bir çivi gibi saplanmıştı.

Bu insanların hepsi ölü.

Bir an gözlerini kapadı ve başlarından geçen her şeyi tekrar yaşadı. Milano'dan kaçışları gözlerinin önünde bir film şeridi gibi belirdi. Dehşet içindeydiler. Sokağa çıkma yasağı sırasında Alex'le birlikte şehirden kaçıp bir ailenin

yanına sığınmışlar ve dünyanın sona ermesinden önceki gece sevişmişlerdi. Zamanın dışında kutsal bir an, kâbusa dönüşecek olan bir gerçeklikte rüya gibi bir hatıraydı. Gökyüzü bulut ve tozdan arapsaçına dönmüş, ateş içindeyken tozlar ve rüzgârla öfkelenen fırtınanın eşliğindeki göktaşı sanki inanılmaz bir havai fişek gösterisi gibi farklı renklerle bezenmiş gökyüzünde sahneye girmişti.

Jenny acı bir çığlık atarak gözlerini açtı. Bu hatıraya hapsolmak istemiyordu. Hem de hiç. "Niçin tüm bunlardan sağ kurtulabildik?" diye sordu kendi kendine, yüzüne düşen saçlarını geriye iterken.

Sırtında hissettiği el kanunu dondurdu.

Birkaç saniye kıpırdamadan öylece durdu.

"Güzel kızım benim, ne kadar büyümüşsün!"

Jenny hızla arkasını döndü.

Bu hafif boğuk sesi bir milyon sesin arasından bile kolayca ayırt edebilirdi. Küçükken herkesten çok sevdiği kişiye aitti. Herkesten çok güvendiği. Aynı zamanda Alex'in gerçekliğinde kendisini zehirlemiş olan kişiye ait sestiydi bu.

Mary... diye düşündü dönerken. Kalbi göğsünden çıkacakmışçasına atıyordu.

Kendisini büyüten dadı kocaman gülümsemesi, kızıl kıvrık saçları ve yüzüklerle dolu parmaklarıyla hemen karşısında duruyordu. Onun sarılma isteğine karşı durmak neredeyse imkânsız gibiydi. Yüzüne zoraki bir gülücük kondurup ona sarılmaya karar verdi. Belki itiraf etmesini sağlar, sakladığı sırrı öğrenmeyi başardı. Belki diğer Mary

Thompson'ın başına neler geldiğini, kendisini zehirlemeye zorlayan sebebin ne olduğunu öğrenebilirdi. Zaten etrafı ölmüş insanlarla... daha doğrusu onların *hatıralarıyla* çevriliydi. Kaybedecek neyi olabilirdi ki?

Bizim gibilerin içinde bir ışık parlıyor.

Size kötülük yapanlar bunun farkında değildi. Yaptılar, o kadar.

Evrende bir enerji var... hayatı veren ve onu yok eden aynı enerji. Genellikle bizi çevreleyen gerçeklikte kendini gösterir, etrafımızda hareket eder, görülmez ve anlatılamaz, hayatlarımızın etrafında döner ve bazen onları sahiplenir.

Jenny'nin gözleri Mary Thompson'ın kilerle birleştiği anda, kulaklarında Thomas Becker'm sözleri yankılanıyordu. O kısa yolculuktan sonra nerede uyanacağını bilmiyordu ancak hatıra tüneline ilerlerken aklına onları bilmeceleriyle Memoria'ya yönlendiren Alman profesör Becker'in alternatif Jenny'nin ölümü ve Alex'in maruz kaldığı elektroşokla ilgili yaptığı şifreli açıklama gelmişti. Enerjiden bahsetmişti. Işıktan. "Onlar gibiler" farklıydı. Ne anlama geliyordu bu?

Çevresine bakınca dikkatini çeken eşyalar Jenny'nin yüzüne melankolik bir gülümseme yerleşmesine sebep oldu. Bir yatak odasında, yerde oturuyordu. Gözleri okulun ilk gününde annesi ve babasıyla çekilmiş fotoğrafına kaydı. Clara ile Roger küçük Jennifer Graver'm iki yanında diz çökmüşlerdi. Kâkülleri alnına düşüyor, uzun kahverengi

saçları yüzünden aşağı iniyordu; elinde bir papatya tutuyordu ve sevimli gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı.

Hangi gerçeklikti bu? Hangi dünyaydı?

Odadaki mobilyaları hatırlıyordu fakat bazı ufak tefek değişiklikler vardı. Küçük, pembe yatak kesinlikle ona aitti, sonra ergenlik dönemi boyunca da kullandığı çalışma masası aynıydı. Duvarlar çizgi film karakterlerine ait çıkartmalarla doluydu. On iki yaşında, "Artık büyüdüm!" diyene kadar kalmışlardı.

Yatağın yanındaki duvarın üstünde babasının millî yarışlardaki yüzme şampiyonluklarına ait fotoğraflar vardı. Her ne kadar farklı şekillerde asılmış olsalar da bu fotoğrafları oldukça iyi hatırlıyordu. Babasının tavana yapıştırdığı fosforlu yıldızlarla yarattığı gökyüzü ve her gece ona evrenle ilgili söylediği güzel ninniler de aklındaydı.

Ama diğer yandan, odada daha önce hiç görmediği kocaman bir akvaryum ve akvaryumun içinde çeşitli renklerde beş ya da altı balık bulunuyordu. Daha önce hiç akvaryumu olmamıştı. Buna yemin edebilirdi. Ayrıca sağdaki kütüphanenin üstünde dedesi ile babaannesinin fotoğrafları yoktu. Kendi gerçekliğinde o fotoğraf hiç yerinden oynamamıştı.

Jenny bu odayı hafızasından silmeye karar vererek ayağa kalktığı anda küçük bir kız çocuğu olduğunu fark etti.

Koşarak koridoru geçip banyoya girdi. Ayna yüksekteydi ama kendini görmeyi başarabilmişti. "İnanamıyorum..." diye mırıldandı küçük bedenini incelerken. "Beş ya da altı yaşında olmalıyım..."

Musluğu açıp yüzünü yıkadı. Merdivenden ayak sesleri geliyordu.

“Güzel kızım? Çay saati geldi, aşağıya inmiyor musun?”

Oydu. Bu Mary’nin sesiydi.

Eğer bu gerçeklikte zehirlendiysem bu benim son ikindi çayım olmalı...

“Geliyorum! Banyodayım!” diye bağırdı Jenny yüzünü yıkarken.

Koridorda yürürken çok huzursuzdu. Kendinde aşağı inecek cesareti bulamıyordu ancak yapmak zorundaydı. O çayı içmezse ne olacaktı? Bir hatıranın içindeki olayı değiştirmeyi başarsa bile ne olabilirdi? Memoria yalnızca hatıraların zihinsel olarak tekrar yaratıldığı bir yer miydi yoksa yer-zaman düzlemine herhangi bir etkisi olabilir miydi?

Geçmişteki olayları değiştirebilsem bile geleceğe hiçbir etkisi olamaz. Gelecek diye bir şey yok. Hepimiz ölüyüz.

Jenny düşüncelerini sahte bir gülücüğün arkasına saklayıp merdivenden indi.

Salona girince dağınık halde duran kâğıtların ve boya kalemlerinin yanında yere oturdu. Mutfaktan çanak çömlek sesleri geliyordu.

Kendi kendine, “İşte başlıyoruz...” dedikten sonra gergin bir şekilde derin bir nefes aldı.

Birkaç dakika sonra Mary elindeki tepsiyle göründü. Taze pişirilmiş kurabiyeler. Çay. Yüzünde, zorunlu olarak oturttuğu dost canlısı bir ifade vardı.

"Sonunda, sabırsızlıktan ölüyorum..." dedi Jenny neşeyle.

"Kurabiyeler fırından yeni çıktı. Sıcak sıcak, tam da *mmm*in sevdiğin gibi. Hoşuna gitti mi?"

"Tabii ki! Yanında da senin mükemmel çayın var!"

Mary tepsiyi koltuğun karşısında duran sehpayı bıraktıktan sonra oturdu.

Jenny sehpayı kadar emekleyerek ilerledi.

"Tat bakalım, sonra da bana beğenip beğenmediğini *öyle*," diye fısıldadı Mary ufak kıza kurabiyeyi uzatırken.

"Hemen!" diye yanıtladı Jenny. Kakaolu kurabiyeden bir *parça* aldı, hemen arkasından ikinci lokma için ağzını açtı.

"Mimmm... *nefis*!" diye bağırdı ağzı kurabiyeye doluyken.

"Şimdi de çaydan bir yudum al, göreceksin onun da tadı çok iyi..." Mary onu cesaretlendirmek istercesine kaşlarını kaldırmıştı.

"Mary, şuradaki mobilyaya bak... kırılmış mı yoksa?" diye sordu Jenny kolunu kaldırıp dadısının arkasındaki duvarı işaret ederek. Dadısı arkasını dönüp bakana kadar yüzündeki meraklı ifadeyi koruyan ve işaret parmağıyla göstermeye devam eden Jenny içinden, *ya şimdi ya hiç*, diyerek sol eliyle tepsiyi çevirip fincanların yerini değiştirdi.

"Sanmıyorum," dedi Mary tekrar kıza dönerek.

"Bana öyle gelmişti..." dedi Jenny omuzlarını silkerek. "Kurabiyeyi çaya batırarak yemek istiyorum... haydi! Ne *la*klıyoruz?"

Jenny dumanı tüten fincanı ağzına götürdü. Kızı izleyen Mary de aynısını yaptı. Şimdi çaydan bir yudum alıyordu.

“Tadı çok güzel değilmiş,” diye yorum yaptı Jenny. Kadının duymak istediklerini söyleyerek hikâyeye bağlı kalıyordu.

“Haydi, iç bakalım. Yoksa kurabiye falan yok. Bak, en sevdiğin dadın çayın tadını nasıl çıkarıyor.”

“Gerçekten hoşuna gitti mi?” diye sordu Jenny yüzünü esrarengiz bir tavırla ekşitirken.

“Evet, tabii ki, neden gitmesin? Ben sana tadı kötü bir çay hazırladım mı hiç bugüne kadar?”

“Yani, bilmem ki... sen söyle,” Jenny gözlerini Mary’nin kilere dikip kanını donduran bir gülüşle devam etti, “içmekte olduğun çay benimki.”

Dadının kırmızı yanakları bembeyaz kesilmiş, yüzü ter içinde kalmıştı. Elindeki fincan yere düşüp parkenin üstünde tuzla buz olurken Mary’nin gözleri karanlık iki mermer parçasına dönüşmüştü.

“Sen... nasıl?..”

“Nefesin kesilmeden önce... sana bir soru sorabilir miyim, Mary? Neden yaptın bunu? Neden yapman gerekiyordu?”

“Ben... ben... hayır...”

“Artık kaybedecek hiçbir şeyin kalmadı. Biraz sonra nefes alamayacaksın. Bana bunu neden yapman gerektiğini açıkla yalnızca. Seni buna biri mi zorladı? Ölmeden önce iyi bir şey yap. Söyle bana.”

Mary sırtüstü koltuğa devrildi. Gözleri yuvalarından tınladı, öksürmeye başladı. Fincanı sehpanın üzerine bırakan Jenny ayağa kalkıp kadının yanına yaklaştıktan sonra onun elini tuttu.

Yanıtı gerek yoktu. Kadının gözlerine bakmak yeterliydi. Ve Jenny gördü.

Birinci kattaki odasında, yatağın kenarına oturmuş olan Mary'yi gördü. Kadın ellerini birleştirmiş, başını öne eğmişti. "Yapamam bunu... yapamam."

Kadının gözyaşlarını gördü, Tanrı'yla konuşuyormuş gibiydi. Garip, Mary asla dindar biri olmamıştı. "Unutacaksın," diyordu bir erkek sesi. "Görevini tamamladığın zaman yaptığın şeyi unutacaksın... kalp krizinden öldüğünü annedeceksin."

Kadının beynini yıkayan hangi şeytandı? Nereye saklanmıştı?

"Ama ben... o çocuğa tapıyorum... nasıl yaparım bunu?"

"Ya senin hayatın, ya onunki. Ömrünün son dakikasına kadar delirmiş olarak yaşamak istemiyorsan... yapacaksın bunu."

Jenny bakışlarıyla odayı incelemeye çalışıyordu ancak yatak odasında yalnızca Mary Thompson vardı. Kadının her duygusunu algılıyor, kalbinin atışını duyabiliyordu. Korkusunu hissedebiliyor, esaretten kurtulmayı başaramadığını anlayabiliyor, mahkûmiyetten kurtulamadığını farkedebiliyordu. Birdenbire anladı. *Odada kimse yok, kendi kendine konuşuyor. Erkek sesi onun kafasının içinde!*

“Eğer yaparsam kafamın içinden çıkacağına söz ver...” dedi kadın, Jenny’nin şüphelerini doğrulayarak.

“Öyle olacak. Tabii yapman gerekeni yaparsan.”

Jenny aniden girdap tarafından korku ve kaygı dolu o inden, Mary Thompson’ın yatak odasından sökülüp dışarı atıldı. *O ses, çehresiz bir mesajdı*, diye düşündü. Karanlık enerjiler ve ölümle dolu başka bir yerden geliyordu. Mary’nin, entrikacı ve yıkıcı bir güce itaat eden, çarpıtılmış ruhunun sesiydi. Bu delilikti.

Thomas Becker’ın sözleri bir anlam kazanmaya başlamıştı: Bedensiz ve elle tutulamayan karanlık bir enerji evrene yayılıyor, akıllara sızıyor, insanların davranışlarını engelliyor, zehirliyordu.

Işık taşıyan karşıt güçler, saflık barındıran tertemiz ruhlar, *yani onlar gibiler*, karanlık güçlerin en çok aradığı hedeflerdi.

Alex kumarhanenin ışıklı girişini arkasında bırakarak denize doğru yürümeye başladı. Kumarhanenin ışıkları, dünyanın unutulmuş bir köşesi izlenimini uyandıran sokaktaki tek aydınlık bölgeydi. Zaman zaman yanından tanımadığı simalar geçiyordu. Bastonunun yardımıyla yürümeye çalışan yaşlı bir hanımefendi. Takım elbiseli ve kravatlı, kırklarında görünen, şık bir adam. Üstlerinde eşofmanlarıyla koşuya çıkmış bir grup kız. Başkalarının hatıralarına ait yüzler, belki de onun yabancıısı olduğu bir geçmişe ait insanlar. Annesiyle babasından hiç iz yoktu. Yürümeye devam ederek sağa döndü. Deniz kenarı uzakta, gecenin karanlığında yutulmuş gibi kayboluyordu. Solda, denizin rengi gecenin tonlarına karışırken, dalgalar sakince kıyıya vuruyordu. Ne

kadar zaman geçmişti? Yolun diğ er tarafındaki evlere ait ışıklar ona bakan binlerce göz gibiydi. Sanki, “Git buradan, Alex... kaç hemen,” der gibiydiler.

Sonra bir karaltı belirdi.

Barceloneta Kordonu’nun kenarında, motoru çalışır vaziyette bir taksinin loş ışığı yolun yarısını aydınlatırken, ondan yaklaşık yüz metre uzakta, karanlığın içinde birisi beliriverdi.

“Marco!” diye bağırarak ona doğru koşmaya başladı.

“Alex!”

İki arkadaş koşarak birbirlerine sarıldılar ve çevrelerinde hüküm süren paradoksta birbirlerinden başka kendilerini rahatlatacak kimse yokmuşçasına bir süre öyle kaldılar. Arkadaşlıkları, Memoria’nın aldatıcı gerçekliğinin farkında olmaları delirmemek için tutundukları tek daldı.

“Bulduğ um ş eye inanamayacaksın...” dedi Marco arkadaşından ayrılınca. Kollarını arkadaşının omzuna koymuştu.

“Sen mi ben mi?..” diye karşılık verdi diğ eri.

Marco sahil yolunu plajdan ayıran alçak duvara doğru iki adım attı. Bir an için kafasını kaldırdı. Binlerce yıldız, gelinin etrafında gülümseyen nedimeler gibi dizilmişken açıkça seçilebilen üç krateriyle şaşkın bir insanın yüzünü andıran Ay’ı gördü.

“Ailenle konuşt un mu?”

“Konuşmakla kalmadım. Annemin hatıralarından birini yaşadım.” Alex 1996 yılına, doğ umundan iki sene öncesine yaptığı zihinsel yolculuğ  arkadaşına anlattı. Geçmişteki

kurumtölere yaptığı ziyarette hayaletle benzediğini, kimse tarafından görülmediğini anlattı. Annesinin yaşadığı her duyguyu sanki kendi yaşarmışçasına hissettiğini, bu duyguların aklının içine işlediğini ve onu ele geçirdiğini anlattı. Sonra doktorun muayenehanesinde olanları anlattı.

"Jenny'nin annesi ile seninki aynı yerde miymiş? Clara ile Valeria tanışıyorlar mıymış?" diye sordu Marco, kulaklarına inanamayarak.

"Aynen öyle."

"Bu her şeyi değiştirir, rastlantı olamaz. Dinle, ben de kendimi alternatif gerçeklikteki evimde buldum. Sana daha önce bahsettiğim ev hani, dünyanın sonunu beklediğimiz villanın terası."

"Ne buldun?"

Marco sırtını duvara dayadı.

Bir delikanlı ayağındaki patenlerle hızla yanlarından geçti. Alex bir an için çocuğun yüzünü görebilme fırsatı bulmuştu. Bu, Jenny'yle olan randevusuna giderken onu Melbourne'un Tullamarine Havaalanı'ndan Altona Plajı'na götüren taksi şöförüydü. Gerçekleşemeyecek olan randevuya. Alex yüzünde acı bir ifadeyle gülümsedi.

"Kartlar, haritalar, not defterleri gördüm... ve bazı ilginç detaylar. O gerçeklikte... oldukça varlıklı bir aileydik, babam doktordu. Altüst ettiğim çalışma masasından anladığım kadarıyla çok tanırmuş biriydi."

Alex başını çevirip düşünceli şekilde önüne baktı ve sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Parçalar bir araya

gelmeye başladı. Belli ki seninle aynı boyuttaki görüntüleri görmüşüm."

"Nasıl olabilir?"

"Annemin hatıraları benim geçmişime ait değil. Jenny'yi görmek için dünyanın yarısını aştığım, senin de dağdaki kazada kötürüm olduğun geçmişe ait değil. Bizimkiyle pek çok ortak noktası olan başka bir gerçekliğe ait. Ama senin oldukça iyi bir hayatının olduğu, kaza geçirmediğin boyuttaki görüntüler ve baban..."

Marco kaşlarını çatıp Alex'e sorgulayan bakışlarla baktı. "Ne olmuş babama?"

"Avukat değil çok ünlü bir jinekologdu." Alex gözlerini kapayıp muayenehanesinde Valeria'yı karşılayan beyaz önlüklü adamı düşündü. "Ve Valeria ile Clara'nın üstünde, onların haberi olmadan bir bir deney gerçekleştirdi."

Barselona'nın üzerindeki yas örtüsü gibi siyah gökyüzünden birkaç damla yağmur düşmeye başlarken uzaklarda çakan şimşek ve gökgürültüsü aralarındaki sessizliği bozdu. Şehrin az ışıklandırılmış bölgesi konukseverlikten uzak bir tiyatro sahnesine dönüşüyordu.

Marco gördüklerini tekrar düşünürken başını sallamaya devam ediyordu. "Öyleyse... babam, notlar... hepsi birbiriyle bağlantılı."

"Sen ne gördün?" diye sordu Alex rüzgârla savrulan bir poşet biraz ilerisinde uçuşurken.

Marco dayandığı duvardan uzaklaşıp ağır adımlarla yürümeye başladı. Alex elleri cebinde, şaşkın bakışlarla Marco'yu takip etti.

"Bütün detayları olabildiğince hatırlamaya çalıştım. Bu başlangıç noktası gibi yere geri döndüğümüzde, sana anlatabilmemin tek yolu buydu."

"Hangi detaylar?"

"Babamın ofisinde bulduğum kâğıtlarla ilgili detaylar. O gerçeklikte doktor olduğumu anlamıştım. Çalışma masasının arkasında asılı duran diplomasını gördüm. Ama deney hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Valeria ile Clara'nın bilinçsizce bu deneyde kobay olarak kullanıldıklarını tahmin etmemiştim. Bana anlattıkların gördüklerimle uyuyor. Hatta eksik olan parça buydu."

"Ne demek istiyorsun?"

Marco yerde duran meşrubat kutusuna bir tekme attığı gibi onu yolun kenarına gönderdi. Sahil ıssızdı, şimşekler birbiri ardına çakıyordu, yağmur olanca şiddetiyle toprağa düşmeye başlamıştı.

"Jenny ve seni özel kılan yeteneği açıklayamıyorduk. Ardından, göktaşı çarpmadan önce başka bir boyutta benim de yolculuk yapabildiğimi keşfettim. Sonra, Memoria'da bir araya geldik. Sanal bir gerçeklikte dünyanın başına neler geldiğinin farkında olarak dolaşan yalnızca biz varız. Diğerleri, burada gördüğümüz herkes, yalnızca birer izdüşümden ibaretler."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Burada fiziksel hiçbir şey yok."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Marco durdu ve Alex'e döndü. "Jenny'yi, seni ve ben-denizi birbirimize bağlayan tek şey... paralel gerçeklikte babamın bir doktor olması ve annelerinizin onun muayenehanesinde tanışmış olmalarından kaynaklanıyor. Babamın notları arasında başta önemsemediğim bir şeye ait birkaç sayfa vardı ancak şu anda yapbozun diğer parçalarıyla uyuyor. Bir enzimle ilgili bilgiler."

"Enzim mi?"

"Evet, sayfaların arasında bazı formüller vardı... ama işime yarayacaklarını hiç düşünmediğim için ezberleme gereği duymadım. Fakat dikkatimi çeken başka bir şey oldu."

"Ne?"

"Bir çizim... bir yerin çizimi."

Alex yürümeye devam ederken yağın yağmura karışan dolu taneleri düştükleri yerden sıçırıyorlardı. Birkaç tanesi kafasına isabet etti ama hiç acı hissetmedi.

"Neresiydi?"

"Tam olarak bilemiyorum, bir çeşit odaydı. Birkaç eskiz gördüm. Bir odanın içinde bulunan dikey kabinler."

"Anlamıyorum... Ne demek istiyorsun?"

"Ben de kendime aynısını sorup duruyorum. Bana şu ilaçtan söz etsene, ben de babamın ne halt icat ettiğini ya da keşfettiğini öğrenmek istiyorum. Annen ve Jenny'nin annesini muayenehanede birlikte gördüğünü söylüyorsun.

“İn bu olan bitenden benim anladığım, yeteneklerimizin kaynağı olan bu deney sizin annelerinizden önce başka birinin üstünde denenmişti...”

Gökgürültüsü tehlikeli bir yakınlıkta göğü inletirken Alex bir anda donakaldı. “Senin annenin üstünde! Sen beş sene önce doğdun! Tamam, kabul edelim ki üçümüzü birbirine bağlayan şey bu deneydi. Enzim hakkında ne biliyorsun?”

“Çok az şey. ‘Yerleştirilebilir mutagen’ adı verilen bir işlemle ilgili bir şeyler okudum ama pek bir şey anlamadım.” Marco omuzlarını silkip kafasını salladıktan sonra konuşmaya devam etti. “Buradan gitmeliyiz. Bir çözüm bulmamız gerekiyor. Bir yolu olmalı. Alex, beni dinliyor musun?”

“Bu Jenny!” diye bağırarak çocuk kıza seslenerek limana koşmaya başladı. Marco fırtına yüzünden iyi göremiyordu, adımlarını hızlandırdı ama arkadaşının gerisindeydi.

Jenny duvara yaslanmış, bakışlarını kıyıya vuran dalgalara dikmiş, ağlıyordu. Uzaktan birisinin ona seslendiğini duyunca Alex’in geldiğini anladı. Ona doğru döndü, kollarını açtı ve onun gelip kendisini sıkıca kucaklamasını bekledi.

İliklerine kadar ıslanmış, ağlamaktan gözleri şişmişti. Hıçkırıklar içinde kendini Alex’in kollarına attı. Başım kaldırdı, gözleri birbirlerine kavuştuğunda yaklaşıp dudaklarını Alex’in dudaklarına sımsıkı bastırdı.

Yağmurdan ıslanmış saçları gözlerinin üzerine düşmüştü, Alex kızı kendine çekti, şiddetini artıran dolu taneleri kafalarına düşüyordu.

“Anlamıyor musun?” diye sordu kız, ayrıldıkları zaman. Buz gibi bakışlarını Alex’in gözlerine dikmişti.

“Ne... neyi anlamıyorum?”

Jenny başını iki yana sallayarak keder dolu gözlerini yere indirdi. Marco’nun silüetini fark edince Alex’in kollarından sıyrıldı.

“Anlamıyorsunuz. Akıl yürütmelerinizle ve teorilerinizle o kadar meşgulsünüz ki anlamayı başaramadınız.”

Marco hareketleriyle utandığını belli ederken Alex kaşlarını çatarak sordu: “Neyi anlamamız gerekiyordu, Jenny?”

Kız çocuğa suçlayan gözlerle bakıyordu, sonra birden sağ elini yumruk haline getirip çocuğun yüzüne geçirdi.

Marco şaşkınlık içinde yediği yumruktan sonra sendeleyerek ve dengesini bulmaya çalışan Alex’e bakıyordu.

“Delirdin mi sen?” diye bağırdı Alex.

“Hayır, tam tersine.”

“Derdin ne senin, niye vurdun bana?”

Jenny kafasını kaldırıp yağmaya devam eden doluya rağmen gözlerini açık tuttu. Sonra dönüp gözlerini taş kesilmiş gibi duran Marco’ya dikti.

“Lanet olsun, tabii ki,” dedi Alex üzüntüyle. “Arkadaş, çevrene baksana. Tepemize dolu yağıyor ama biz farkına bile varmadan konuşup yürümeye devam ediyoruz. Yumruğa gelince... hiç acı hissetmedini.”

Jenny kaşlarını kaldırdı ve “zamanı gelmişti” dercesine alaycı bir tavırla başını yana eğdi.

“Kahretsin,” dedi Marco, “doğru. Neler oluyor?”

“Bu çok anlamsız...” diye fısıldadı Jenny teslimiyetçi bir tavırla başını öne eğerken. Uzaktaki sokak lambasından yayılan solgun ışık yolun ortasından akıp giden suya yansıyor. Üçü de baştan ayağa sırlısklandı ancak ne bir rahatsızlık hissediyor ne de üşüyorlardı. Kot pantolonları ağırlaşmıştı, tişörtleri üzerlerine yapışmıştı, ıslak saçları yalnızca zihinsel bir görüntüden ibaretti.

“Fiziksel hislerle ilgili hatıralarımızı kaybediyoruz...” dedi aniden Alex, o sırada Jenny elleriyle yüzünü kurultuyordu ama bu hareketin hiç anlamı yoktu.

“Günaydın,” diyerek katıldığını belirtti Jenny. “Bunu öpücüğünden anlamalıydın. Yumruktan değil.”

Alex sessizliğe bürünürken Marco titrekle bir sesle söze girdi: “Korkarım buradaki zamanımız sonsuz değil. Eğer fiziksel gerçekliğe geri dönmeysek bedensel hislerimizin hepsini yavaş yavaş unutacağız. Neye dönüşeceğiz o zaman? Bunun ne anlama geldiğini bulmalıyım, düşünmeye... düşünmeye ihtiyacım var.”

“Jenny,” diye söze karıştı Alex, “Marco ile ben bize faydalı olabilecek bazı şeyler keşfettik.”

“Anlat.”

Alex elini tuttu. Onun bu hareketi kızı herhangi bir tereddüte yer bırakmayacak şekilde iradesinin kuvvetini gösteriyordu. Ancak bu kararlılık elini sıkışmış olmasından kaynaklanmıyordu. Gözlerinde yazılıydı.

“Benimle gel, biraz dolaşalım.”

"Gördün mü? Oluyor."

Adamın sesi kendinden emin ve gayet bilinçliydi. Tınsısında ne panikten ne de endişeden eser vardı. Arkasında duran raf çılgınca sallanıyordu, üstlerinde duran kristalden yapılma küçük hayvan heykelcikleri yere düşerek bin parçaya ayrılıyordu. Kitaplar bir orkestra şefinin yönetimindeymişçesine birer birer yerlerinden fırlıyorlardı. Dolaplar ile çalışma masası santim santim kayarak duvardan salonun ortasına ilerliyordu. Terasa bakan camekânın ötesinde arapsaçına dönen dumansı bulutlar, bir alayın yetkililere yol vermek için ikiye bölünmesi gibi ortadan ayrılırken, çıldırmış renklerden oluşan kaleydoskop gökyüzünü küçük bir çocuğun resim paletine dönüştürmüştü. Yetkili oydu.

Karşı koyabilmek için çok kırılğan olan bir kalkanın kalbine vurmaya hazır, amansız, acımasız, masif ve öldürücü bir kurşun topu gibiydi. İstatistiğin sırası değildi. Olasılık hesaplarının da anlamı kalmamıştı. Gelmişti. Bir ılık hüzmeli tarafından takip edilen kuyruklu yıldızların en ürpertici olanı gibi insanlığın son kanun koyucusu, yeryüzünün atmosferine çarpmak üzereydi.

Adam ve delikanlı, kadının manzaraya bakmakta olduğu teras çıktı; etraftaki tarlalarda çiftçiler dehşet içinde çığlık atıyordu, toz ve kalıntı fırtınası havayı nefes alınamayacak hale getirmişti. Adam boğazında oluşan düğümle aldırış etmeden ve melankoli duygusunu içine gömerek gencin gözlerine baktı. Sonra kendinden emin bir şekilde, “Ben görevimi yerine getirdim. Mutlu öleceğim,” dedi.

Sonra gülümsedi.

“O çizimler... odadaki, kabinler... nedir onlar?” diye sordu Marco.

Babası şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Bunu söylemesi gereken kişi sensin. Senin çizimlerin onlar.”

Fırtına Barselona sahilinde olanca şiddetiyle devam ederken Marco gözlerini açtı. Ellerini duvara dayamış, boş gözlerle kıyıya vurup ayrı hızla geri çekilen dalgalara bakıyordu. Az önce hatırladıklarını tekrar düşündü. Alternatif gerçeklik. Babası, doktor Stefano Draghi. Farklılıklarının sebebi, yeteneklerinin kaynağı olan “görevini” tamamlamıştı. Bu yüzden sakindi. Bunun için gülümsüyordu.

Marco'nun gözlerinden akan gözyaşları yağmura karışarak yanaklarından aşağı süzülüyordu. Hatırlıyordu. Onu, Alex'i ve Jenny'yi diğerlerinden ayıran enzimi görmüştü. Ama hangi şekilde? Anılar düzen arayışı içerisindeki yapboz parçaları gibi zihninde üst üste geliyordu. Geçmişten çalınmış cümle parçaları zihninde dolaşıp duruyordu.

Enzim aktivasyonu bundan sonra... yüksek bir sayı varken, plasentaya enjekte edilecek... bu nedenle sadece cenin etkilenecek.

Marco mümkün olduğunca çok detay hatırlamak amacıyla gözlerini sıkı sıkı kapatırken dolu taneleri önünde duran duvarın üstünde zıplıyorlardı. Giysileri artık sıırılsıklam olmuş, üstüne yapışmıştı.

"Bu ilacın annelerimiz üzerinde hiçbir etkisi olmadı..." dedi aniden. Kimse onu duyamazdı. Alex ile Jenny uzaklaşmışlardı, fırtınaya teslim olmuş Barceloneta Kordonu'nda in cin top oynuyordu.

Aniden, beyninde bir şimşek çaktı.

Alex'in anlattığı hikâyenin görüntüleri zihninin sahnesinde görüntülenen slaytlar gibi gözünün önünde birbiri ardına beliriverdi. Babasının muayenehanesi, bekleme odası, Clara ile Valeria. Enjeksiyon. Uzaktaki bir gerçekliğe ait, Marco'nun hiç görmediği ancak arkadaşının tanımlamaları sayesinde hayal etmeyi başarabildiği görüntüler.

Yerleştirilmiş mutagen...

"Ne oldu sana, Jenny?"

Alex bir banka oturmuş, kızın da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Etraflarında şimşekler çakmaya devam ediyordu

ancak ne kadar şiddetli yağarsa yağsın hiçbir dolu tanesi gençleri koruyan görünmez örtüyü aşamamıştı. Unutuluşun beklenmedik kalkanı fiziksel duyumlara erişmelerine izin vermiyordu. Sonuçta, Memoria'da önemli olan zihinsel varoluştı, beden bir değeri yoktu; beden, gereksiz bir aksesuardan ibaretti.

"Daha fazla dayanamayacağım..." dedi kız hıçkıklar içinde. Başını Alex'in omzuna dayamıştı. Oldukları yerde bulunan bir sıra palmiye ağacı yürüyüş yolunu dalgaların aralıksız dövdüğü sahilden ayırıyordu.

"Dayanmak zorundasın. Bir yolunu bulup..."

Jenny delikanlıya dönerek onu buz gibi bakışlarla süzdü, gözlerindeki yaşlar yağmura karışıyordu.

"Öldük biz, Alex. Öpücük neydi, acı nasıl bir histi, her geçen dakika daha çok unutuyoruz. Neresi burası? Arafta cenneti mi bekliyoruz? Günahlarımızdan arınmak için mi buradayız? Nedir bu?"

"Bilmiyorum. Ama buradan çıkmanın bir..."

"Saçma! Sen varlığının son dakikalarını benimle geçireceğine git arkadaşınla kuantum fiziğinden konuşmaya devam et."

Alex kaşlarını çatı. "Sen bize inanmaktan vazgeçtin..."

"Hiç inanmamıştım ki! Dünya yok artık. Eğer burası kıyametin yankısıysa ve bizim gibilere ebediyen hatıralarda yaşama izni verildiyse... ben bizimkilerde yaşamak istiyorum! İskeledeki buluşmamız, Planetario'daki karşılaşmamız, kaçışımız... yeniden yaşamak istediğim duygular bunlar.

Anlamı olan tek şey. Geri kalan hiçbir şeyin anlamı yok. Hepsi boş.”

”Jenny, ben...”

”Çevrene bir bak, Alex. Hiçbir şey yok. Biz bir rüyanın içindeyiz. Hareket ediyoruz, insanları hatırlıyoruz, bazen kendimizi alakasız insanların karşısında buluyoruz... tıpkı rüyalarda olduğu gibi. Artık acı çekmiyoruz. Gerçek duygularımız yok. Biraz önce seni öptüm. *İçinde* bir şey hissettin mi?”

Alex başını çevirip bakışlarını iki palmiye arasında duran direğin üstündeki postere dikti. Eski şehrin kalbindeki Barrio Gotico Caddesi'nde bir flamenko gecesine davet ediyordu. Posterin ortasında kırmızı elbiseli, kolları havada, parmaklarının arasında kastanyetler bulunan bir kadın fotoğrafı vardı. Kadın başını yana eğmiş, dans eden çıplak ayaklarına doğru bakıyordu. Kadının arkasında barın masaları vardı. Alex posteri seyrederek oyalanırken, *hayır, hiçbir şey hissetmedim*, diye düşünüyordu. Jenny onu öptüğü anda ne bir duygu, ne bir heyecan ne de bir kısırtı hissetmişti. Belki Memoria rüyadan çok daha kötüydü.

Derken onu gördü.

Arkada, ikinci sıradaydı, flamenko dansçısının arkasına saklanmıştı. Posterdeki barın masalarından birinde oturuyordu. Gözlerini dikmiş bakıyordu.

Görünüşü hiç değişmemişti, onu çok iyi hatırlıyordu. Onu hiç terk etmemişti. O küçükken odasında belirir ve ona gelecekten söz ederdi. O da çizirdi. Elektroşoktan sonra

Jenny ve geri kalan her şeyle birlikte o da yok olmuştu. Sonra, Melbourne yolculuğu sırasında tekrar ortaya çıkmıştı, sopaya pantolon giydirmişsin duygusu veren çöp gibi bacakları, uzun zamandır tarak yüzü görmemiş uzun gri saçları, çizgilerle dolu yüzü ve gizemli bakışlarıyla Kuala Lumpur sokaklarında ahşap bir bankın arkasında belirivermişti. Alex hakkında her şeyi biliyordu. Her şey hakkında her şeyi biliyordu. Ancak o da bir görüntüden fazlası değildi. Bir var olup bir yok olan çağrışım. Ellerindeki kartlarda yeryüzünün kaderi yazılıydı, yaramaz gülümsemesi o ana kadar Çoklu Evren'in onlara göstermiş olduğu en anlaşılamayan ve en ilkel özellikti. Malezyalı kâhin onları Memoria'da karşılamıştı. Şu anda da posterin içinden onlara gülümseyen oydu.

Hızla ayağa kalkıp kızın elini kavrayan Alex, "Gidelim buradan," dedi.

Kızın sorusunu yanıtlamamıştı ancak öpüşmelerinin genel anestezi altında gerçekleşmiş gibi olduğunu gayet iyi biliyordu. Zihinleri geçmişteki herhangi bir zamana ve yere muhteşem seyahatler yapabilecek kapasitedeydi ama bütün bedensel duygularını kaybediyorlardı. Buna rağmen, birbirlerine dokunma ve sarılma ihtiyacı duyuyorlardı.

Gerçek duygularının kaybolmasındansa, gözlerini sonsuza kadar kapamak daha iyi bir seçenektir.

Barselona'yı kasıp kavuran fırtına hızını kesmeden devam ederken Marco dirseklerini duvara dayamış, gözlerini ayırmadan denizi seyrediyordu.

Sağanak yağışın yıkıcı bir şiddeti vardı. Dalgaları bir kasırga gibi kabartıyor ve sahil boyunca dizili ağaçları eğiyordu; bu arada rüzgâr her yönde tersten esiyor gibiydi. Barceloneta Kordonu'na bakan bütün binaların panjurları kapalıydı, sahil boyunca giden yol bomboştı. Arada sırada birkaç taksi boş olan yoldan hızla geçip gidiyordu. Yeşil led ışığının, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda görülmesi imkânsız gibiydi.

Marco duvara arkasını döndüğü anda babasıyla karşı karşıya geldi.

"Ne demek bu?"

Antika ahşap masasında oturan adam elindeki kalemle önünde duran kâğıtlara büyük bir heyecanla bir şeyler yazıyordu. Masa yürüyüş yolunun tam ortasında duruyordu. Tıp diploması palniye ağacının gövdesinde asılıydı.

"Baba..."

Stefano Draghi kafasını kaldırdı.

"Marco, çalıştığımı görmüyor musun?"

"Yerleştirilniş mutagen nasıl çalışıyor? Öğrenmem gerekiyor."

Fırtına masanın üzerindeki kâğıtları uzaklara sürüklerken doktor etrafına bakındı.

"Hatırlamıyor musun? Bir restriksiyon enzimi yarattım. İkinci tip endonükleaz. Enerjiye ihtiyacı yok ve kesimler belirgin diziler halinde gerçekleşiyor..."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?" Marco tereddütle yaklaştı.

Adam hafifçe gülümsedi. "Alt katmanın artmasıyla, reaksiyon hızı maksimum seviyeye ulaşır. Alt katmanın hangisi olduğunu biliyor musun?"

"Baba, yalvarırım! Neden söz ettiğini anlayamıyorum, bu şekilde bana yardımcı olmuyorsun."

Stefano gözlerini oğlundan ayırmadı. "HCGler! Koryonik gonadotropinler!"

Marco başını hafifçe eğip şaşkın bakışlarla babasını süzdü. Karşısındaki saçma görüntü karşısında çaresiz, ellerini başının üstüne koyduğu sırada doluyla karışık

yağmur Stefano'nun çalışma masasının üzerinde duran her kâğıdı parçalara ayırıyor, rüzgâr kalemleri, not defterlerini ve ajandaları sürükleyip götürüyordu.

"Nedir bunlar? Anlamıyorum..."

"Hamilelik hormonları, Marco, uyan artık! On kadının hikâyesini kaç kere anlattım sana... Yüksek sayıda koryonik gonadotropinler olduğu takdirde aktive olan bu enzimleri onların vücutlarına enjekte ettim. Bu ne zaman ortaya çıkar?"

"Ben, ben... bilmiyorum!"

"Nasıl olur da hatırlamazsın? Hamilelik esnasında, Marco! Eh, doğruyu söylemek gerekirse bazı neoplazi varlığında da aktive olur."

"On kadın mı?" diye sordu Marco. "Ben sanıyordum ki..."

"Hepsi benim hastamdı. Çocuk doğurmak istiyorlardı. İdeal durum. O enzimin aktive olabilmesi için yüksek sayıda HCG'ye ihtiyaç vardı, yani gebeliğe. Sadece bu durumda ikinci tip endonükleaz tasarladığım şekilde görevini gerçekleştirecekti. Plazentayı delip önceden belirlenen hedefi vuracaktı: Hayatınızın ilk haftalarındaki beyninizi. Tam oluşmaya başladığı dönemde." Alex ile Jenny uzakta belirmişlerdi. Babası yeniden anlaşılmaz ifadelerle konuşmaya başlamadan önce Marco fısıltıyla, "Bizim... bizim beynimiz mi?" diye kekeledi.

Adam kafasını kaldırıp gözlerini oğluna dikti. "İnsan beyninin mucizesi, Marco. Bunun sayesinde şu anda gördüklerini görebiliyorsun, istediğin her yere gidebiliyorsun

ve sen... siz farklısınız. Bu benim hayatımın keşfi oldu. Görevimi tamamladım. Medeniyetin gelişmesi için yapmam gereken katkıyı yaptım."

Marco babasının deri altına enzim enjekte ettiği diğer hastaları düşününce bağlantıyı kurmak kaçınılmazdı. "Başkaları da var."

Stefano Draghi masanın üzerinde kalan tek kâğıda yazı yazmaya koyulurken Jenny ile Alex de Marco'ya doğru yürüyorlardı.

"Bunu siz de görüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Masada oturmuş, not alan adamı mı? Evet, görüyorum," diye yanıt verdi Jenny.

"Ben de. O senin baban değil mi?" diye sordu Alex.

Sayfalar havada uçuşup deliler gibi bir oraya bir buraya savrulurken Marco ona korku dolu gözlerle baktı.

"Kahretsin!" diye bağırarak masaya yaklaştı, kalbi göğsünde küt küt atıyordu ancak içinde ne gerçek bir korku ne de dehşet hissi vardı. Masaya bir yumruk atarak, "Ver şunu bana!" diye bağırdı.

Arkadaşı babasının elindeki kâğıdı yırtıp almaya çalışırken, "Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Alex.

Marco diğer ikisine döndüğü zaman gözlerindeki ifade aradığı cevabı bulabilmek için hayatını bile ortaya koyabilecek birinin ifadesiydi. Elinde yırtık bir kâğıt tutuyordu.

"Bunlar diğerlerinin isimleri."

"Hangi diğlerleri?" diye sordu Jenny, uzaktaki bankta oturan babaannesi ile dedesine bakarken.

"Diğler gezginler."

"Senin annen ile benimki mi? Bir doktorun muayenehanesindeki bekleme salonunda mı?" Jenny inanmayan gözlerle Alex'e bakıyordu, yüzündeki gerginlik şaşkınlık ve anlayamamanın karışımıydı. O sırada Marco babasının elinden kaptığı listeyi okumakla meşguldü. Deneye dâhil olan kadınların soyadları yazılıydı. Her soyadının yanına bir ok konulmuş, o okun ucuna da enzime maruz kalan çocuğun adı yazılmıştı. On anne. İçinde Alex'in de olduğu dört erkek çocuk. Jenny'yle beraber altı kız çocuk. Sonra kendisi vardı. Gruptan beş yaş daha büyüktü. Öyleyse doğruydı, annesi bu deneyde kullanılan ilk kadındı. Alex ile Jenny Memoria'da neler keşfettiklerini birbirlerine anlatırlarken Marco onlara sırtını döndü. Alex'in gördüğü garip jinekolojik muayene, o zehirlenme günü Jenny'nin kafasında belirdi. Paralel gerçekliklerin, paralel hayatların yankısı sanki bir kıyafetin farklı parçaları gibi birdenbire birleşmişti.

Marco babasının kelimelerini düşünmeye devam ederek Jenny ile Alex'ten birkaç adım uzaklaşmıştı. O çizim, bir dilizi yatay kabinin bulunduğu oda... o bunu nasıl yapmış olabilirdi? Ne görmüştü? Hangi gerçeklikte olmuştu?

Hayatta kalacağız... projeleri gördüm... bunu nasıl bilebiliyor?..

Babasının paralel gerçeklikte çok başarılı ve tanınmış bir jinekolog olduğunu öğrendiğinden beri kafasında yan-

kılanan cümlelerdi bunlar. Ancak bu sefer daha önce hiç bakılmamış bir gözle, yeni bir bakış açısıyla değerlendiriyordu bu cümleleri.

Benim, Alex'in ve Jenny'nin hayatta kalacağımızı bilen kişi babam değildi, diye düşündü.

Bilen oydu, kendisiydi.

Onun projeleri, onun çizimleriydi. Ama nerede gerçekleşmişti? Bu sorunun cevabını bulabilmek için sonsuz sayıdaki boyuttan hangisine gitmeleri gerekiyordu? Babası tarafından yürütülen denek ile bu çizimlerin arasında nasıl bir bağ bulunuyordu?

"Neler oluyor burada?" Plaj ile yürüyüş yolunu ayıran su, bariyerleri aşarken Alex'in sesi Marco'nun kulağına ulaşmıştı.

Delikanlı döndü, yüzünde meraklı bir ifadeyle diğer ikisine doğru ilerledi.

"Bak," diye devam etti Alex bakışlarını gökyüzüne kaldırıp parmağıyla güneşi işaret ederek.

Marco bir süre gökyüzünü inceledikten sonra başını sallayarak, "Çok anlamsız," dedi.

Jenny titreyen sesiyle fısıldadı: "Korkuyorum. Yağmur ve dolu yağarken bir yandan güneş açıyor... Büyükbabam ve büyükannem ilerideki bankta el ele tutuşmuş oturuyorlar. Şimdi Hard Rock Café'ye gitsek eminim bütün sınıf arkadaşlarımı orada buluruz. Eğer şu binanın tepesine çıkıp kendimi oradan aşağıya atsam iddiaya girerim ki burnum

lı ile kanamaz. Hiç hoşuma gitmiyor çocuklar, burası tüylerimi diken diken ediyor.”

Endişeli gözlerle arkadaşına kısa bir bakış atan Alex kıza yaklaşp sarıldı.

”Hiç hoşuma gitmiyor,” diye tekrarladı çocuğa sıkı sıkı tutunan Jenny.

”Hatıralar üst üste biniyor... belki yalnızca bizimkiler değildir,” dedi Marco dolu taneleri alnına vurmaya devam ederken. ”Buradan gitmem lazım. Gerçeği öğrenmek zorundayım.”

Ona şaşkınlıkla bakan Alex bir yandan da göz ucuyla, biraz ilerideki duvara dayanıp sigarasını yakan basket takımının koçunu izliyordu. Adam takıntılı bir şekilde aynı cümleyi tekrar edip duruyordu: ”Böyle giderse play-off maçlarında seni sahaya çıkaramam.”

”Burada daha ne kadar kalacağız, Marco?” diye sordu Alex.

Görüntüler sonsuz zamanın sessizliğinde dalgalanıyor.

Evrenin saati hızla ilerliyor, dakikalar çağlara dönüşüyor, döngüler başlangıç noktasına ulaşıyorlar. Hâkim olan karanlık azalıyor, ışık tekrar saltanatını kuruyor. Son bulmayan bekleyiş bitti. Yeni kıvılcım alevi ateşliyor, olgunlaşmamış bir ses sessizliği bölüyor. Atmakta olan bir kalbin sesi bu, tekrar doğmanın tırmalayıcı sesi.

Dünyanın ilk ağlaması.

Akrep ve yelkovan dönmeye devam ediyor. Kaba olan rafine oluyor, bükük olan dikleşiyor, bilgi ağacı bilgiyi iade ediyor, atavik hatıralar yolu işaret ederek cahili yönlendiriyorlar. Sürü, yola bakmaksızın çobanını takip edecek. Ona sunulan tabağı begenecek, içindekilerle ilgilenmeyecek.

Yeni başlangıç, her zaman olduğu gibi beraberinde şifreli ve çözölemeyen işaretler, asırlık sorular getiriyor. Uygulanan kuvvetle, çarkın dişleri çember dişlininkileri itiyor ve dişliler tekrar harekete geçiyor.

Her şey yerine dönüyor.

Adım adımı, zafer zaferi, gündüz geceyi her zaman takip ederken, dönmeyecek olan zamanların kaybolmuş işaretlerini ve izlerini barındıran tarih aşağıda gömölü.

Akrep ve yelkovan yer değıştirirken, birisinin gözleri kapalı. Onun sırası hâlâ gelmedi ama çok yakında gelecek. Köprü yine gözleri kamaştıran ışıklarla aydınlanacak. Pentagon uyuyan notalarla dolacak.

Öteki tarafta hâlâ bir yol var. Orkestranın tekrar çalmaya başlaması için bir sahne hazır.

Diğer tarafta güneş parlıyor ve ısıtıyor.

Diğer tarafta.

Albümdeki gizli şarkı başladı.

Sonsuz sessizlik sona erdi.

15

Göz kapakları yarı açık gibiydi, bedeninin kasları hâlâ komutlara cevap vermezken keskin bir bıçak gibi yapay ışık görüş alanını böldü.

İçindeki ilk dürtü, gözlerini tekrar kapamak oldu.

Jenny birkaç kere daha denedi.

Tutunabilecek bir el misali, ışık onu gerçek dünyaya döndürmek, karanlıktan kurtarabilmek için kararlı bir şekilde ilerliyordu.

Gözlerini tamamen açabildiğinde, tavana yerleştirilmiş olan neon lambanın ışığı ona şiddetli bir şekilde çarptı ve bir an için kendisini gökyüzünün arafında hissetti. Binasız, sınırsız ve hiç kimsenin yaşamadığı bir meydanda.

Ardından ilk cevap boyun kaslarından geldi. Sonra yavaş yavaş omuzları, kalçaları, dizleri ve ayak bileklerinden. Sıcak bir nefes vücudunu sarmaya başlarken, sinir demetleri yavaşça birbiri ardına devreye giriyordu. Ancak her bir sinir uyarılmasını yoğun bir acı takip ediyordu. Hayata dönmeye çalışan vücuda batırılan binlerce iğne gibi.

Arka plandan gelen boğuk bir vızıltı kulaklarına ulaştı. Bu arada çevresinde yavaş yavaş bazı şekiller belirmeye başlamıştı ve gözleri yüzeyleri, köşeleri ve kenarları –şekilleri tanımaya yarayan tanıdık detayları– ayırt ediyordu.

İlki bir sehpa oldu. Açılmakta olan, ancak küçük ve yavaş hareketlerde bulunabilen kaslarının bir hayli zorlanmasının ödülü olarak kafasını birkaç derece sola eğerek görebildi. Sehpanın üzerinde dosyalar vardı.

“Uyandı,” dedi sağ tarafından gelen bir kadın sesi. Başını güçlükle çevirince onu gördü. Ufak tefek bir kadındı. Üstünde mavi bir önlük vardı, yüzü oldukça ifadesizdi. Hafif çıkıntılı burnu ve badem biçimli gözleri uyruğu hakkında bir fikir veriyorsa da Jenny’nin aklında bunu yorumlayabilecek hiçbir veri yoktu ya da hatırlayamayacağı kadar derinlere gömülmüştü.

“Belirlenen protokolü uygulayalım.” Bu defa, kadının arkasından duyulan ses bir erkeğe aitti.

“Bu koku... midemi bulandırıyor,” diye yorum yaptı genç bir ses.

“Sedyenin geçmesine izin verin, lütfen,” dedi bir diğeri. Sesler birbirine karışarak odada yankılanıyordu.

“Bizi görüyor... inanılmaz... gözlerine bakın!”

"Beyler, kendinize gelin," dedi sedyenin geçmesini emreden otoriter ses. "Medikal kıyafetlerinizi giyin."

Odada en az dört ya da beş kişi olmalıydı ancak Jenny kendisinde kafasını kaldırıp çevreye bakacak gücü bulamıyordu. Yattığı yerden periferik görüşle görmeyi denedi.

Mavi önlük giymiş olan birçok kişi çevresinde gidip gelmeye başlarken, sadece yassı burunlu kadını görebiliyordu.

Yeniden gözlerini kapadı.

Sessizlik.

Seslerin sessizliği değil, zihnin sessizliği. Sorularının hiçbirinin yanıtı yoktu. Derinliği belli olmayan uçuruma taş atıp çıkaracağı sesi beklemek gibiydi. Bu defa öyle olmadı. Öbür tarafta kimse yoktu. Sanki *öncesi* yoktu. Sanki bomboş bir kâğıda yeni notlar almak gibiydi. Sehpa. Dosyalar. Kadın. Mavi önlükler. Uyandım. Onları görüyorum. Beni inanılmaz buluyorlar. Protokol.

Önceki yıla ait olan hiçbir şeye ulaşamıyordu. İki delikanlı onu büyük bir dikkatle sedyeye yerleştirirken geçmişe ulaşma çabası hep aynı biçimde sonuçlanıyordu: Sehpa, dosyalar, kadın. Böyle devam edip gidiyordu.

Geçmişe ait en eski hatırası buydu: *Sehpa*.

Kimdi, neredeydi, neden oradaydı, bunların hepsi yanıtız kalan sorulardı, balıksız denize olta atmak gibiydi.

Sedyenin tekerleklerinin çıkardığı gıcırta ve lambaların kapalı göz kapaklarından sızan ışığın arasında Jenny yeni bir ses duydu.

"Ona ne isim verdiler?"

Yalnızca üç dakika geçmişti, daha uzun süre yalnız kalmamıştı. Adamlar uzun koridor boyunca ittikleri sedyeyi loş bir odaya soktular. Odanın yalnızca ortasında yuvarlak bir ışık vardı. Onu orada bıraktılar.

Sağ kolunu havaya kaldıracak kadar zaman buldu; sanki kayaya bağlanmış kolunu insanüstü bir kuvvetle havaya kaldırıyormuş gibiydi. Başını hafifçe çevirerek eline baktı. İlk önce parmaklarını sonra da avucunu inceledi. Sonra bacağını hafifçe oynatıp tekrar yatağa bıraktı, bu hareketler bile gücünü tüketmiş gibiydi. Jenny gözlerini ışığa dikip öylece kaldı.

Otomatik kapı açılıp bir erkek sesi duyuluncaya kadar yorgun ve hırıltılı çıkan nefesini dinledi.

Bu ses tonunu tanıyordu. Biraz önce diğerlerine emirler veren adamdı bu. Hatırlıyordu, hangi hatıraya ait olduğunu bilmiyordu ancak yönetici bu adamdı.

"Bu anı çok uzun zamandır bekliyorum," dedi adam yatağın kenarına oturup hemen kolunun yanına elini dayarken. "Beni duyuyorsun, değil mi? Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"

Jenny hareketsiz kaldı. Ne başını oynattı ne de adamın suratına baktı ancak bacaklarından boynuna kadar bütün omurgasına yayılan bir titreme hissetti.

"Sen bir mucizesin," diye devam etti adam. "Geçmişten bugüne yapılmış en inanılmaz keşifsin. Benim yaşama ve çalışma sebebimsin. Söylediklerimi duyabiliyor musun? Bir şey söyleyebilecek durumda mısın?"

Jenny yavaşca başını çevirip adamla göz göze geldi. Beyni deşifre edemediği dalgalar tarafından uyarılırken, birkaç saniye boyunca çehresini inceledi.

Adama bakıyordu ancak bir iskele görüyordu.

Güneş dalgaların arasından batarken karadan denize doğru uzanan bir şerit. Huzur dolu bir görüntü, rahatlatıcı bir hatıra. Ancak yalnızca görmeyi başarabiliyordu. Ne anlama geldiğini anlayamıyordu.

“Adım, Ben,” diye devam etti adam. “Seni bulan bendim. On sekiz yıldır burayı yönetiyorum, bana güvenebilirsin. Uyanmış olmanın ne anlama geldiğini hayal bile edemezsin. Buna benzer bir olay daha önce hiç yaşanmadı.”

Uzak ve tanımlanmayan görüntüler adamın yüzünü görmesini engellerken Jenny ona bakmaya devam etti. Şimdi dibini zorlukla görebildiği büyük, siyah bir delik vardı ve o da kenarında duruyordu.

“Testlere başlamak için sabırsızlanıyorum. Tekneye hoş geldin, Alfa.”

Jenny bu cümleyi duyduğu anda kaşlarını çatı. Adamın söylediği kelimeleri anlayabiliyordu ancak kendisi için kullandığı ad kafasını karıştırmıştı. *Alfa* kendisiyle alakası olmayan başka bir şeyi çağırıyordu ama ne daha derinlere inip anlamını kurcalayabiliyor ne de duygularını ifade edebiliyordu.

“Biraz sonra çocuklar seni başka bir odaya götürecekler. Korkmana gerek yok. Sana bazı testler uygulayacaklar, kimse sana kötü bir şey yapmayacak.”

Göz kapakları ağırlaşmaya başlayan Jenny gözlerini kapatırken adamın sesi odada yankılanarak yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı:

“...inanılmaz bir keşif... birkaç gün içinde.. burada güvende... o kadar uzun zamandır bekliyordum ki... o kadar... uzun...”

16

Jenny uykuya dalınca adam odadan çıktı. Otomatik kapı arkasından kapanırken Ben hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Ayağının altındaki bir sıra floresan ışık yolu aydınlatıyordu; duvarda asılı krokiler, her on beş metrede bir yerden çıkan metal tüplerin üstünde küçük ekranlar vardı. Koridorun sonuna kadar ilerledikten sonra işaret parmağını duvardaki deliğe sokup bekledi. Birkaç saniye sonra sürgülü kapı açıldı, adam eşikten içeri adım attı.

Asansör onu alt kata götürürken aynadaki aksine bakan Ben kendisini memnuniyetle süzdü. Yorgun olmasına rağmen ıslıl ıslıl parlıyordu. Operasyonun sonuçlarından duyduğu memnuniyetle kendine gülümsedi. Bir an için

yorgunluğunu unuttu. Dört yıldır evinden uzakta yaptığı araştırmanın zorluğu kayboldu, çok gelişmiş bir araştırma merkezi görüntüsünde olmasına rağmen sonuçta burası denizaltı hapishanesinden başka bir şey değildi. Karısı ve çocukları sabırla bekliyorlardı, sonuçta *görev* her şeyden önce gelirdi, öncelik sıralamasında en üst noktadaydı. Ben'inki herhangi bir görev değildi. Deniz yeni sınır olmuştu, en azından son yüz seneden bu yana. Kalıntıları orada bulmuşlardı. O uçsuz bucaksız su kütlesi tarihi barındırıyordu.

Daha küçükken dedesi bıktırana kadar aynı hikâyeyi anlatırdı: “Nes limanından yolcularını alan gemiler her gün denize açılırlardı. Kimi elleri boş dönerdi. Kimi hiç döne-
mezdi. Çok nadiren birileri dolu ambarlarla dönerdi. Bu adamların sayesinde geçmişin karanlığı geleceğin ışıltısına dönüşürdü. Onların cesareti sayesinde kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi öğrendik. Hatta konuştuğumuz dil bile evlat... o bile denizden geldi. Bir zamanlar bu topraklarda yaşayan halklar, ilk kabilelerin çatışmalarından doğan, anlaşılamayan lehçeler konuşuyorlardı. Ancak şu an konuştuğumuz dilin bulunuşu ırkları birleştirdi. Bu başarı tamamen maceraperestlerin sayesinde gerçekleşti.”

Yüzyıllardır tam olarak böyleydi. O da bu adamlardan biri olacaktı. Tabii ki dedesi basit gemilerden bahsediyordu. Oysa Ben'in içinde bulunduğu gemi her türlü ihtiyacı karşılayabilecek düzeyde, çok gelişmiş bir denizaltı araştırma istasyonuydu. Son elli yılda ne kadar çok şey değişmişti... Hem de büyük bir hızla. Yıllarca denizin altında kalıp araştırma yapan ve bazen sonuç alıp bazen alamayan *projeler*

ile hayranlık uyandıracak teknolojik ve bilimsel gelişmeler sayesinde deniz artık bilinmezliklerle dolu, devasa bir su kütlesi olmaktan çıkmıştı.

Heyecan verici keşiflerin yanısıra onu etkisine alan başka bir düşünce vardı.

Dedesi ona, denizin derinliklerinde, insanoğlunun gelişimiyle ilgili şu veya bu cevabı bulabilen araştırmacılardan bahsetmemişti. Yaptıkları işi, çabayı övüyor ve hayranlık duyuyordu ancak hiçbirinin tarihe geçmeyeceğini biliyordu.

Buluşların hiç babası yoktu.

Babalar sadece piyundu.

Otomatik kapılar açılınca Ben dışarı çıktı, yerini başlarıyla ona belli belirsiz selam veren bir kadın ve erkeğe bıraktı. Kendisini birkaç yüz metre uzunluğunda olan boru biçiminde bir yapının içinde buldu. Denizaltında bulunan iki istasyonu birleştiren tünelin tabanı çelikten, duvarları ise tünelin dışındaki manzarayı görebilmeyi sağlayan camlardan inşa edilmişti. Diğer istasyona ulaşabilmek için katettikleri o yüz metrelik tünelde büyüleyici manzaradan etkilenmemek mümkün değildi. Tünel suyla çevrili bir patikanın dışında bir şey değildi. Yapının dışına yerleştirilmiş olan projektörler okyanusun dibindeki karanlığı delerek ve sorgulayarak belirli bir bölümünü aydınlatıyorlardı.

Ben adımlarını hızlandırıp, koridorun sonuna vardı, su yeşili rengine ince lastikle kaplanmış olan basamaktan aşağı doğru indi ve "D BÖLÜMÜ" yazan ışıklı yazının altından

geçti. Bakışı bir anlığına, tünelin sonunda bulunan odanın duvarında asılı deniz istasyonunun dev resmi üzerinde yoğunlaştı. İkinci evinin ismi *Mnemonic*a idi, bu isim A istasyonunun duvarı üzerinde büyük harflerle yazılıydı. Her detayı özenle tasarlanmış olan çizim, yapıyı oluşturan dört bölmeyi resmediyordu. Her bölüm bir sonrakine, Ben'in biraz önce katettiği tünelin aynısı olan bir dizi tünelle bağlıydı. *Mnemonic*a'nın bir ucundan diğerine yaklaşık bin beş yüz metre mesafe vardı ve tüm istasyon birbirinden bağımsız bölümlere ayrılabilirdi. İhtiyaç halinde her bölüm, otomatik bir mekanizma sayesinde gemiden ayrılarak kendi başına denizaltındaki yoluna devam edebiliyordu. Her bölüm yapının en altına yerleştirilmiş olan ve Ben'in daha önce hiç karşılaşmadığı onlarca kişi tarafından kumanda edilen motorlarla hareket ediyordu. Ait olduğu insanlara dair bir kuraldı, tartışılmazdı: Herkesin kendi görevi vardı, bir dümencinin bir araştırmacıyla temas kurmasının hiçbir sebebi yoktu. Yıllarca kimin kullandığı bilinmeden bir gemide seyahat edilebilirdi. Ben sık sık, dedesinin zamanında bir geminin dümeninde gerçek bir dümenci olduğunu düşünürdü. Sadece iki jenerasyon sonra bu devasa yapılar dijital panellerle kumanda ediliyorlardı.

Ancak çalışma hayatı boyunca hiçbir dümenciyle karşılaşmamıştı. Belaya bulaşmamak için görevini yerine getirip düzensizlik yaratmamak yeterliydi. Aynı bölümdeki memurlarla birlikte çalışmak iyi halin bir göstergesiydi ancak ait olunan bölümün dışındaki bölümlerle ilgili araştırma yapmak yanlıştı. Ben hiç yanlış yapmamıştı, bu durum

üstlerinin takdirini ve saygısını kazandırmıştı. Doğal olarak, üstleriyle ilgili de hiçbir şey bilmiyordu. Birbirleriyle olan iletişimleri dijital ortamda gerçekleşiyordu. Hiçbir yüz, hiçbir gerçek ses tınısı yoktu. Bildiği kadarıyla işverenleri kolaylıkla işlemciler olabilirdi.

Bütün bunlar onları Benessere'ye ulaştırmıştı, halk ayaklanmaları sadece dedesinin ve de dümenciyle çalışan gemilerin zamanına aitti, dolayısıyla böyle olması doğrudu. Sonuçta küçük Melissa ve Lara'nın hiçbir eksiği yoktu ve karısı Loren aile fonları sayesinde alışverişe çıkabiliyordu. O ve diğerleri *görevlerini* en iyi şekilde yerine getirdikleri müddetçe şehirler düzenli ve kamu kuruluşları çalışır durumda olacaktı.

Ben odadan içeri girerken, "Analizlere ne zaman başlıyoruz?" diye coşkuyla seslendi. Yöneticisi olduğu araştırma ünitesine özel mavi önlükler giyen çalışma arkadaşları makineleri çoktan hazırlamaya başlamışlardı. İki genç, odanın ortasındaki bir sütunun altına yerleştirilen siyah bir kutuya bazı kabloların uçlarını bağlıyordu, diğerleriyse hafifçe eğik bir şekilde yerleştirilmiş beyaz bir yüzeye yansıtılan rengârenk bir levhaya parmak uçlarıyla dokunuyorlardı. Yüksek çözünürlükteki ekranlar karşılarındaki tüm duvarı kaplıyordu.

Odanın ortasındaki kolonun önünde duran yarım daire formundaki masanın üzerine bir kâğıt tomarı bırakan siyahi kadın, "Kız bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Henüz söylemedi. Yapacağımız şeyleri ona açıkladım ve korkmamasını söyledim ancak büyük olasılıkla tek

kelimesini bile anlamadı. Dikkatli olun, kızı korkutmayın. Onda yeni doğmuş bir bebeğin bakışları var. Her şey çok yeni ve ürkütücü. Hakkında çok az şey biliyoruz ama onun da kendi geçmişi hakkında herhangi bir hatırası olduğunu sanmıyorum. En azından şimdilik.”

“Kim bilir nereden geliyor...” diye fısıldadı yirmili yaşlarda, temiz yüzlü bir çocuk. Gözlerini boşluğa dikerek konuşuyordu. Araştırma merkezlerinde görülen parlak bakışlı tipik gençlerden biriydi. Ama o gençlerin hepsi *Mnemonic* gibi yüksek düzeyde bir araştırma merkezinin güvertesine ayak basmayı başaramıyorlardı. Pek çoğu uzun bir eğitimden sonra kendilerini şehir merkezindeki sıradan bir binanın soğuk, sıkıcı ofislerinden birinde buluyordu. Bakışlarındaki parıltı, araştırma yapmayan görevlilerin gri renkli üniformaları gibi gri bir gölge tarafından boğulacaktı. İşin aslı, bir arşiv memurundan daha hallice oluyordular.

“Artık nereden geldiğinin bir önemi yok,” diye yanıtladı Ben. “Nasıl olduğunu anlamamız gerekiyor. Bize gerekenler hayati göstergelerini belirten bir tablo; iç organlarının, solunum ve kardiyovasküler sisteminin analizi. Kısacası geriye kalan her şey. Hareket kabiliyeti, göz muayenesi...”

“Bu arada...” diye söze karıştı Asyalılara has yüz özellikleri taşıyan ve önlüğünün üzerindeki kartta Sara yazan bir kadın. “Haklıydın.”

“Hangi konuda?”

“Kızı içinden çıkardığımız kabin hakkında. Kapağı açtığımız anda içinden çıkan gaz odaya yayıldı. C5'teki çocuklar gazın analizini yapıyorlar.”

Sara gibi meslektaşlarının diğer bölümlerden bahsederken kullandığı özenli dile bayılıyordu. Aslında söz ettiği *çocuklar* kimyasal analiz yapan özel bir bölümün elemanlarıydılar ve Ben çok uzun zamandan beri onlarla iş birliği yapıyordu. Ellili ve altmışlı yaşlarda olan bu kişiler fizik ve kimya alanında çok uzun yıllara dayanan deneyime sahiptiler. C bölümünün beşinci katında çalıştıkları için adları "C5'teki *çocuklar*"dı. Farklı bölümlerin çalışanları olmalarına rağmen, onlarla bir araya gelip sonuçlarla ilgili konuşmak mümkündü. Sonuçta, Ben'in ekibi malzemeyi buluyor, diğerleri analiz ediyordu: Diğerinin tamamlayıcı fonksiyonu olmadan bir ünitenin varlığını sürdürmesi anlamsızdı. Tabii ki görüşmelerin tamamen profesyonel bazda olması gerekiyordu. Halbuki oranın dışında Ben, eskiden yorucu bir günün stresini birlikte atmak için çalışanların ve tanıdıkların buluşma mekânı olduğunu düşündüğü popüler lokallerin sönmüş levhalarını görmüştü. Zaman içinde bırakılmış, yalnızca yaşlıların hafızasında olan bir alışkanlıktı bu. Yeni nesil bambaşka bir sosyal protokolle yetiştiriliyordu.

"Kokuya bakılırsa H_2S , hidrojen sülfür," dedi Ben önlüğünün cebinden bir şey çıkarırken. "Belki sonuçlar bedenin korunması hakkında bize daha fazla bilgi verir."

Sara'ya doğru birkaç adım attıktan sonra kadının kulağına, "Al," diye fısıldadı. "Tam yarım saat sonra. Kimseye tek kelime bile etme."

Sonra diğerklerine döndü. "İçinizden iki kişi Alfa'yı almaya gitsin, sonra analizlere başlaym. Haydi bakalım çocuklar, iş başına."

Sara biraz önce adamın eline sıkıştırdığı kâğıdı sıkı sıkı tutarken arkasını dönüp odadan çıkmakta olan Ben'i gözleriyle takip ediyordu.

Ekibin geri kalanı yatakla ve analizi yapacak olan makinelerle ilgilenirken odanın diğerk tarafına ilerledi ve Ben'in kendisine yazdığı notu okudu.

DEPO 3F

Kabini bulduklarından beri adamın davranışları tuhaflaşmıştı ve o da bunun farkındaydı. Değişim algılanamayacak kadar küçüktü ancak Sara bu belirtileri görüyordu ve hayra alamet olmadığına bahse girebilirdi.

Yirmi altı yıldır yan yana çalışıyorlardı, Ben'i kocasından daha iyi tanıyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Kadın yatağın kenarına oturup kestane rengi saçlı küçük kızın yanağını şefkatle okşadı. Gülümseyerek iç çektikten sonra kızın alnına bir öpücük kondurdu.

"Her şey yolunda gidecek, tatlım."

Küçük kız gözyaşlarını sildikten sonra yanıt verdi: "Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan." Gözyaşlarını saklamayı başaramadan arkasını döndü.

"Aşkım, baban seninle gurur duyuyor. Bu noktaya kadar gelmen zaten inanılmaz büyük bir başarı, yarın neler olacağının hiç önemi yok."

Küçük kız başını yukarı kaldırdı. Yatak odasının tavanı geceleri odayı büyümlü kılan fosforlu yıldızlarla doluydu. Morpheus'un kucağına kadar ona eşlik eden Samanyolu'nun küçük bir köşesi idi.

"Sonuç ne olursa olsa bile mi?"

"Tabii ki, bir tanem. Çünkü sen dayanılmayacak kadar tatlı bir bebeksin."

Güldü. Annesi her zaman endişe bulutlarını dağıtmayı bilirdi. Bir bakışı, birkaç kelimesi yeterdi. Kalbine dokunmayı bilirdi.

"Teşekkürler, anne."

Kadın gülümseyerek şakacı bir şekilde kızının saçlarını karıştırdı.

"Her neyse... hele bir kazanma da gör gününü!"

Kız gülmeye devam ederek yorganın altına girdi. Annesi son bir öpücük için elini tutup dudaklarına götürdükten sonra kalktı.

Kapının eşiğine geldiği anda bir kez daha kızına döndü.

"Çok güzel bir final olacak, Jenny. Adım gibi eminim."

Karmaşık duygular içinde uyandı. Gözlerini açınca yatağın tepesinde yanan floresan lambayı gördü ve bakışlarını kaçırdı. Odanın geri kalanı karanlığa gömülmüştü. Onunla konuşan adamdan iz yoktu. Peki, biraz önceki görüntülerin anlamı neydi? Rüya mıydı? Yoksa hatıra mı?

Hissettiği duygular çok gerçekçiydi, içten bir sevgiydi. O kadın annesi miydi? Eğer öyleyse ona Jenny diye seslenmişti. Doğruluğundan emin değildi ancak şimdilik kafasındaki

binlerce soruya aldığı biricik yanıt bu olmuştu. Hazineden bile değerliydi.

Çok güzel bir final olacak, Jenny...

Otomatik kapının açılırken çıkardığı gürültü sessizliği böldü. Jenny hemen gözlerini kapadı. Sonra, göz kapaklarını hafifçe aralayarak fark edilmeden olan biteni izlemeye karar verdi. Odaya giren iki delikanlı birbirlerine hafif bir baş hareketiyle işaret verdikten sonra iki ucuna geçerek sedyeyi itmeye hazırlandılar.

“Gerçekten çok güzel...” dedi biri diğerine, Jenny uyuyormuş gibi davranırken.

Koridora çıktıklarında güçlü bir ışık göz kapaklarını ateş kırmızısı renginde sardı. Kafasında bitmek bilmeyen sorular dönüp dururken Jenny bütün yol boyunca gözlerini kapalı tuttu.

Bütün bu olanlar ne?

Bu olup bitenlerden önce neler yaşandı?

Kimim ben?

Okyanusun ortasındaki koridoru tekrar katettikten sonra Ben, C Bölümü’ne geri dönerek bir bölümden diğerine geçişi sağlayan ve manyetik kaldırma kuvvetiyle çalışan kapsüle vardı. Açılır kapanır kapının sağ tarafına konulan bölüme işaret parmağını yerleştirdi, kapı birkaç saniye içinde açıldı. Ben bazen formda kalabilmek için bölümler arasındaki yolu hızlı adımlarla bir uçtan diğerine yürümeyi severdi. Aksi takdirde kapsüle binerdi. Bu araç elektrodina-

mik süspansiyon sayesinde, yani kabindeki mıknatıslar ile hareket ettiği rayın üzerindeki mıknatısların zıt polaritelerini kullanarak bölümler arasında hızlı bir şekilde hareket edebilmekte ve otuz saniyeden daha kısa sürede gideceği yere ulaşabilmekteydi.

Kısa yolculuğu boyunca kalp atışları artıp yüreği ağzına gelirken Ben kapsüldeki küçük pencereden etrafını seyretti. Yapmak üzere olduğu şey doğru muydu? Tabii ki hayır, tam bir delilikti. Bundan kesinlikle emindi. Biyoteknik bölümünde çalışan yeşil elbiseli ve özenli memurların görüntüleri gözlerinin önünden akıp giderken yapmayı planladığı iyiliğe daha çok inanıyordu. Kendisini dişlinin bir parçası olarak hissedemezdi. Bir şeylerin yolunda gitmediği hissine kapılmalarından önce harekete geçmeliydi.

Diğer tarafa ulaştığında, kabinden çıktı ve yürüyerek başka bir tünele saptı. Sona vardığında, B BÖLÜMÜ yazısının altından geçti ve aşağıya inen merdivenin bulunduğu tarafa, sağa döndü.

Kısa bir koridordan geçtikten sonra bir kapının önünde durdu. Kapıdaki kartın üstünde şu yazı vardı:

BEN RJK546T8
ARAŞTIRMA BÖLÜMÜ

İşaret parmağıyla turuncu bir panoya hafifçe dokununca kapı açıldı. Ben odaya girdikten sonra önlüğünün düğmelerini açtı ve önlüğünü çalışma masasının önünde duran sandal-

yaının sırtına geçirdi. Sonra tişörtünü çıkardı ve pantolonun kemerini çözerek pantolonunu çıkardı. Çıplak kaldığında, uklarının diğer tarafında olan açılır kapanır kapıya ilerleyerek kapıyı eliyle açtı. Banyoya girmek için birkaç adım attı, duşa yaklaştı ve duvara asılı bir göstergeye basarak kapıyı açtı.

Burası yalnızca ofisi değildi. *Mnemonic*a'ya adım attığı andan itibaren aynı zamanda eviydi de. Bir banyo ve bir odadan oluşan otuz metrekarelik bir yaşam alanıydı. Üzerine bir dijital ekran, bir klavye ve küçük bir yazıcı yerleştirebilecek büyüklükte krem renkli bir çalışma masası; kâğıt dökümanları arşivlemek ve şahsi eşyaları koyabilmek için çekmeceli bir dolap; bütün personele ücretsiz dağıtılan *Frey* marka 35 cl maden suyunu koyabilecek bir buzdolabı; on beş saniyede yatağa dönüşebilen suni, beyaz deri döşemeli bir koltuk; personelin ihtiyaç duyduğu az sayıdaki elbiseleri koyabilmek için oldukça dar bir gömme dolap vardı. Kattaki çamaşırhaneden her gün alınabilen mavi önlüğün dışında, bir çift pantolon, tişört ve ayakkabı giymek yeterliydi. Çamaşırhanenin verimliliği ve hızı göz önüne alındığında birkaç çift dışında elbise bulundurmanın anlamı yoktu. Orada da, her yerde olduğu gibi herkes kendi görevini yerine getiriyordu. Her şey işliyordu. Politik bir konuşma esnasında birisinin dediği gibi, Benessere'nin muhteşem makinesi çalışıyordu. Konuşmalar, gazeteler ve dergiler dijital olarak dağıtılıp otomatik bir ses tarafından okunuyordu. Vatandaşların yöneticilerini tanıması önemli değildi. İnsanlar programa oy veriyorlardı. Ben son defa oylama esnasında görüşü sorulduğunda programı destekle-

mişti. Ama o kendini, görüşünün herhangi bir fark yaratıp yaratmadığını merak etmekten alıkoyamıyordu. Acaba bütün bunlar baştan programlanan akıllıca bir kurgu muydu?

Hükümet her aileye haftalık belli bir gelir verdiği ve evi yönetmekle sorumlu olan kadınlar derilerinin altına yerleştirilmiş olan mikroçipler sayesinde evin ihtiyaçları için alışveriş yapabildiği ya da çocukları için giysi satın alabildiği sürece böyle olması veya olmaması kimsenin umurunda değildi. Kredi kartları ile para uzunca bir süreden beri kullanılmıyordu, yapılan harcamalar her vatandaşın arşivinde dijital olarak saklanıyordu. Benessere, herkesin oyladığı ve devam etmesini arzu ettiği ideal politika programıydı. Suçluluk oranı tarihin en düşük seviyelerindeydi, üretim sektöründe verimlilik maksimumdaydı, çocuklar için gelecek güvencesi vardı.

Onlar da babaları gibi piyon olacaklardı.

Mutlu piyonlar.

Duşun kapısını kapatırken, Ben o satranç tahtasında uzun müddet çakılı kalmak niyetinde olmadığını düşündü.

Su, Ben'in yüzünden aşağı akarak ikiyüzlülük tülünü söküp atarken anıları acımasızca gün yüzüne çıkıyordu. Onları kafasından silemiyordu. Disiplininin kapalı kapıları üzerine bir koç başı gibi vuruyordu, beyninin duvarları üzerinde ısrarcı bir şekilde baskı uyguluyordu ve acımasız bir virüs şiddetiyle düşüncelerini zehirliyordu.

Geleceğiyle alay edebiliyordu. Yaşadığı piyon hayatı gerçeğiyle ilgili rol yapıyordu ve bu gerçeği huzur içinde kabul edebiliyordu.

Ancak kendisiyle alay edemiyordu.

O, artık bir usta araştırmacıydı. Ne kadar hikâyesi vardı? Kaç çalışma arkadaşıyla tanışmış, hangileriyle bilgi paylaşmıştı? Konuşkan dedesi olan bir tek o değildi, kendisine "neden" sorusunu defalarca soran bir tek o değildi.

Bu defa hayır.

Artık numara yapamazdı. Kariyerinin en inanılmaz keşfini yapıp gerekli analizleri gerçekleştirerek bunları amaçlarını ve yüzlerini bilmediği insanlara bırakmaya hiç niyeti yoktu. Uzun zamandır böyle oluyordu. İş arkadaşlarının hikâyeleri her zaman bir gizemle kaplıydı. Tanınmış bir araştırmacının babası birkaç sene önce deniz altında uydu izleme sistemleri tasarımı için çok değerli bilgilere ulaşmıştı. Ancak, Ben'in şu anda çalışmakta olduğu gemiye göre daha eski ve boyutları daha küçük olan *Delta V* gemisinin bir ambarında kendisini asmıştı. Eski bir denizaltıydı ancak onun sayesinde medeniyetin gelişmesi için önemli bulgular elde edilmişti. Tabii ki o özel trajedi insanlara duyurulmamıştı.

Başka bir usta araştırmacı denizin altında suyun giremediği bir odadan resmî yayınlarla dolu bir kütüphaneyi su yüzüne çıkardıktan sonra beyninde büyüyen bir tümörden dolayı bir ay içinde ölmüştü. O olayı izleyen senelerde, şaşırtıcı bir hızla birbirini takip eden olağanüstü tıbbi-bilimsel keşifler gerçekleşmişti. İnsan genomunun karmaşık yapısın-

dan atomaltı parçacıklar arasındaki kuantum etkileşimine; embriyonik düzeye kadar geriletilmiş ve insan vücudunun her dokusuna dönüştürülebilen, tekrar programlanmış yetişkin kök hücrelerden, belirli sıcaklıklarda direnç göstermeden elektrik taşıma kapasitesine sahip süper-iletken malzemelere kadar.

Trajediyle sonuçlanan birkaç araştırmacının hikâyesi basın ilgisini hak etmiyordu ve sıradan insanların da ilgisini çekmiyordu. Orta seviyeli bir vatandaşın önceliği ailesini geçindirmek ve işini kaybetmemek için özen göstermek olduğu için bilimin ilerlemesini uzaktan izliyordu. Kendi uygarlığının gelişiminden habersiz olan misafir, ona sunulan yemeklerle yetinip içeriklerini sorgulamıyordu. Hiçbir zaman ahçı ile karşılaşmıyordu.

Ben, o güven verici yoldan çıkma zamanının geldiğini anlamıştı.

O tür hikâyelerin binlercesini biliyordu. Yapma niyetinde olanlar şehir efsanesi olarak yayıyorlardı. Veya daha doğrusu denizaltındaki hikâyeler gibi. Ancak onları anlatanlar bir komplo teorisyeni, bir vizyoner ya da asi değildi. Onlar, onun gibi, toplumun onlara atadığı görevleri bir robot gibi yapmayı reddedenlerdi. Yavaş yavaş gölgede plan geliştiriyorlardı.

Su serin dokunuşuyla onu arındırırken, sabun köpüğü Ben'in bedeninin üzerinden akıp gidiyordu. Tekrar Benessere hakkında düşündü. Tamamen yasalar tarafından düzenlenmiş ve sınırları çizilmiş bir hayatta, şemalarla düzenlenmiş bir dünyada serbest bir şekilde hareket ede-

bilmenin hayalî özgürlüğü tanınmıştı. Tabii ki doğrudu: Melissa ve Lara ders çalışıp yemek yiyebiliyorlardı. Ancak onların öğretmenleri kimdi? Her gün hangi dogmaları öğreniyorlardı? Ben evlerinden birkaç adım uzaklıkta olan Eğitim Enstitüsü'nün yerini çok iyi hatırlıyordu. Kızları on iki yaşında olduklarında bu okula gideceklerdi. Etrafı geniş bir avluyla çevrili alanda her biri dört katlı üç bina bulunuyordu. Ben eşi Loren'le çok önceden onları kaydet-tirmek için oraya gitmişti. Bu şekilde, zamanı geldiğinde kayıt ücretinde bir tasarruf sağlayabileceklerdi. Oradaki öğrencileri görmüştü. Bir gösterinin aktörleri gibi düzenli, disiplin ve titizliğe eğimli, üniforma giymiş bir dizi sıralar dolusu genç. Farstan daha hallice bir gösteri.

O özgürlük müydü? İyi bir eğitim ve boyun eğme ara-sındaki çizgi neydi? Kızlarının jenerasyonuna ait orta halli bir vatandaş seçim yapmakta gerçekten özgür olacak mıydı?

Yolunu kendisi seçebilecek miydi?

Uçağın rotasını değiştirmek, alışılmış düzenden çıkmak ve bilinmeyen yerlere gitmek için bir zaman bekleniyorsa o zaman gelmişti. Hiç kimse okyanusun altında tekrar canlı bir insan bulmayı düşünemezdi. Su altında kalan şehirlerin kalıntılarını, bilgilerini, varlıklarını bulmaya alışmışlardı. Denizden kodlar, buluşlar, metinler, formüller çıkmıştı. Sonra bir gün, bizzat kendisi, bir kabinle karşılaşmıştı.

Metal tabanının üzerinde kısa ancak olağanüstü bir yazı vardı: 2014.

Ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kim bilir, belki de vatandaşların çoğu bilmiyordu, ancak onun gibi bir araştırmacı tarihi bilmiyor olamazdı.

Dört yüz kırk iki sene önce bir göktaşı Dünya gezegenine çarpıp önceki uygarlığın takviminde 2014 olarak gösterilen tarihte bu gezegeni ortadan kaldırmıştı. Felaketin izleri ve tarıklığı denizden çıkan her kalıntıda mevcuttu. Ben evinin çatısında, araştırmacı olmak için aldığı eğitim sırasında ödünç aldığı ve geri vermediği bir haritayı saklıyordu. Kıyamet öncesi Dünya'yı gösteriyordu. Kıtalar, Okyanuslar. Eski coğrafya. O zamana kadar görmüş olduğu en detaylı haritaydı ve seneler geçtikçe böyle bir harita bulmanın mümkün olmadığını farkına varmıştı. Belki şimdiki zamanı kabullenmek için geçmişten haberdar olmamak gerekiyordu.

Ben'in şu anda yaşadığı yer eski Avrupa'nın haritalarında bir zamanlar Almanya ve Fransa olarak adlandırdıkları ve şimdiki adı Gea olan alandı. Haritaları incelerken tahminlerde bulundu: Geriye kalan her şey ekmekten bir parça koparılmış gibi ikiye bölünmüş ve göktaşı çarptıktan sonra bu bölge dev tsunami dalgaları tarafından uzun bir zaman dövülmüş ve batmıştı. Veya yalnızca uzaklaşmış ve Doğu gibi, eskiden kalan haritalarda Asya adı verilen büyük bir kıta şeklinde, kendi başına küçük bir ada oluşturmuştu.

Bu yerin kıyılarına ulaşmak, tarih kitaplarından anlaşıldığı kadarıyla korkunç bir savaştan sonra dedesinin zamanında konulan bir kanunla yasaklanmıştı. Bildiği kadarıyla şu anda yaşadığı yer form itibarıyla eski Avustralya'ya benziyordu: Denizin ortasında kocaman bir ada; bu Gea'ydı. Dedesinin

her zaman bahsettiği ve en çok araştırma grubunun yola çıktığı, güneybatıda olan Nes Limanı bir zamanlar Fransa'da bulunan Montpellier bölgesine yakın olmalıydı. Başkent Domus ise altı milyon kişi barındırıyordu ve yüzyıllar önce Frankfurt şehrinin olduğu alanda kurulmuştu. Ailesi başkent banliyösünde yaşıyordu. Dedesinin gelişimini anlattığı, insanları birleştiren ve herkes tarafından konuşulan dil İtalyancaydı. Aşağı yukarı Gea'da bulunan herkes okulda etimoloji derslerinde öğretilen Latince ve Yunancayı biliyordu. Çok düşük bir yüzde olan okuma yazma bilmeyenleri çıkardığımızda geriye kalan herkes kurallara uygun bir şekilde İtalyanca konuşuyordu. Ancak onun söylemeyi sevdiği gibi "Tarihte bir delik" vardı. İnsanların tek bir bayrak altında birleştikleri zaman, o kıtanın kültürel, sosyal ve politik değişiminin başladığı tarih bilinmiyordu. Bu operasyonu yürütenler bunu engelledikleri için herhangi bir haber bulunamıyordu. O siyasal programın başlangıcı Benessere'nin temelini oluşturmuştu. Birkaç jenerasyon sonrasında çok az insan kendi kökenini hatırlayabiliyordu.

Belli bir zamanda, olaylar gelişirken, denizden gelen keşifler sayesinde muhteşem bir gelişme sağlandığı anda yönetimi elinde tutan kişiler toprakları birleştirip tek bir lisan ve tek bir kanun empoze etmişlerdi. O andan sonra ilerleme bir çılgı hızıyla gerçekleşmişti: Bir teknolojik gelişmenin buluşu ve tanınmasına fırsat vermeden daha verimli olan bir yenisi ortaya çıkıyordu. Sandalların yerini gemiler, gemilerin yerini denizaltılar ve onların yerini *Mnemonic* gibi denizaltı istasyonları almıştı. Ben henüz sakalı çıkmamış

bir öğrenciyken, bir gün bir araştırma grubunun başında olacağı hayalini kurarken, gemi inşaatları esnasında kullanılan slogan "Suyun hafızası"ydı.

Dünya üzerindeki hayat yeniden nasıl başlamıştı? Ben bu soruya cevap bulabilmek için bütün ergenliği boyunca düşünmüştü. Yaşıtlarının yeni uygarlığın oluşumuna kayıtsızlıklarını küçümsüyordu. Bu konuyla ilgili eksik bilgilendirme politikasını kınıyordu. Yönetimde olanlar her zaman kıyamet gününden sağ çıkabilen bir toplumun varlığından bahsediyorlardı. Bu kişilerin birkaç yüzyıl içinde bilgileriyle yeni uygarlığı yeniden başlattıklarını iddia ediyorlardı ama Ben bir bilim insanıydı. Bir arkeolog, denizin sırlarına önem veren bir araştırmacıydı. Kıyamet gününde olanları anlayabilmek için kalıntıları sorgulayıp en ince ayrıntısına kadar incelemişti ve sonunda hiç kimsenin sağ kalamayacağı sonucuna ulaşmıştı. 2014 bir önceki uygarlığın istisnasız son durağı olmuştu. Yönetimin paylaştığı ve halkın çoğunluğunun itiraz etmeye cesaret edemeyeceği bilgiler doğruyu yansıtmıyordu.

Yaşam tekrar nasıl başlayabilmişti? Ben bu soruya cevap verebilecek bir hipotez geliştirmeyi deneyebilecek tek bir kişi tanıyordu. Yakın zamanda onunla tekrar karşılaşacaktı ve şu ana kadar sormaya cesaret edemediği soruyu sorabilecekti.

Duştan çıkıp yüzünü kuruladı. Banyonun aynasına yansıyan görüntüsüne baktığında hayal kırıklığına uğramış, masallara inanmaktan yorgun, doğru cevapları bilmek isteyen bir yetişkin gördü.

Tek umudu, bir rapor düzenlemesini istediklerinde Alfa adını koyduğu o kızdı. Eski ve köklü uygulamalara göre keşifler ve projelerin çoğu Yunanca veya Latince kökenli kelimelerle adlandırılırdı, böylece daha büyük bir önem verilmiş olurdu. Kıtanın ismi Gea da Dünya'nın eski Yunanca isminden geliyordu.

Bütün bunların arkasında kim vardı? Bakışları aynaya kilitlenmiş olan Ben aynı soruyla kendisine işkence etmeye devam ediyordu.

Onlar biliyordu. Her kim olursa olsunlar, yaptığı keşfi biliyorlardı. Belki müdahale etmeden önce analiz sonuçlarını bekliyorlardı. Daha ne kadar yaşayabilecekti? Onu ne zaman asacaklardı veya ne zaman vücuduna bir şey şırınga edip tıbbi kayıtlara "hızlı büyüyen beyin tümörü" yazacaklardı?

Havluyu beline sararak çalışma odasına geri döndü, bakışları masanın üzerindeki çalışma panelinin yanında duran silindirik bir eşyaya takıldı. Onu iki parmağının arasına alarak kıvrılmış bir parşömen kâğıdı gibi masanın üzerine açtı. İnteraktif, taşınabilir küçük bir paneldi. Açıldığında Ben'in dolmuş gözlerinin önünde sarı, kıvrırcık saçlı tatlı kızları Melissa ve Lara'nın onlardan biraz daha büyük bir pelüş köpekle oynadıkları fotoğraf beliriverdi. Arka planda, büyüleyici gülümsemesiyle dirseklerini kanepeye dayamış olan eşi Loren vardı.

Şişmiş göz kapakları ve düğümlenmiş boğazlarıyla vedalaşmalarının üzerinden tam dört uzun yıl geçmişti. Bitmek bilmeyen dört yıl boyunca aralarındaki tek iletişim, çalışma paneli ve tablet bilgisayar üzerinde kurulu olan,

Testo adı verilen bir program aracılığıyla olmuştu. Onu ne kadar özlediğini ve kızlarının büyüdüğünü anlatan ama sık sık karşısındakinin karısı olduğundan şüphe ettiren anonim ve soğuk bir yazışmaydı. Son mesaj düşmanlık dolu gözlerinin önünde, cihazın ekranındaydı.

ÇOCUKLAR KAHRAMANLARIYLA GURUR DUYUYORLAR. SENİ BEKLİYORUZ, HUZUR İÇİNDE ÇALIŞ. EVE DÖNDÜĞÜN ZAMAN UFAKLIKLARIN YENİ ODASINI GÖRECEKSİN.

SENİ SEVİYORUM, LOREN.

Ben kafasında beliren şüpheyi doğrulamak için ileti geçmişini açtı. Bulmak biraz uzun sürdü ancak buna değdi. "Pislikler..." diye mırıldandı. Tam bir yıl önce yine aynı mesaj gelmişti:

ÇOCUKLAR KAHRAMANLARIYLA GURUR DUYUYORLAR. SENİ BEKLİYORUZ, HUZUR İÇİNDE ÇALIŞ. EVE DÖNDÜĞÜN ZAMAN UFAKLIKLARIN YENİ ODASINI GÖRECEKSİN.

SENİ SEVİYORUM, LOREN.

"Bu mesajlar karımdan gelmiyor. Kahrolası otomatik bir program bu. Diğer her şey gibi bu da açıkça hatalı..."

Ben yüzünde acı bir gülümsemeyle iç çekti. Bu mesaja da yanıt gönderecekti tabii ki. Karşı tarafta yalnızca bir algoritma

olduğunu bilse de sevgi dolu bir mesaj yazacaktı. Yıllardır onunla alay ediyor olsalar da bu hiçbir şeyi değıştirmezdı. Yalnızca sevdiklerinin başına bir şey gelmemiş olmasını umut ediyordu. Güvenilir bilgileri kimden alabileceğini biliyordu. Ancak ilk önce buradan kurtulması gerekiyordu. Dört uzun yıl geçmişti. Melissa ile Lara artık neredeyse ergenlik dönemine gelmişlerdi... Onların gözlerine tekrar bakabilmek için de Ben bu kaşı planlıyordu.

Depo 3F, C bölümünün en alt katında bulunan geniş bir depolama alanıydı. Tabii ki Ben için bu en alt kattı. Her istasyonun en alt bölümünde makine odaları, elektrik ünitesi, kokpit ve *dümencilerin*, daha doğrusu navigasyonla ilgili bütün mürettebatın yaşam alanları bulunuyordu. Ama ne Ben ne de Sara bu bölüme ayak basmışlardı.

Depoya vardığında Alan onu her zamanki ciddi ifadesiyle ve yerden kaldırmadığı bakışlarıyla karşıladı. Neredeyse kel olan ve kalın camlı bir gözlük takan otuz sekiz yaşındaki obez koca oğlan genellikle kuralları ihlal ederdi. Ancak hiç kimse onun yerini değiştiremezdi. Alan otistikti. Bazı açılardan tamamen güvenilmezdi ancak deponun işleyişi hakkında her şeyi biliyordu. *Görevini* en iyi şekilde yerine

getirebilirdi ve özellikle hiç kimseyle tartışmazdı. Herkese, temizlik görevlilerine bile, "kaptan" diye seslenirdi. Program onun gibi insanları karar verici pozisyonlardan ziyade uygulamacı rollere yerleştirmeyi öngörüyordu. Zorda olan bir genç bırakılmazdı, ondan akli başında bir işçi elde edilirdi. Ona bir şans verilirdi. En azından her zaman övgüye değer bir duruş sergilemek için insanlara anlatılan şey buydu.

"Kaptan, ilacı mı ihtiyacın var?" diye sordu iri oğlan, açmaya çalıştığı *Frey* marka su şişesinin kapağından başını kaldırmadan.

"Paneline ne oldu?"

"Çalışınıyordu, kaptan. Bakım bölümüne gönderdin. Bana yeni bir tane getirecekler."

"Anladını. Bu durumda sana 12 numaralı *Sentez* tüpün nerede durduğunu sorsam sisteme erişemediğin için bana yanıt veremezsin."

Ben sorduğu sorunun yanıtını gayet iyi biliyordu ancak bu, depocu çocukla aralarında gelenekselleşmiş bir oyundu. Panelde böyle bir kayıt yoktu. Ya da vardıysa bile Alan'ın kafasındaki veri tabanıyla yarışamazdı.

"Kaptan, senin aradığın tüpler 38'inci sıra 6'ncı rafta. Paket rengi mavi ve kenarları altın rengi çizgili. Ürün kodu X3... bekle... X3-48-AG9. Evet."

Ben öksüren Alan'a bakarak sırtıttı. "Sen her zaman en iyisisin," dedikten sonra rafların arasında kayboldu.

Amacı tabii ki başkaydı. Ben'in tek istediği çocuğu onun bir şeylere ihtiyacı olduğuna inandırmaktı. Hiç şüphesiz Sara

da aynısını yapacaktı. Yapacak belli bir işi olmadan buraya gelmesi, Alan gibi anormallikleri bildirme konusunda iyi eğitilmiş birisinin dikkatini çekerti. Birçokları için hükümet çeşitli engelli insanlara iş teklif etme konusunda hayırsever ve merhametliydi. Ben'in gözündeysen Alan gibi kişiler doğrusal davranış kalıpları sergilediğinden kolay modelle-
nebilir ve yönetilebilirdi. Ona doğru diye öğretilenden farklı veya garip bir şeyle karşılaştığında vakit kaybetmeden ve ahlaki bir suçluluk hissetmeden raporlardı. Mükkemmel bir piyondur.

Sara onu fazla bekletmedi. Bir ön sıradaki rafın arkasında belirip gözlerini Ben'inkilere dikti. İkisi birbirine yaklaşır raflarda bir şeyler arıyormuş gibi yaparak yan yana kaldılar. Birbirlerine bakmadan kısık sesle konuştular.

"Neler oluyor sana?" diye fısıldadı Sara.

"Onu buradan kaçırıyorum. Arkamı kollamalısın. Senden başka kimseye güvenemem."

Medikal bir ürünün üstündekileri okurmuş gibi yapan kadının gözleri büyüdü.

"Kimi kaçırıyorsun? Kızı mı? Sen delirdin mi yoksa?"

Ben iç çekti, gözlerini kapayarak ellerini rafa dayamıştı. "Burada kalırsak işlerin sarpa sarmasından korkuyorum. Herkes için. Ben kızı buradan çıkarmayı başarırısam ekibin geri kalanını kurtarmayı da başarabilirim. Böylece peşine düşülmesi gereken yegâne kaçak ben olurum."

"Ama sen ne?.."

"Sara çalışma hayatın boyunca sırta kadem basan kaç ekip duydun, hatırlıyor musun? Operasyon sırasında denizde kaybolan profesyonelleri düşün mesela. Buna inanıyor musun? Ben inanmıyorum. Elimizde önceki uygarlığa ait bir canlı var. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ancak canlı ve sağlıklı. 2014 yılında yaşanan kıyametten kurtulmuş ve yaklaşık beş yüz yıl sonra gözlerini açmış. Hayal edebiliyor musun? Her an konuşmaya başlayabilir. Bütün tarihimizin en önemli buluşunu, doğanın veya bizden öncekilerin teknolojilerinin mucizesini yaşıyoruz. Yüzyıllar boyunca deniz sayesinde miras aldığımız ve ilerlettiğimiz teknolojiyle aynı olan teknolojiden söz ediyorum. Sonumuz kötü olacak, bunu sen de biliyorsun."

Sara bir süre Ben'in ağzından dökülenleri aklında tarttı; yıllar boyunca karşılaştığı olaylar onda da aynı düşüncelere yol açmıştı. Kabini buldukları anda ilk aklına gelen dört yıl önce gözyaşlarını içine akıtarak Nes Limanı'nda vedalaştığı kocası olmuştu. Onu tekrar görebilecek miydi? Araştırmacı olarak denizin dibinde olağanüstü bir şey bulmamayı diliyordu. Başarıya ulaşmamış bir kariyer kişiyi kesinlikle hayatta tutardı. Büyük olasılıkla, elde ettikleri başarı *Mnemonic*'dan dışarı çıkamayacaktı.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye fısıldadı kadın.

"İki hafta sonra denizaltı A bölümündeki materyallerin teslimatı için yarım günlüğüne Marina Limanı'na yanaşacak, değil mi?"

"Evet. Yani?"

“Bana yardım etmelisin.”

Bir denizaltının limana yanaşması bir araştırma gezisi kapsamında olabilecek bir olaydı. Çoğu zaman birlik hiç fark etmeden çalışmaya devam ediyordu. *Mnemonic* su yüzüne çıkmıyordu, yalnızca A bölümü kıyıya yöneliyordu. Yerin elli metre altına kazılmış ve kocaman otomatik kapılarla ağzı kapalı tutulan bir tünel gemiyle bağlanmaya hazırdı. Birbirlerine bitişik duruma geldiklerinde, iki kapı açılıyordu ve kamyonlar ile arabalar geminin park yerinden çıkarak onları şehre götürecek olan tünele geçebiliyorlardı. O kamyonların ve arabaların arasında Ben’in arazi aracı da olacaktı.

Ben içinde yaşadığı topluluğun zayıf noktasını biliyordu: İnsanların maruz kaldığı ahlaki ve psikolojik şartlar uzun zamandan beri kimsenin beklenmeyen ya da kuralların dışına çıkan şeyler yapmasına izin vermiyordu. Sürünün barışçıl davranışlarından dolayı güvenlik kontrolleri azaltılmıştı. Kimse bunun gibi bir şey yapmayı hayal bile etmiyordu. Belki de bunun sayesinde Ben bunu yapabilecekti.

“Kaptan, ben sana 38. raf dedim, 18. değil.” Alan’ın sesi sıranın öbür tarafından yankılanmıştı.

Ben odadaki tansiyonun yükselmesini önlemek amacıyla şaşırılmış gibi yaparak hemen ona döndü:

“Hay aksi, Alan.... bu yüzden bulamıyordum demek ki.”

Depocu çocuk ona şaşkınlık içinde baktı ancak kaşları hâlâ çatıktı. Bu iyiye işaret değildi. Şüpheleri artırmamak en iyi çözümdü yoksa plan kötü başlayacaktı.

Ben konuyu daha fazla uzatmadan utanmış gibi davranmayı seçti. "Bana eşlik edebilir misin? Bu lanet olası labirentte her zaman yolumu kaybediyorum..."

Çocuk bir süre kararsız kaldıktan sonra çekinerek Ben ile Sara'nın yanına yaklaştı. "Ben seni götürürüm, kaptan. Bu depoyu avucumun içi gibi biliyorum."

Ben kadına anlamlı bir bakış attı, karşılığında derin bir iç çekiş ve kaygı dolu gözler gördü. Kolay idare edilebilecek bir durum değildi. Buldukları kıza sürekli analizler yapan on altı kişilik bir takım vardı ve denizaltının geliş tarihine kadar, hiç kimseye bir şey farketirmeden geçirilmesi gereken iki kritik hafta vardı. Aksi takdirde her şey boşa gidecekti.

Sara meslektaşlarının arasında güvенеbileceği tek kişiydi. Meraklı gözlerden uzaklaşabildikleri anlarda içini dökebileceği çok az kişiden biriydi. Son on beş yılda denizin üstünden çok altında zaman geçirmişlerdi. *Mnemonica* birlikte çalıştıkları beşinci keşif seferiydi.

O anda ikisi de bunun sonuncu olacağını biliyordu.

Jenny'nin uyandığı ilk hafta Ben için geçmek bilmemişti. O önemli anın beklentisi içinde günler birbiri ardına çıldırtıcı bir yavaşlıkla geçerken yelkovan ile akrep âdeta durmuştu. Kızın vücuduyla ilgili yaptıkları analizler o herhangi bir kelime söylemeden veya bir direnç göstermeden devam etti. Motor fonksiyonlarının rehabilitasyonu kabinin açıldığı ilk günden başladı ve öngörülenden daha kısa zamanda sonuç verdi. Kalbi efor altında yapılan testlere iyi cevap verdi, bazı farklı değerlere rağmen, kan değerleri de yerinde görünüyordu ve kısa bir zamanda istenilen seviyelere ulaştılar.

Elektrokardiyogramlar ve kardiyovasküler sistemin analizi birçok kez tekrarlandı ve altı günlük testten sonra genel koşullarda bir iyileşme gözlemlendi. Bilinci yerinde

olmadan yüzyıllar boyunca nasıl hayatta kalabildiğine dair hiç kimse bir tahminde bulunamıyordu.

Kabinin içinde olan hidrojen sülfürün ne işe yaradığını belki üst düzey bir profesör açıklayabilirdi. Belki *C5'teki gençler* er ya da geç güvenilir varsayımlar oluşturabileceklerdi.

Jenny hemen gıda ve düzenli sıvı almaya, fizyoterapistin önerilerini kelimesi kelimesine takip ederek kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye başladı. Ancak konuşmadı. Tek bir kelime bile söylemedi. Nörolog kızın ağır bir post-travmatik stres yaşadığına ikna oldu ve ne zaman bir şeyler söyleyebileceği konusunda öngöründe bulunamadı. Ben ve Sara o çılgınca plan hakkında konuşmadılar. Ta ki, Ben ve Jenny'yi geminin dışına çıkaracak olan limana yanaşmalarına altı gün kala bütün ekiple birlikte Testo'da beliren bir mesajla şafakta uyandırılana kadar. Yukarıdaki katlardan gelen her bildirimde olduğu gibi bu mesaja da maksimum önceliği belirten zil sesi eşlik ediyordu.

DİKKAT

BUGÜN SAAT 5:30'DA HORUS LİMANI'NDA
YÜZEYDE BAĞLANTI OLACAK
ALFA'YA AİT ANALİZLER TESLİM EDİLECEK

Ben, Sara'nın odasından çıkmasını bekleyip kadını kolundan tuttuğu gibi koridorun ortasındaki bir ardiyeye sürükledi.

"Sen de okudun mu?" diye fısıldadı karanlığın içinde, meraklı kulaklardan uzaktayken.

"Analizlerin sonuçlarını almak için limanda bizi bekleyen birileri olacak," diye fısıldadı kadın.

"Limanda *beni* bekleyecekler. Bölümün başı olduğum için böyle durumlarda genellikle ben giderim," dedi Ben. Sara'nın gözleri karanlığa alıştıkça adamın yüz hatlarını seçmeye başlamıştı.

"Ama neden Testo aracılığıyla göndermemizi istemiyorlar?"

"Belli ki Oriente'nin bilgisayarıcılarının fark edilmeden bizim sistemlere girip bilgi sızdırmalarından korkuyorlar. Bu tip teslimatlar, bildiğim kadarıyla her zaman elden yapılmıştır. Bilgilerin çıktıları mühürlü bir zarf içinde teslim ediliyor."

"Bir şeyden mi şüpheleniyorsun?"

Ben kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra bomboş koridora hızlıca göz attı. "Sana söylediğim her şey doğrulanıyor. Kızın analizlerine duyulan bu ani ilgi bizim kaderimizin çoktan belirlenmiş olduğunu gösteriyor. Bizi ortadan kaldıracaklar. Kimse de bizi aramaya gelmeyecek."

"Kiminle buluşacaksın?"

"Hiç bilmiyorum. Büyük olasılıkla bir aracıyla. Geçmişte de benzer insanlarla karşılaşmıştım. Az konuşurlar, alacaklarını alır ve giderler. Soru sormak için işe alındıklarını zannetmiyorum."

Sara iç çekti. "Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Dikkatli ol."

"Sakin ol. Kimsenin yapmayı planladığım şey hakkında en ufak bir fikri bile yok. Uzun zamandan beri sessiz sakin çalışarak onlara hizmet ediyoruz. Bugünkü sadece bir aksilik." Ben kaşını kaldırıp pis pis sırttı.

"Bak ne diyeceğim, son bir kez şehre gidip özgür bir adam olarak Gea'nın havasını içine çekmek... bana iyi gelecek. Sana küçük bir hediye getirmemi ister misin? Zevkim iyidir, biliyor musun?"

Sara adamın gözlerine baktıktan sonra elini uzatıp parmaklarını onunkilere geçirdi. Toplumda pek kabul görmeyecek bir hareketti bu.

Sara analiz odasına girdiğinde ekip toplanmış, çalışıyordu. Onların dışında herkes oradaydı. Jenny üzerinde bacaklarını açıkta bırakan bir hastane önlüğüyle yatağın kenarında oturuyordu. Kadının içeri girdiğini görünce kafasını kaldırıp hafifçe gülümsedi.

"Şef nerede kaldı?" diye sordu gençlerden biri.

"Burada değil mi?" diye cevap verdi şaşırılmış gibi davranan Sara. Birkaçı kafasını hayır dercesine salladı.

"Herkes güneydın," diye seslendi o sırada içeri giren Ben.

Sara anlamlı bir şekilde bakışlırlarken adama dönerek, "Güneydın," diye karşılık verdi.

"Bugün yüzeye çıkılıyormuş, öyle mi?" diye sordu gençlerden biri. Kısa boylu, kalın gözlüklü ve iri burunluydu.

“Öyle, hatta,” dedi Ben. Odanın sonunda duran ve canlı olarak dışarıyı gösteren monitöre göz atıktan sonra, “çoktan çıkmışız bile,” diye ekledi.

Aslında, *Mnemonica*’nın motorlarının ve kumanda kabinlerinin bulunduğu bölümler hiç su yüzeyine çıkmazdı. Denizaltı istasyonu su yüzüne çıktığında sadece üçüncü seviyeden yukarısı denizin üstüne çıkıyordu. Sahilden bakan insanlar geçişleri sağlayan tünellerle bağlı dört büyük bloktan oluşan, siyah ve parlak metalden inşa edilmiş bir yapı görüyorlardı. İmha edilemeyecek kadar sağlam bir yapı olduğunu düşündüren bir görüntüye sahipti. Çocuklar gemiye çıkmayı hayal ederdi ve bunu başarabilmek için sahte kâğıtlar bile düzenleyebilirlerdi.

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam notta öğleden sonra saat beş otuzda olacağı yazıyordu,” dedi kâkülleri alnına düşen siyah kısa saçlı bir kadın.

“Evet,” diye onayladı Sara. “Ben bugüne kadar elde ettiğimiz verileri götürecektik. Bu nedenle... haydi bakalım, çalışmaya koyulma zamanı. Öğle yemeği arasına kadar her şeyin bir araya getirilip basılmış olması gerekiyor. Bu arada analizlere devam etmeliyiz. Ekip limana yanaştığımız zaman bile çalışıyor olmalı.”

“Ne zaman tekrar yola çıkacağız?” diye sordu boynundaki adem elması herkesin gözüne takılan zayıf bir çocuk.

“Randevu Horus Limanı’nın olduğu bölgede,” diye yanıtladı Ben. “Koordinatların belirtildiği özel bir mesaj aldım. Bölgeyi biliyorum. Çok uzak değil. Yalnızca bu

görüşme için durduğumuzu düşünüyorum. Durmuşken belki biraz erzak yüklemesi de yapılır. Bir saat içinde yola çıkarız diye düşünüyorum.”

Uğradığı hayal kırıklığı yüzünden okunan delikanlı başını salladı. Büyük olasılıkla dışarıya göz atmak, etrafta olan biteni seyretmek ve akşamın serin havasını ciğerlerinde hissetmek istiyordu. Uzun zamandır içeride kapalı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Pek yakında şirket tarafından yerle bir edilecek hayalleri ve hırsları olan, henüz yirmi beş yaşına bile varmamış bir delikanlı için bu çok fazlaydı.

“Haydi bakalını, iş başına,” diyerek son noktayı koydu Sara ve herkes işinin başına döndü. Ben Jenny’ye doğru birkaç adım attı. Kızın önüne vardığı anda tatlı bakışlı kahverengi gözlerinden etkilendi. Bu bakışlar yüzyılların gizemini taşıyordu. Belki onun bile bilincinde olmadığı ama yakın zamanda ortaya çıkabilecek gerçekler saklıydı orada. Ama burada değil. Kimliği belirsiz yöneticilerin enirleriyle değil.

Ben *Mnemonica*’nın dışındaki kameralardan aldıkları görüntüleri yansıtan monitörlere döndü. Horus’un merkezindeki binaların yüksek kubbeleri berrak gökyüzünde göze çarpıyor ve manzaranın içinde kendilerini otoriter bir şekilde fark ettiriyorlardı. İnce, kıvrımlı ve etkileyici olan binalar, modern mimarinin gururu ve bütün Horusluların ağzında bir zenginlik göstergesiydi. Nes’ten sonra Horus, bölgede bulunan aile babalarının beşte birine iş imkânı sağlayabilecek ve üç yüz gemiyi barındırabilecek Gea’nın en büyük limanıydı. Ben şehri karaya ayak bastıktan sonra

seyretmeyi, bu küçük kameralarla izlemeye bin kez tercih ederdi. Horus'a ilk gelişi değildi. Bölgeyi biliyordu ve sahilden şehir merkezine giden yolda alışveriş etmek için dükkânlar bulunduğunu hatırlıyordu. Eğer zaman bulursa kızları için küçük birer hediye alabilirdi belki. Tekrar Jenny'ye dönüp elini kızın omzuna koydu. Onu da kendi kızı gibi görüyordu. Sonra çalışmaya koyuldu.

Mnemonic, limana dijital duyurusunda bildirdiği zamandan çok daha erken, öğleden sonra dört kırk beşte giriş yaptı. Alfa'ya ait olan analizlerin kâğıda basılı dosyası saat ikiden beri hazırda. Hoparlörden, şehirde randevusu olan kişilerin on beş dakika içinde gemiden inebilecekleri anonsu duyuldu. Ben önlüğünü çıkarıp sandalyenin üzerine koydu. Odanın diğer tarafında duran bir dizi küçük dolaba yöneldi, birini açtı ve içinden kahverengi bir ceket çıkardı.

"Görüşmek üzere, çocuklar," dedi kimseye bakmadan. Jenny iki yataktan birinde dinleniyordu, ekibin geri kalanı analizler üzerinde çalışmaya devam ediyordu.

Buluşma yeri bir yemek yeme alanıydı ve denizaltının yanaştığı limandan yürüyerek beş dakikalık uzaklıktaydı. Son yıllarda artık unutulmuş olmasına rağmen Ben'in dedesinin zamanında yorucu geçen bir günden sonra en popüler buluşma yeri olan lokantaların yerine geçmişti.

Modern lokallerde servis elemanları yoktu ancak yiyecek ve içecek almak için dijital programlanabilir makineler mevcuttu. Bir tarafta makineler diğer tarafta ise çöp

tenekeleri vardı, dükkânın ortasında duran uzun, beyaz masa yemek yemek için kullanılıyordu. Kapıda yazılı olan zengin bir menüden istenilen herhangi bir yemek sipariş edilebiliyordu. Burada önceden hazırlanmış veya konserve yiyecekler sunulmuyordu. Genellikle alt katlarda, halkın erişemeyeceği bir mutfakta gerçek bir mutfak yoğun bir şekilde çalışıyordu. Çoğu insan sipariş verip bekliyordu; yemeği alıp evine götürüyordu, gitgide bozulmakta olan insan ilişkileri tamamen sosyal protokole uyumluydu. Çok az insan durup yemek yiyordu, bu yasak değildi. Mekânın ortasında duran uzun masa orada yemek yemeyi tercih eden birkaç kişi için fazlasıyla yeterliydi.

Mnemonica ile karayı birbirine bağlayan iskelede yürüyen Ben çevresine bakınıp bir hafta sonra kaçışın ona sunacağı baş döndürücü duygunun hazzını hayal ederken uzun ve derin nefesler alıp veriyordu. “Çok az kaldı...” Tabii ki, birkaç saat içinde aranan bir insan olacaktı, buna değecek miydi? Özgürlüğün büyüleyici cazibesi ne kadar yoğundu?

Ben köprünün sonuna kadar yürüdü, birkaç adım daha attıktan sonra bakışlarını kaldırıp *Mnemonica*’ya döndü. Batmaya başlayan ve kısa bir süre sonra tepelerin arkasında kaybolacak olan öğleden sonra güneşi tarafından arkadan aydınlatılmış Horus’un merkezindeki yüksek binaların gölgeleri okyanusun üzerine sessizce uzanıyordu. Sadece hükümet birimlerinin bulunduğu merkez binanın heybetli ve konik gölgesi bütün denizaltı istasyonunu kaplıyordu.

Ben tekrar şehre doğru döndü. Önündeki meydan arabaların giremediği, yayalara açık geniş bir bölge gibiydi.

Meydanda oldukça fazla insan vardı ancak *Mnemonic*a'dan az insan çıkmıştı, bu da orada durma sebeplerinin büyük olasılıkla onun aracıyla yapacağı görüşmeyle ilgili olduğunu kanıtlıyordu.

Ben çevresini inceledi. Meydanın sonunda alçak, en fazla üç dört katlı bir dizi bina vardı. Cepheleri beyaz ve sadeydi ancak iyi durumdaydılar. Bazı paralel sokaklar binaların arasından Horus'un merkezine doğru kıvrılıyorlardı. Onlardan bir tanesi, en gösterişli ve büyük olanı, Commerciale Sokağı'ydı ancak bulunduğu yerden orayı göremiyordu ve randevu yeri ters yönde olduğu için göremeyecekti de. Bir eli cebinde olan Ben zarfı koltuğunun altına sıkıştırarak buluşma yerine doğru ilerlemeye başladı. Gerekemediği sürece çalışma saatleri içinde, davranış yönetmeliğinin tavsiye –empoze– ettiği şekilde, yerel halkla göz göze gelmemeye çalıştı.

Meydanı geçerken, bir an kaldırıma dönük olan dijital bir panelin önünde bekleyen bir grup insan dikkatini çekti. Başlarının üzerindeki ışıklandırılmış levhanın üzerinde GÜNCELLEME yazılıydı. Her ay sonu insanların aile fonlarını güncellemek için kullandıkları bir aygıttı. Sadece belirli zamanlarda çalışıyordu, dolayısıyla panelin karşısında –sessiz ve düzgün– bir kuyruk oluşması doğaldı.

Belirlenen deliğe işaret parmağı sokulduğunda ekranda kişinin aile durumu yansıtılıyordu ve kişi aile fonunu, sağlık kredilerini ve harcamalarını güncelliyordu.

Ben kafasını çevirip dikkatini çeken bir dükkâna yöneldi. Denizden çıkan kalıntılar satıyordu. Tahtadan yapılmış

levha üzerinde OKYANUSUN HAZİNELERİ yazılıydı. Tabii ki, o yerin sadece replikalar, sahte eşyalar, denizle ilgisi olmayan nesneler ve ıvır zıvır sattığını anlamak için tecrübeli olmak gerekmiyordu. Vitrini renkli taşlardan yapılmış kolyeler, deniz yıldızları, dedesi zamanından kalma paslanmış çıpalar, küçük taşlarla imal edilmiş bilezikler ve çeşit çeşit bıçakla doluydu.

Vitrinde bulunan bir eşya dikkatini çektiği anda, *bizimle okyanusta dolaşmaları gerekir*, diye düşünüyordu. Randevusuna iki dakika kalmıştı ancak dakiklik artık onun öncelikleri arasında değildi. Zaten kısa bir zaman sonra bir kaçak olacaktı. Kızlarının çok hoşuna gidecek bir şey için kendisine kısa bir gecikme hakkı tanıyabilirdi.

"İyi günler," dedi Ben dükkândan içeri girerken. Satıcı yaşlı ve garip görünümlü bir adamdı. Beyaz saçları karma-karışık. Beyaz, dar bir pantolonun üzerine uçları dışarı sarkan çiçekli bir gömlek giymişti. Toplum içinde normal karşılanacak bir kıyafet değildi ancak belli bir yaşa ulaşan insanlara kimse kızmıyordu. Büyükbabasının Ben'e her zaman dediği gibi: "Yaşlandığın zaman standartlara uygun olup olmaman kimsenin umurunda olmuyor."

"Merhaba? Nasıl bir şey bakmıştınız? Denizden hoşlanırmısınız?" Gür sesliydi ve burnundan konuşuyordu. Dost canlısı ses tonu eski çağları hatırlatıyordu.

Ben etrafına baktı, mağazada hüküm süren karışıklığın içinde kayboldu ve iyi niyetle gülümsedi. "Öyle denebilir."

"Öyleyse doğru yerdesiniz. Hangisini göstermemi istersiniz?"

"Vitrinde duran parçayı görmek istiyordum. Kızlarımı eski çağların anlatıldığı bir masalda resmini görmüşler, bundan böyle bir hediye istediler."

"Harika... kızlarına düşkün bir baba."

Ben kaşlarını kaldırıp randevuya geç kaldığı takdirde yaşayacağı problemi düşündü. "Kusura bakmazsanız... biraz acelem var."

"Tabii, tabii..." Adam Ben'in yanından geçip vitrine ilerledi. "Hangisini istediğinizi gösterir misiniz, lütfen?"

"Şurada duran kolye," diyerek kolunu uzatıp işaret parmağıyla birbirine geçmiş üç parçadan oluşan girdap şeklindeki gümüş kolyeyi işaret etti.

"Ooo, çok güzel... kızlarınız çok şanslı. Yakında ellerinde çok kuvvetli bir tılsım tutuyor olacaklar. Eski bir Triskele. Bu sembolün hikâyesini biliyor musunuz?"

Ben öfleyerek sabırsızlığını ifade etti. Birkaç dakika içinde randevu yerinde olmalıydı.

"Çok etkilendim ancak ne yazık ki bu sembolün güzel hikâyesini dinlemek için yeterli zamanım yok... Elinizde bundan iki tane olması ihtimali var mıdır acaba?"

Satıcı Triskele'yi vitrinden çıkarırken adama gücenmiş gözlerle baktı. "Tabii, anlıyorum. İşe dönmeniz gerekiyor. Her neyse, elimde yalnızca bir tane var. Eğer isterseniz bir tane daha sipariş..."

"Boş verin," diyerek satıcının sözünü kesti Ben. "Acele ettirdiğim için özür dilerim. Bunu alıyorum."

Yaşlı adam kolyeyi Ben'e uzattıktan sonra tezgâhın arkasına geçmek için kamburlaşmış sırtını dönerek ilerledi.

"Hediye paketi..."

Cümlesini tamamlayamadı.

"Bu da neyin nesiydi böyle?" diye bağırdı Ben dışarıdan gelen büyük gürültüyü duyunca. Dükkânın vitrini birkaç saniye boyunca sallanmaya devam etti. Yüzü derin kırışıklıklarla kaplı olan satıcının gözleri irileşmiş, kaşları kalkmıştı.

Birkaç saniye içinde ikisi de kendilerini dükkânın önüne atmışlardı. Yoldan geçen insanlar asfaltın kenarında küçük bir grup oluşturmuştu.

"Kahretsin..." diye fısıldadı Ben uzaktan dumanın yükseldiği yere bakınca.

"Aman Tanrım! Ne oldu orada?" diye bağırdı yaşlı adam.

Ben çevresine bakınırken sırtında bir ürperti dolaştı. Sonra Triskele'yi cebine attığı gibi denizaltının bulunduğu limana koşmaya başladı.

Paketi bırakmak için gitmesi gereken ve Ben'in beklenmedik program değişikliği sayesinde birkaç dakika farkla varoluşunun son durağı olmaktan kurtulan yemek yeme alanı alevler içinde yanıyordu. Çevresi karanlık, dev bir duman bulutuyla kaplıydı.

Oraya ölmek için gidiyordum, diye düşündü, kaldırımında duran yaşlı satıcı parası ödenmeyen Triskele için

arkasından bağırırken. *Dakikliğime güvendiler. Bugüne kadar hiçbir randevuya geç kalmamıştım... Benim de havaya uçmuş olmam gerekiyordu.*

Koltuğunun altında tuttuğu paket ve ceketinin sağ cebinde sallanan kolyeyle Ben denizaltının bağlı bulunduğu iskeleye koşarken, kızlarının biraz önce haberleri bile olmadan hayatını kurtardığını fark etti.

Meydan okurcasına dudağını büktü.

Denizaltıya geri döndüğünde hiç kimse olanlar hakkında tek kelime bile etmedi. Belki hiçbir şeyden haberdar değildiler. Ekip çalışmaya devam ediyordu, gürültü onların olduğu yere kadar ulaşmamış olmalıydı. Ben karısından gelmiş gibi görünen mesajların aslında otomatik mesaj olduğunu fark ettiği zamanki gibi davrandı. Bir şey olmamış, her şey yolundaymış numarası yaptı.

Uyumaya gitmeden önce odasındaki panelde son saat haberleri arasında bir mesaj belirdi yalnızca. Beklendiği gibi kasıtlı olarak yanlış bilgilendirme yapılmıştı:

HORUS.

LİMANDAKİ YEMEK ALANINDA GAZ TÜPÜ PATLADI.

BEŞ AŞÇI VE İKİ MÜŞTERİ ÖLDÜ.

Ben uykuya dalmak için kendini zorladı. Ekibin sakince çalışmaya devam etmesini istiyorsa endişelerini diğerlerinden saklamak için elinden geleni yapmalıydı.

Oysa kimse bir şeyin farkında değildi. Yaptıkları inanılmaz keşfin hayatlarını ne kadar büyük bir tehlikeye soktuğunu

da anlamamışlardı. Ben sinirlerine hâkim olmayı başarıp büyük bir canlılıkla çalışmaya devam etmişti. Kafasında ekibin geri kalanını da kurtaracak mükemmel bir plan vardı zaten. İlerleyen günlerde yeni bir saldırıyla karşı karşıya kalmamayı umut ediyordu.

Özgür bir adam olarak geçirdiği son haftada Testo aracılığıyla yaptığı birkaç özel yazışmayla panelde mevcut olan dijital arayüz sayesinde analizleri gönderebileceğini öğrendi. Doğulu bir bilgisayar uzmanının bu bilgilere ulaşması imkânsızdı. Bu nedenle... elden yapmasını emrettikleri teslimat onu öldürmek istediklerinin kanıtıydı.

Herhangi bir şüphe uyandırmamak için itaat etti. Yüzünde, her şey yolundaymış gibi ekibin geri kalanından gerçek duygularını saklayan bir maskeyle sessizlik içinde çalışmaya devam etti. Çok başarılı bir yalancı olduğunu fark etmişti. Artık çok geride kalmış bir hatıra dışında hiç yalan söylemeye eğilimli olmamıştı.

Denizaltıya bağlanacakları günün öncesinde, yüzü olağanüstü bir otokontrol göstererek herhangi bir duyguyu gizlerken, kalbi göğsünde deliler gibi çarpmaya başladı. Birkaç saat sonra, tartışmalı özgür insan durumu sonsuza kadar sona erecekti.

Jenny'nin koluna batan enjektör bedenini baştan aşağı titretirken aynı zamanda kızın gözlerini kocaman açmasına sebep oldu. Kolundan kan alan kadın ona şaşkınlıkla baktı ancak bir şey söylemedi. Yüz hatları yumuşaktı, alnında belirmeye başlamış olan çizgiler artık küçük bir kız olmadığının gösteriyordu, gözleri de biraz şaşıydı. İğneyi koluna batırdığı anda Jenny kendisini bir süre için başka bir yere götüren bir görüntüyü izliyordu. Beyaz önlük giyen bir kişi aynı şekilde kan örneği alırken ona gülümseyerek, "tebrikler, şampiyon! Geçen cumartesi senin final yarışın sırasında ben de tribündeydim," diyordu.

Bir mozağin yerine oturmaya çalışan parçaları gibi ardı ardına gelen görüntüler sanki iki haftadır hızla gözünün

önünden geçiyordu. Üstünde DR. MORGAN yazan yaka kartını gördü, havuzun biraz ilerisinde sentetik bir çim halının üzerine yerleştirilmiş bir podyum gördü, altın bir madalya ve duyulduğu her halinden belli bir adam gördü, adam dizlerinin üzerine çökmüş fısıldıyordu: "Seninle gurur duyuyorum bir tanem... bir dakika on altı saniye, farkında mısın? Bir dakika on altı saniye!"

Kadın kızı yatağına yatırdıktan sonar, "Bitirdim. Test tüplerini laboratuvara götürüyorum," dedi. Jenny'nin çevresinde gidip gelen bir sürü mavi gömlekli çalışan vardı ve her birinin ceplerine asılmış bir yaka kartı vardı. Karını alan kadının adı Claudia'ydı ve yanından ayrılmadan önce yatağını yükselterek ona dönüp gülümsedi. Zoraki yapılmış bir harekete benziyordu, Jenny hiç tepki göstermedi.

Birkaç dakika sonra yanına iki adam yaklaştı, adamlardan biri, "Şimdi bedeninin birkaç yerine küçük vantuzlar yapıştıracağız, on dakikadan daha uzun sürmeyecek ve hiçbir şey hissetmeyeceksin. Merak etme, beş gün önce de aynı şeyi yaptık, sen de gayet sakin durdun," dedi.

Adam Jenny'ye hasta bir köpeğe iğne yapmak üzere olan bir veteriner gibi bakıyordu, söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadığından emindi.

Kız duruşunu bozmadan adamın gözlerinin içine baktı. Bu bakış yalnızca bir an sürdü ancak bir şeyler görmesine yetti. Kitaplarla ve not alınmış kâğıtlarla dolu masada oturan bir çocuk gördü, masada çerçevelenmiş bir gemi resmi vardı, üstünde kabartma harflerle *Delta V* yazıyordu.

Ayrıca duygusal titreşimler algıladı, karmaşık duygular: Hırs, azim, özveri.

O anda yapabildiği şeyin farkına vardı. İki haftadır çevresindeki insanlarla devamlı yaşadığı şeydi bu. Empati değildi. Gerçek bir algıydı. Sezgi değildi, gerçek bir okumaydı. İletişime geçtiği insanların beyinlerini, hatıralarını... açık bir kitap gibi okuyabiliyordu. Yoğunlaşması gerekiyordu. Bağlantı bazen çok hassas olabiliyordu, çabucak kopuveriyordu. Bu bir güç, yetenek ya da basit bir özellik olabilirdi, bilemiyordu. Bildiği tek şey bunu daha önce de yaşamış olduğuydu. Daha önce de insanların zihinlerini okumuştı. Daha önce de ona ait olmayan yollardan geçmişti. Bu, gemide başlamamıştı.

Adam her sabah değiştirdikleri hasta önlüğünün düğmelerini açmaya başladı. Deli gömleği gibi önden giydirilen ve yanlardan iliklenen mor bir pelerin gibiydi. Adam onu tamamen soyarken Jenny karşı koymadı. Sadece başını öne eğdi ve odanın soğuk olmasından dolayı sertleşmiş olan meme uçlarını ve göğüslerini gördü. Birisi o zamana kadar açık olan uzun kestane rengi saçlarını toplamak için yaklaştı. Bir lastikle topladıktan sonra uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra başka bir kadın geldi, bir kolu çekti ve yatağı tamamen yatay konuma getirdi. Ona doğru eğildiğinde, Jenny badem şeklindeki gözleri, hafif basık yüzü hatırladı ve o bakışı tanıdı. Bir anlığına karanlık bir sokakta ışıklandırılmış bir tabela geldi gözünün önüne. Üstünde ÇİN RESTORANI –Melbourne’ün ilk tercihi yazıyordu. Levhanın bulunduğu sokağı kesen yol boyunca bir dizi palmiye ağacı

vardı. Palıniyelerin arkasında ay ışığının yansıdığı engin bir deniz vardı.

“Merhaba, Alfa. Sana söylediklerimi anlıyor musun, bilmiyorum. Bu testi hızlıca yapıp bitirelim, sonra seni rahat bırakacağız. Vantuzların sevinisiz olduğunu biliyorum ancak canını yakmayacaklar.”

Jenny, Sara’ya iyi niyetini göstermek için dudaklarını hafifçe aralayarak sırttı. Alfa’nın bu insanlar tarafından kullanılan bir kod adı olduğunu ve gerçek ismi olmadığını anlamıştı artık. Kadın konuşurken gözlerinin içine baktığında anlaşılmaz görüntülerle karşılaştı. Üstünde DEPO 3F yazan yırtık bir kâğıt parçası. Jenny o bakışların arkasında yer alanı okudu ve Sara’nın ona yardım etmek için orada bulunduğunu anladı.

Ben ofisine döndü. Kapıyı kilitledi, masanın üstüne bir not defteri koydu ve birkaç saniye için hareketsiz kaldıktan sonra bir elini alnına götürerek orta parmak ve başparmağıyla şakaklarını ovdu. Harekete geçme zamanı gelmişti.

Şu ana kadar yapılan analizlerden çıkan pozitif sonuçlar iyiye alamet değildi. Eğer birisi onun biriminin sonunu getirmek istiyorsa, yakın zamanda ortaya çıkacaktı. Araştırmacılara rozet vermeyeceklerdi. Gücü ve bilgiyi elinde tutanlar alkış toplayacaktı.

Bir sonraki sabah denizaltının yanaşması planlanmıştı ve bu, onun tek fırsatıydı. Kaybedecek vakti yoktu. Masanın diğer tarafına geçip oturdu ve işaret parmağıyla panelin

yanında duran metal parçaya baskı uygulayıp onu çalıştırarak üzerindeki saate baktı.

Saat 17.46'ydı.

Kendi bölümünün protokolüne göre yemek saatine bir saat on dört dakika vardı. Her bölümün yemek saati ayrıydı. Onlarınki 19.00 ile 19.45 arasındaydı. Sonra eğer yapılacak özel testler ve takip edilmesi gereken çalışmalar yoksa herkes kendi odasına çekilip dinlenirdi.

Tabii ki testlerin önemine göre ekibin pek çok elemanı geceyarısına kadar çalışmaya devam edebiliyordu. Sonra herkes kendi odasına çekilip sabah altıya kadar dinleniyordu. Her gece aralarından biri dönüşümlü olarak gece nöbetçisi olarak kalıp ertesi sabah ekibin geri kalanı işbaşı yapana kadar bölümleri kontrol ederek denizaltının detektörlerinin verebileceği herhangi bir uyarıya karşı gözlerini açık tutardı. Sonuçta, *Mnemonica* okyanusun tabanında hareket ediyordu ve bulgular önceden haber yollamıyordu.

Bu gece nöbete kalma sırası Lydia'daydı.

"Mükemmel..." dedi kendi kendine. Yirmi iki yaşında, utangaç, görevine bağlı bir kızdı. Her şeyden önemlisi bu ilk göreviydi. Kolaylıkla atlatılabilirdi.

Ben paneli kapayıp hızla ayağa kalktı ve odasını terk edip ekibinin analizlere devam ettiği D bloğa yöneldi. Sara'yla son bir kez daha baş başa konuşma imkânı bulmalıydı. Sırrını meslektaşıyla paylaştığı için onun, işbirlikçisi olmasını garantilemişti, sadece planının detaylarını bildirmesi gerekiyordu.

Bir de geçmişinde gömülü olan o büyük yalanı onunla paylaşmak istiyordu.

Ondan birkaç yaş daha genç olan meslektaşı Jonas, Ben ekibinin gayretle çalıştığı salona girdiğinde, "Zamanı gelmişti, eksikliğini hissediyorduk," diyerek karşıladı onu. Koyu tenli, küçük gözleri birbirine yakın, iriyarı bir adamdı. O da Ben gibi kıdemli bir elemandı ancak araları hiçbir zaman iyi olmamıştı. Protokole en uygun şekilde hareket ettiğini iddia ederdi, istemeden hata yapan birisini iğneleme fırsatını hiç kaçırmazdı. Her zaman işe bağlılığıyla övünürdü. Etten kemikten yapılmış bir patron olsaydı sabahtan akşama kadar ona tapardı. Onun için yeteneksiz bir araştırmacı diyemezsiniz, bu doğru olmazdı. Deneyimliydi, birleşme öncesine ait birçok dili konuşabiliyordu. Ayrıca dünyaya çarpan göktaşının yok ettiği uluslara ait birçok dilin çevirisini yapabiliyordu. Bunlar onu değerli yapan özelliklerdi, buna hiç şüphe yoktu.

Ben başımı eğerek isteksizce selam verdi:

"Ateşin düştü mü?"

Sara kaçışında yardımcı olacak meslektaşsa, Jonas da en fazla dikkat etmesi gereken kişiydi. Geçmişte yemeğe gelmeyen ya da sabah işe yarım saat geç kalan meslektaşlarını üstlerine rapor etmekte sakınca görmemişti. Bu arada Ben, rapor etmenin alçakça bir hareket olduğunu düşünüyordu. Kime şikâyet edildiği bilinmiyordu, çalışkan olduklarını göstermek için yapıyordu. Bir görevi boykot etme, hırsızlık

veya diğerlerini zor durumda bırakarak kaçma gibi olaylar olmadıkça araştırmacıların rapor etmeleri gereken bir şey yoktu. Ancak *Mnemonic* Nes Limanı'ndan hareket ettiği ilk günden itibaren Jonas bu sporda birinciydi. Anormallik, hemen hemen bütün çalışma alanlarında Jonas gibi kalitesiz ve kaypak insanların fazlaca olmasından kaynaklanıyordu. Ancak araştırmacılar arasında bu yıpratıcı sistemi körüklemeyen, yazılı olmayan kurallar hâkimdi. Araştırmacı çoğu zaman saf ve erdemliydi. Görevini titizlikle yapar ancak geçmişle ilgili fazla bilgiye sahip oldukça yaşadığı zamanın entrikalarını daha iyi anlayabilirdi. Ne yazık ki araştırmacıların sayısı tehlikeli bir sosyal sınıf veya korkulacak bir hücre oluşturmaları için çok azdı. Uzun seneler boyunca evden uzak, denizde yaşamak zorunda olduklarından zorlu bir sürgüne mahkûm ediliyorlardı. Geri döndüklerinde sevdiklerini kucaklama arzusu bir ayaklanma başlatmaktan daha fazlaydı; onları yönetenler de bunu biliyorlardı.

"Evet, sonunda. Lanet olası enfeksiyon," diye yanıtladı Jonas.

"Kıza ait bütün analizleri Testo aracılığıyla takip ettim. İnanılmazdı... Ah, bu arada sana bir haberim var. Kabinde bulunan gazla ilgili bilgi almak için C5'tekilerle konuştum."

"Sonuç?" diyerek konuşmaya katıldı Sara. Bu arada Jenny yatakta uzanmış, tüm dikkatiyle konuşmayı dinliyordu.

"Şüphelendiğin gibi hidrojen sülfür çıktı."

"Ondan emindim. Bunu anlamak iki hafta mı sürdü? O dayanılmaz çürük yumurta kokusu başka ne olabilirdi?" dedi Ben.

"Kesinlikle," diyerek onu destekledi Sara.

"Nasıl devam edeceğiz?" diyerek Sara'ya dönen Ben kasıtlı olarak Jonas'ı konuşmanın dışında bırakmıştı. Bu hareketin adamı çok sinirlendirdiği açıkça görülebiliyordu.

"Başka analizler gerçekleştirdik. Alfa'nın kan grubu B pozitif. Değerleri normal ve her gün daha da iyileşiyor. Saçma bir durum söz konusu. On beş yaşında olan yeğenime bu testleri yapsaydım onun değerleri daha kötü çıkardı."

"Harika," dedi Ben bakışları kadından kolları, bacakları ve göğsü elektrotlarla kaplı halde yatakta yatan kızın çıplak bedenine kayarken.

"Şu anda bazı kardiyovasküler testleri tekrarlıyoruz," dedi Jonas Ben'in dikkatini çekmek için sesini yükseltirken. Geçinememelerine rağmen Ben tartışmasız o birimin direktörüydü ancak Jonas onu bir patron olarak görmüyordu. "Bugün de değerler mükemmel," diye ekledi. "On buçuğa altı."

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye sordu Sara, bakışları "Özel olarak konuşmalıyız," diyordu.

"Bu gecenin nöbetçisi Lidia. Geceyarısına kadar çalışıp sonrasında Alfa'yı dinlenmesi için yarına kadar rahat bırakmalıyız. Yemekten dönünce efor altında test yapmayı planlıyorum." Sara başını hafifçe sallayarak onu onaylarken çoktan gözünün önüne Ben'in kızı omzuna atarak kaçırma görüntüsü gelmişti bile.

"Konuşacak mı dersiniz?" diye sordu tek kaşını kaldıran Jonas.

“Bilmiyorum ancak her ihtimale karşı çeviri yapmaya hazır ol,” dedi Ben alaycı bir gülümsemeyle. “Eski zamanlara ait... kaç dil biliyordun sen?”

Jonas hafifçe utanarak çevresine göz gezdirdi. Bu soru her ne kadar kendisiyle övünmesi için bir davet gibi görünse de aslında alttan alta böbürlenmesini engelleyen alaycı bir ifadeyle sorulmuştu.

“Birkaç tane...” diye yanıtladı sıkıntıyla. “Çalışmaya gidiyorum, biraz sonra suda fizik terapi programı için Alfa’yı havuza götüreceğim. Sonra, yemek zamanı başlamadan birkaç *screening* yapmalıyım.”

Bilgisiyle gösteriş yapmaya çalıştığı zamanlarda Jonas’ı dinlemek çok can sıkıcı olabiliyordu. Konuşmasını sık sık Almanca ve İngilizce gibi eskiden var olan dillerden alıntı yaptığı teknik terimlerle süslemeye baylırdı. Tarih’in dediğine göre bu diller kıyametten önceki on yıllarda İtalyanca’nın üzerinde çok etkili olmuştu, pek çok sözcük onların diline girmişti. Öte yandan İngilizce doğunun, antik Asya’nın ana diliydi. Doğduğundan beri orada yaşayanlarla hiç bağlantısı olmadığı için Ben bundan pek emin değildi. Çalışmış olduğu en güvenilir tarih kitabı olan dedesi anlatmıştı.

Kendisini ne zaman zor durumda hissetse, Jonas’m ağzından *screening* ya da *testing* gibi kimsenin kullanmayı aklına bile getirmeyeceği sözcükler dökülürdü. Bütün birim, arkeoloji eğitimleri sırasında nörobilim, genel tıp ve biyoloji sınavlarına girmek zorundaydı, bunun için yıpratana kadar tıp ansiklopedisini çalışmışlardı. Ayrıca önceki uygarlığa ait olan çok önemli bir belge ve temel bir kitap olduğu-

nun bilincindeydiler. Geçmişten alınan o değerli bilgiler olmasaydı, bu kadar kısa bir zamanda eski takvime göre 2014'te gözlerini kapamış olan dünyanın bilgisini geçebilmeleri mümkün olamayacaktı. Sanki eski uygarlık kıyamet günü sayesinde, gelişim merdiveninın bir basamağında durmuştu ve yenisi sıfırdan başlayarak zaman içinde eski bilgilere ulaşıp kısa bir sürede bir st basamağa geçmeye çalışıyordu. Herhangi bir kitapta yazmadığı için Ben, onlarca yıl veya yüzyıllar süren sessizlikten sonra Dünya'da hayatın tekrar nasıl başladığını sıkça merak ediyordu. Bir nceki hayatın üstünden dört yüz kırk iki sene geçtiğinden emin değildi ve şu anda yaşadığı uygarlığın aksine, eski uygarlık hakkında daha çok şey bildiğini düşünüyordu. Kalıntılar yalan söylemiyordu, oysa yönetimi ellerinde bulunduranlar manipülasyon sanatını çok iyi biliyorlardı.

Söz konusu ansiklopedi İtalyanca olmasına rağmen başka dillerden alınmış birçok terim vardı. Ancak Gea'da alışkanlık –daha doğrusu kural– alıntı yapmamaya dayanıyordu. Birleşme zamanında bir dil empoze edilmişti ve o şekilde kalması gerekiyordu. Saf. Bozulmamış.

İnsanlara ait özel isimlerde geçmişe ait olan daha zengin ve kurallarla kısıtlanmamış izler görülebiliyordu. Gemilerin seyir defterleri İngiliz ve Alman isimleriyle doluydu, bu konuyla ilgili hiçbir kanun yürürlüğe konmamıştı. Birçok ocuğa büyükanne ve bykbabalarının ismi veriliyordu, böylelikle sosyo-politik devrimler olmadıkça zamanla, sonsuza kadar dillerin müzikalitesi kaybolacaktı.

Ben, Jonas'a, *güzel, şimdi ortadan kaybol*, dercesine göz kırptı.

Sara hafifçe gülümsedi. Alfa'yı havuza kendisi götürmeyi tercih ederdi ancak görev emirlerine göre bu pozisyon birkaç gündür ağır bir solunum enfeksiyonu nedeniyle yatmak zorunda kalan Jonas'a aitti. Onun uzaklaşmasını bekledikten sonra endişeli bakışlarla Ben'e döndü. "Büyük bir risk alıyorsun," diye fısıldadı, önündeki ekranlara yoğunlaşmış olan ekip arkadaşlarına sırtını dönmüştü. Sara ile Ben diğerleri tarafından duyulma korkusu olmadan rahatça konuşabilecekleri uzaklıktaydılar.

"Biliyorum. Ya özgür ya da ölü olarak çıkacağım. Alfa benim hayatımın fırsatı."

Sara. *Yalvarırım, yapma bunu*, dercesine baktı ancak onun yerine, "Daha sonra... nasıl haberleşeceğiz?" diye sordu.

Ben göz ucuyla ekibin geri kalanını kontrol ederken şüphe çekmemek için hiç kıpırdamadı.

"Haberleşmeyeceğiz," dedi kadının yüzüne bakmadan.

"Yok olmayı mı planlıyorsun?"

"Nereye gideceğimi biliyorum. Kaçışımdan sonra haberleşmek çok tehlikeli olabilir. İnan bana. Yakalandığıma dair bir haber almazsan her şey yolunda gidiyor demektir. Belki bir gün... kim bilir?"

Sara teslimiyet ifadesi olarak başını eğdi. Ben'i durdurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu, yapılabilecek tek şey onun arkasını kollamaktı. Ben haklıydı: Bu kadar önemli bir buluştan sonra ekip ortadan kaldırılabilirdi. Belki ana-

lizlerin sonuçlarını ya da bir sonraki limana yanaşmalarını bile beklemeyeceklerdi. En kötüsü de kimden ya da neden korkmaları gerektiğini bilmemeleriydi. Liderleri yalnızca dijital formlarda görülebilen bir grup mikroçip bile olabilirdi. Kimden korkacağını bilmemek korkuların en beteri idi. Analizler tamamlanmadan önce Ben kızla birlikte kaçmayı başarır mısa ekibin geri kalanı kurtulabilirdi. Yetkililer kaçışa odaklanabilirdi. Sonuçta, denizin altında genç ve sağlıklı bir bedenin bulunması saçmasapan bir denizci palavrası olarak yutturulabilirdi; denizin altında kalmaya mahkûm bir hikâyeye. Vatandaşların hiçbir şeyden haberi olmazdı, gazetelerde tek bir satır yazılmazdı, ekibin geri kalanı da *Mnemonic*'da çalışmaya devam ederdi.

“Pekâlâ, Ben. Nasıl istersen öyle olsun. Sana yardım edeceğim. Yine de onlar seni ele geçiremeden nasıl ortadan kaybolacağını anlayamıyorum.”

“Söyledim ya. Nereye gideceğimi biliyorum.”

Sara bir an onu şaşkın bakışlarla süzdükten sonra, “Ne anlama geliyor bu?” diye sordu.

“Sana hiç ilk çıktığım görevi anlatmış mıydım?”

Sara başını evet dercesine salladıktan sonra kaşlarını kaldırarak Ben'i konuşmaya teşvik etti.

“O zamanlar acemi idim, okulu henüz bitirmiştim. Kendimi üç meslektaşım ile birlikte bir dış gezide buldum. Üç deneyimli meslektaş. Küçük bir gemiydi. Bu bloğun yarısı kadar bile değildi.”

"Evet, bundan bahsetmiştin. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"*Mnemonic*a'yla birlikte Alfa'nın kabinini bulduğumuz zaman o yeri tanıdım."

Sara kaşlarını çatıp gözlerini kırıştırdı. "Nasıl, anlamadım?"

"Orayı daha önce görmüştüm. Daha önce orada bulunmuştum. Bugünkü itaatsizliğimin nedeni üç deneyimli meslektaşımınla beraber yaptığımız o gezi. Üstünden otuz yıl geçti. Bugüne kadar kimseye tek kelime bile etmedim ama o gezide bir şeyler bulmuştuk. O zamanlar şimdiki gibi sıkı kontrol altında değildik. Meslektaşlarım bunu biliyorlardı, aramızda anlaştık. Kimsenin tuttuğumuz... balıktan haberi olmadı. Limen Limanı'na yanaştığımız zaman meslektaşlarım bulduğumuz şeyi kıyıya çıkarıp ortadan kaldırdılar."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Başka bir kabinden. Alfa'nınkiyle tıpatıp aynı olan başka bir tanesinden."

Sara'nın gözleri büyülmüştü, şaşkınlık içinde elini ağzına götürdü. Kendini işine vermiş olan ekip Sara'nın tepkisinin lırkına varmamıştı.

Kadın bir an bütün kariyerini gözünün önüne getirdi. İlin'e bambaşka bir açıdan bakıyordu şimdi; bakışları birdenbire anlaşılabilir ve gizemli bir hale bürünmüştü. Hem arkadaşları hem de meslektaşları olan bu adamın hayatı boyunca böyle bir sır sakladığı aklının ucundan bile geçmezdi.

"Yaşlı meslektaşlarına ne oldu?" diye sordu fısıltıyla.

"Biri birkaç yıl önce öldü. Yetmiş beş yaşında kalp krizi geçirdi. Diğeri sanırım hâlâ Roden Akıl Hastanesi'nde kalıyor. Hiç konuşmadı, yaptıkları keşfin büyüklüğünden hiç söz etmedi. Aklını kaybettiğinde bile."

"Ya üçüncüsü?"

"Üçüncü adam bana özgür bir insan gibi düşünmeyi öğreten kişi. Gözlerimi açan, hayatın gerçeklerine farklı bir gözle bakmamı sağlayan kişi. Çok başarılı bir araştırmacı, aynı zamanda bilgisayar, eski diller ve tıp alanında uzman olan bir adam. Babamdan söz ediyorum. Şu anda altmış dokuz yaşında, Limen Adası'nda yaşıyor ve Testo aracılığıyla şifreli mesajlar kullanarak devamlı yazışıyoruz. Onun programladığı bir dil, yalnızca ikimiz biliyoruz. Sana anlatmaya çalıştığım şey şu: Biz kızı bulup kabinini açtığımız zaman babam da kendisinde bulunan kabini açtı. İçinde bir delikanlı vardı. Bunca yıl neden beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Bana sebebini söylemedi. Bildiğim tek şey biz bu kabini bulana dek kendi kabinini koruyup sakladığı."

Şaşkınlık içinde kalan Sara Ben'in samimi bakışlarına karşılık verirken başını sallamaya devam ediyordu. Böyle bir hikâyeyi uydurmuş olamazdı. Ona yalan söylemezdi. İnanmaktan başka şansı yoktu.

"Demek ki Alfa tek değil..."

"Hayır, değil. Ekibin geri kalanı ona Alfa demeye devam etmeli ancak sanırım ben kızın gerçek adını biliyorum."

"Neymiş?"

Ben en büyük keşfini yanlış ellere düşmeden önce kaçırarak olmanın verdiği coşku ve heyecanla gülümsedi.

“Söylediğim gibi babam delikanlı gözünü açtığından beri onunla çalışıyor. Aynen bizim yaptığımız gibi. Atletik yapılı, sarışın, güzel yüzlü bir genç. Uyandıktan birkaç gün sonra konuşmaya başlamış. Geçmişini hâlâ hatırlayamıyor ancak Jenny diye birinin adını tekrar edip duruyormuş.”

21

Jonas'ın, Jenny'yi su fizyoterapisi için götürdüğü havuz, iki dizi kırmızı şamandırayla üç bölüme ayrılmıştı ve geminin en uç noktasındaydı. Mekân yeşil ve mavi tonlarda bir dizi ıstıkla aydınlatılmıştı ve suda göz alıcı renkler oluşturuyorlardı.

“İşte havuzumuz, Alfa,” dedi Jonas, Jenny allak bullak olmuş halde çevresine bakarken.

“Sağlık durumuna iyi demek bile yetersiz kalır. Bu açıklanamaz durum karşısında bedeninin motor yeteneklerini su içinde de test etmek için sabırsızlanıyorum, Alfa,” diye devam etti. Sanki yabancı bir ülkede el hareketleri yaparak kendisini ifade etmeye çalışıyordu.

“Üstünü şurada değiştirebilirsin,” dedi kıza mor renkli bir mayo uzatıp başıyla soyunma kabinini işaret ederken. “Seni burada bekliyorum.”

Jenny konuşmadan mayoyu alıp kabine girdi. Üzerindeki sabahlığı çıkarırken hatıralarının üzerinde soluk bir ışık yanıyordu sanki. Aklının derinliklerinde gömülü, hiç tamamlanamayacak bir yapbozun küçük parçaları gibi, bazı sahneler aydınlanıyordu. Adamın yanında kendini iyi hissetmiyordu. Fırsatçılığını, kötü karakterini ve gösteriş düşkünlüğünü hissedebiliyordu fakat suya dalıp yüzmek istiyordu. Bunu yapabileceğinin farkındaydı. Buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Mayosunu giyip soyunma kabininden çıkan Jenny sabahlığının cebinden aldığı lastikle saçlarını topladı. Jonas elindeki not defteriyle onu havuzun kenarında, merdivenlerin başında bekliyordu.

“Pekâlâ, Alfa... suda biraz ısınarak başlayalım,” dedi koluyla bazı ısınma hareketleri gösterirken. Jenny bakmaya bile gerek duymadan havuza ilerledikten sonra suyun ayna gibi parıldayan yüzeyine arkasını dönüp havuzun merdivenlerinden aşağı indi. Sıradan bir davranış veya öğrenmesi gerekmeyen bir mantık şeması gibiydi. Daldı ve birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Tanımlayamadığı boğuk bir ses, direnci kırıp kendisini gösterebilmek için başında yankılanıyordu. Bu bir hatıra, geçmişinden bir parça olabilirdi, gözlerini açtığı bu dünyaya ait bir şey değildi. Emin değildi ancak o karmaşık sesler kafasının bir yerinde yankılanıp duruyordu.

Jonas, Jenny’ye yapması gereken hareketleri göstermek için yerinde zıplamaya ve kollarını sallamaya başladı. Jenny onu görmezden gelmeye devam etti ve araştırmacının sesi

uzaklaşarak kayboldu. Jenny vücuduyla oradaydı ancak düşüncesi başka yerdeydi. Nerede olduğunu bilmiyordu fakat kesinlikle yüklü duyguların ve heyecan verici durumların olduğu daha iyi bir yerdeydi.

Kararlı ve sabit gözlerle dosdoğru önüne baktı. Nefes aldı, küçük bir atlayış yaptıktan sonra sağ ayağıyla kendisini itti, olanı biteni hiç kıpırdamadan izleyen Jonas'm şaşkın bakışları altında yüzmeye başladı.

O anda aniden uzayın ve zamanın kıvrımları arasından başka bir hayata ait görüntüler beliriverdi, ısrarcı bir şekilde baskı yapan hatıralar bütün bariyerleri yıktı ve o boğuk ses belirgin, net, kahrolasınca *yakın* bir hal aldı.

Jenny gözleri kapalı, dudakları kenetlenmiş halde yüzünü suya daldırdığında, kendisini kıyametten beş yüz yıl sonra denizin altındaki kapalı bir havuzda buluyordu. Nefes almak için su yüzüne çıktığında ise açık bir olimpik havuzdaydı, tribünlerden onun kulaklarına kadar ulaşan tezahüratlar ve o birbiri ardına kulaçlarını sıralarken babası Roger'm zafere ulaşması için attığı çılgınlık onu cesaretlendiriyordu.

Sonra tekrar suyun altına, gözleri kapalı şu anki zamana dönüyordu.

Sonra tekrar yüzeye, yarım milenyum geriye dönüyordu. Hızlı bakışlarla sağındaki rakiplerini kontrol altında tutuyordu, bu arada arka plandaki atletizm stadyumu doluydu ve bir bayram havasıydı, seyircilerin salladığı bayraklar rengârenk bir gökkuşağı oluşturuyordu.

Ben buyum... bu benim doğam, benim yaşamım...

Havuzun sonuna varınca Jenny takla attı ve kendini ayaklarıyla ileriye itti, böylece kollarını peş peşe atmaya ve hızlanmaya başladı. Uyandığından beri iki hafta geçmişti ancak sadece o anda, nihayet yaşadığını hissetmişti.

Başlangıç noktasına dönünce havuzun kenarına tutundu ve yukarı baktı. Jonas dizlerinin üzerine oturmuş, şaşkın bir şekilde bakıyordu. Jenny döndü ve iki defa daha gidip geldi fakat fiziksel yorgunlukla baş etmek zorunda kaldı. Kolları ağırlaştı, baldırlarına küçük kramplar girdiği için son kısını kaslarını gevşetmek için sırtüstü yüzdü. Devam edemeyecekti. Merdivene yönelip çıktı, bu arada Jonas yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona bir bornoz tutuyordu.

Memnuniyeti yüzünden okunabiliyordu, üzerini giydirip ona soyunma odasına kadar eşlik etti, sonra işaret parmağını bir ekranın üzerine dokundurunca karşı duvarda dört su jeti devreye girdi.

“Gel...” diyerek elinden tuttuktan sonra bornozu çıkarıp bankın üzerine fırlattı.

Ona güven vermeyen bu adamla karşı karşıya kalan Jenny kaşlarını çattı ancak hiçbir şey söylemedi. Oradan hemen uzaklaşıp kaçmayı istese bile, kabullenme, itaat ve karşı koymamanın doğru olduğunu düşündü.

Jonas parmaklarını kızın vücuduna yaklaştırdı ve mayosunun askılarını tuttuktan sonra aşağı çekti ve ilk önce göğüslerini sonra bütün vücudunu açıkta bırakarak mayoyu çıkardı. Çıplak kalınca onu suyun altına götürdü ve dolaptan bir şişe alıp yeşilimsi bir jeli kızın sırtına ve göğsüne döktü.

Jenny açıkça hissediyordu: Jonas'ın gözlerinden fıskıran ve onu ezen yıkıcı ve tehlikeli bir duyguydu. Bu şehvetti. Adam sağ eliyle boynunu okşadı ve hassas bir şekilde sırtına masaj yapmaya başladı. Bu duygu artmaya devam etti ve bir tehdit olmaya başladı. Jonas elini sırtından beline doğru indirip göğsüne doğru çıkarmaya başlayınca Jenny adamın elini tutup uzaklaştırdı. Sonra kararlı ve delici bir bakışla ona baktı. *İğrenç*, diye düşündü. *Sakın bir daha deneme.*

Jonas ve Jenny havuzdan dönerken Ben ve Sara akşam yemeği saatine kadar birlikte çalışmak üzere gruba katıldılar. Jonas soyunma odasında yaşanan o utanç anından bahsetmeden yüzme seansının heyecan verici sonuçlarını getirdi. Bir gün kız konuşmaya karar verdiği takdirde, her şeyi inkâr edecekti.

Yemek saati geldiğinde Sara Jenny'ye yatağına kadar eşlik etti, yatağa uzanmasına yardım edip üstünü mavi bir çarşafıla örttü. Sonra odanın ışığını kısıp Ben'le beraber yemek salonuna yürümeye başladı. Odada yalnızca Lidia kalmıştı çünkü diğerleri olmadığında kızı birilerinin kontrol etmesi gerekiyordu ve bu görev o akşam nöbetçi olarak kalacak olan kişiye verilmişti.

"Değerler kesinlikle inanılmaz diyordum," diye yorum yaptı Sara diğerlerinin peşinden üst kata çıkarken. Yanında yürüyen Ben başıyla onaylarken grubun arkasında kalmak için adımlarını yavaşlattı. Ben, Jonas'ın izlediğinden emindi ancak o ve Sara o kadar uzun zamandan beri birlikte çalışıyorlardı ki diğerlerine danışmadan kendi aralarında

konuşmaları normaldi. Gruba yakışır bir davranış değildi ancak anlayışla karşılanabilirdi. Lidia gibi diğer çaylaklar da onlara duydukları saygıdan alçak sesle konuştuklarını gördüklerinde ikisine yaklaşıyordu.

“Demek istediğim... nasıl olabilir?” diye ısrar etti kadın grup yemek salonundan içeri girerken sesini alçaltarak.

“Babam delikanlırın üzerinde bizzat aynı testleri yaptı, sonuçlar aşağı yukarı aynı çıktı. Kalp mükemmel, iç organlar düzenli çalışıyor, kan değerleri normal, anlayacağın sağlıklı bir genç. Bu arada... Jenny büyük olasılıkla söylediklerimizden tek kelime bile anlamıyor dediğimde yalan söylemiştim. Hatırlıyor musun, iki hafta önce testlere başlamadan önce...”

“Nasıl yani?”

“Sanırım konuştuklarımızı anlayabiliyor.”

“Bunu nereden çıkardın?”

Ben üst üste duran tepsilerden bir tane alırken belli etmeden etrafını süzdü.

“Babamın bulduğu çocuğun adı Alex. İtalya’da, bizimle aynı dilin konuşulduğu ülkede yaşıyordu. Eğer çocuğun bahsettiği Jenny bizim bulduğumuz kıyza beş yüz yıl önce doğmuş iki sevgiliyle karşı karşıyayız. Ya da iki kardeş, iki arkadaş, bilmiyorum.”

Sara kaygısını ifade etmek için kaşlarını kaldırıp iç çektikten sonra gülerek aklına gelen düşüncüyü paylaştı: “İyi ki İngilizce ya da Almanca konuşmuyorlar, yoksa Jonas’tan yardım istemek zorunda kalırdık.”

“Kesinlikle...”

İkilinin tepsileri dolmak üzereydi, biraz sonra masaya geçmeleri gerekiyordu. Geniş odanın solunda tabakları koymak için hazırlanmış bir tezgâh bulunurken altışarlı gruplardan, otuz kişi için oturulacak yer vardı. Odanın sonundaki dev ekranda yirmi dört saat boyunca politika ve sosyal konularda yayın yapıyorlardı. Güven verici ve iyimser haberlerin yayını vatandaşları kontrol altında tutabilmek için en etkileyici araçlardan biriydi. Sloganda dendiği gibi, “herkesin katkısıyla” her şey çalışır durumdaydı ve insanlar kendilerini güvende hissediyordu.

“Planın nedir?” diye sordu Sara ikinci tabağın seçiminde oyalanırken. Seçenekler arasında dil balığı fileto, levrek, çipura, karışık tava ve ızgara sosis, dana, tavuk, hindi eti menüsü vardı.

“Lidia’nın dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyorum. Yani, endişelenmiyorum. Onun nöbeti bitmeden, saat beş gibi harekete geçeceğim. Limana saat beş buçuk gibi yanaşılması planlandı. Bizim ekip normal olarak saat altıda uyanıyor. Saat beşi çeyrek geçe kızla birlikte aşağıda olmayı başarmalıyım. Onu arabada saklayıp kamyonların peşine takılırım. Prosedürler yaklaşık yarım saat sürüyor, dolayısıyla saat altı gibi şehre giden tünelde olurum.”

“Alarmın bizi uyandıracağı saatte...”

“Aynen öyle.” Ben, *Frey* marka su şişesini tepsiye, kamlar ve karides tabağının yanına bıraktıktan sonra birkaç adım atarak meyvelerin durduğu tezgâhın önüne gitti. “Siz

sabah çalışmaya başladığınız sırada ben çoktan tünelde olacağım. Tabii ki Jonas ya da başka biri acil durum ilan edecek ve...”

Sara elmaları seçer gibi yaparken Ben’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Hayır, bunu sen yap,” dedi Ben.

“Ne?”

“Alarmı sen ver. Böylece kimse seni bana yardımcı olmakla suçlayamaz. Şu anda oturduğu yerden gözlerini dikerek bizi izleyen Jonas bile. Hiçbir şeyi riske atma, nasılsa biri bunu yapacak. Önce sen davran. Aşağı iner inmez bedenin kaybolduğunu bildir.”

“Tamam, yapacağım. Zavallı Lidia, çok büyük baskı altında kalacak.”

“Lidia’yı ben halledeceğim... bu işte onun hiçbir kabahati olmadığını anlayacaklar.”

“Peki, ama artık oturalım. Çok oyalandık, odadan çıktığımızdan beri konuşuyoruz.”

“Evet,” Ben oturulacak iki kişilik boş yer ararken sesinin tonunu yükseltti. “Kesinlikle haklısın çok dâhiyane bir çözüm. Şehir dışındaki Atletizm Stadyumu’nun yıkılıp baştan inşaa edilmesi sayesinde ortaya çıkan yeni iş olanakları yönetimde doğru insanların olduğunun bir göstergesi. Kaynakları doğru yönetmeyi ve bütün sosyal sınıfları üretim için uygun şekilde bir araya getirmeyi biliyorlar.”

Sara iç çektikten sonra yanıt verdi: “Evet... kesinlikle şikâyetçi olamayız.”

İkisi boş yer bulup oturdular, komedi masada da devam etti. Saat 19.12'ydi, Ben'in kafasındaki geri sayım çoktan başlamıştı.

Mavi önlüklü, narin, oval yüzlü kızın sarı saçları ve utangaç bir gülümsemesi vardı. Jenny'nin önlüğünün sırtını kapatmak için yattığı yatağa yaklaştı. Odada sessizlik hüküm sürüyordu, ışıkların çoğu söndürülmüştü. Lidia öne eğildiğinde boynundaki kordona asılı olan kimlik kartı Jenny'nin gözüne ilişti. Kısacık bir süre için göz göze geldiler.

Bakışları taş gibi sert, alnının tamamını kaplayan yarası olan, kel ve kaşları olmayan bir adam, "Bıktım senin araştırmacı olma ısrarından, saçmalık bu..." dedi. "Bunun bir kız için ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Amanda ile Gulia'nın izinden gidebilirdin... Yeterli kabul edilecek bir maaş alarak çalıştıkları doğru dürüst, risksiz bir işleri var ve..."

"Günde on saat bir panele veri giriyorlar. Benim geleceğim için hayal ettiğin şey bu mu?"

"Babanla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin? Kim olduğunu sanıyorsun sen?" Adam mutfak masasına yumruğunu indirdikten sonra yaşadığı hayal kırıklığını ifade edercesine başını salladı.

"Haklısın, ben kimim ki."

"Nasıl biliyorsan öyle yap... seni hiçbir geminin güvertesinden içeri almazlarsa sakın gelip bana ağlama. Operasyonda çalışan araştırmacıların sonunun ne olduğunu biliyorsun. Kendini kardeşlerin gibi bir ofiste oturup data arşivlerken bulacaksın. Ben

kendimi gereksiz hayallere kaptırmadan çalıştım bugüne kadar... eğer bugün Benessere döneminde yaşıyorsak bunu benim kuşağımın durup dinlenmeden çalışmasına borçluyuz."

"Benessere dönemi..." diye tekrarladı kız alaycı bir fısıltıyla.

"Eğer bugün kafanın üstünde bir çatı varsa," diye devam etti kızının alaycı yanıtını duymamış olan adam, "bunu erişebileceğinden daha fazlasına hiç göz dikmemiş olan yaşlı babana borçlusun... Araştırmacı olacaktıymış... Annen bunları duysa mezarında ters dönerdi." Lidia ayağa kalkıp tek kelime bile etmeden arkasını döndü. Babasının söylediklerine aldırmış etmeden mutfağı terk etti. Evden çıkıp yağın yağmurun altında altı kilometre yürüyerek Halk Mezarlığı'na ulaştı. Mezar taşlarının arasından yürüyüp annesi Greta'nın mezarına ulaşana kadar ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Mezarın başında diz çökerek gözlerini kapadı ancak ağlamadı. Yalnızca, "Araştırmacı olacağım. Bedeli ne olursa olsun. Bunu senin için yapacağım, anne," dedi.

Lidia Jenny'nin önlüğünün yakasını kapadıktan sonra gitmek üzere arkasını döndü.

Aniden bir el kızın bileğini kavradı. Bu Jenny'ydi. Ani bir refleksle hareket etmişti, yaptığı hareketi fark ettiğinde çoktan araştırmacı kızın narin bileğini tutmuştu bile. Lidia korkudan büyümüş gözlerle kıza bakarken kalp atışları hızlanmıştı.

Oysa Jenny yalnızca gülümsedi. Empatisini gösteren içten bir gülümsemeydi. İstediklerini elde etmek için olanca kararlılığıyla mücadele eden ve önyargılarla savaşan bir kız görmüştü. Jenny genç kızın geçmişinden çaldığı gö-

İntüyü film seyredencesine seyretmiş, ve onunla bir uyum yakalamıştı.

Yeniden gerçek bir duygu hissetmişti.

En son deneyimlediği ve o anda hatırlayamadığı duygu, göktaşı Dünya'nın atmosferine girerken Alex'le el ele boşluğa atladığı zaman hissettiği korkuydu. Zihinsel konsuzlukta tarihin karanlık yüzyılları göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibiydi.

Ancak gözleri tekrar açılmıştı.

Ekib saat yirmide görevinin başına döndü.

Lidia, Jenny'yle yaşadıklarına dair tek kelime bile etmedi. Kendisini engelleyen bir şeyler olduğunu hissediyordu, yaşananların bir önemi olmadığına ikna olup sustu. Alt tarafı kolunu tutup gülümsemişti. Sonra her şeyi boş verip yarım saatliğine uyumaya gitti. Bu göreve verildiğinden beri Lidia meslektaşlarıyla olan ilişkisinde çok özenli davranmıştı. Her gariplikten etkilenen ya da her karşılaştığı olayın olağanüstü bir yenilik olduğu düşüncesiyle çalışma arkadaşlarına koşan bir acemi olmak istememişti.

Testler devam etti. Jonas ile Ben Alfa diye seslenmeye devam ettikleri kızın motor yeteneklerini ölçmek için onu kollarından tutarak yürüyüş bandına çıkardılar. Kız artık

bacaklarının üzerinde rahatça durabiliyordu, yürüyüş bandı düşük seviyede çalışmaya başlayınca yürümeye başladı. Korkunç bir kazadan sonra ağır bir fizyoterapiden geçmiş gibiydi. Koordinasyonu zayıf, bedeni dengesizdi ama sonunda koşmayı bile başardı.

Ben bu testlerin sonuçlarıyla özel olarak ilgileniyordu. Birkaç saat içinde oradan kaçmayı deneyeceklerdi. Her şey yolunda giderse Jenny'nin tek başına hareket etmesi ya da koşması gerekmecekti ancak gerekli olduğu takdirde bunları yapabileceğinden emin olmak istiyordu.

Test sona erince Jonas panelin başına oturdu ve grafikleri incelemeye koyuldu. Ben Jenny'nin kolundan tutarak kıza yatağına kadar eşlik etti. Ona karşı şefkatli ve nazikti. Konuşmadan ruhlar ile dünyalar, sonsuzluk ile madde arasında zamandan bağımsız bir bağ oluşturarak uzun uzun bakiştılar. Gözlerini kıza dikmiş olan Ben'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ancak dışarıya hiç renk vermeden sakinliğini korudu. Ondan şüphelenmek kimsenin aklına gelmezdi. Yaptıkları ilk keşifte sessiz kalması ödüllendirilmişti. Babasının da dâhil olduğu yetkili meslektaşları hangi şartlar altında olursa olsun yaptıkları keşfi üstlerine anlatmaması konusunda ona emir vermişlerdi. O olay kısa süre sonra düşüncesinin isyankâr doğasının tomurcuklanmasını sağlayacak bir tohum gibiydi. Gezege- nin o noktasına dönmüştü. Başarmıştı. Bu araştırma gezilerinin rotaları "yukarıdakiler" tarafından belirlenirdi, bir araştırmacının ya da bir dümencinin gidilecek yolu seçme hakkı bulunmazdı, buna rağmen oradan tekrar geçmeyi

başarmıştı. Bu belki de şanstı. Üç kıdemli meslektaşıyla beraber ilk kabini bulduğu zamanı hatırlıyordu. Onu apar topar, âdeta çalarcasına bulunduğu yerden çıkarmışlardı. Sonra rotayı Limen Adası'na çevirip yaptıkları keşfi orada açıklamışlardı. Ekibin geri kalanı olan bitenden şüphelenmiş, kıdemli meslektaşlar gemide düzeni sağlayamamışlardı. On iki mürettebatlı o küçük gemi geri döndüğünde yalnızca üç kişi hayattaydı. Gerisi denizin dibini boylamıştı. Yetkili iki meslektaş yazdıkları raporda korsan saldırısına uğradıklarını ve hayatlarını büyük kahramanlık gösteren Ben'e borçlu olduklarını belirtince Ben büyük bir terfi almıştı. Üçüncü meslektaş ne yazık ki korsanlar tarafından kaçırılmıştı ve akıbeti hakkında hiç bilgileri yoktu. Söz konusu üçüncü meslektaş tabii ki Ben'in babasıydı.

O günden itibaren Ben'in babası kayıp olarak kabul edilmişti ve kanunlara göre onuncu yılda cenaze töreni yapılmıştı. Gea'da yaşayan kimsenin aklına Ben'in babasının aslında Limen Adası'nda olduğu, sahte bir kimlikle hayatna devam ettiği ve denizin insanlara verdiği en büyük keşiflerden birini elinde tuttuğu gelmezdi. Limen Adası Gea'nın yetki alanında değildi. Hiçbir yönetimin yetki alanında değildi. Oranın korsanlara ait belalı bir bölge olduğu kabul edilirdi ve deniz yolculuklarında adaya yaklaşmamaya özen gösterilirdi. Gea korsanlar, eşkıyalar ve hapishane kuşlarıyla dolu olan bu adayı kontrol altına almakla ilgilenmiyordu. Coğrafi olarak adanın doğusu Gea'ya ait olsa da görünüşe göre doğu hükümeti adanın kontrolünü elinde tutuyordu ve burayı suçluların sürgün yeri olarak kullanıyordu. An-

cak kimse bu bilginin doğruluğundan emin değildi. Ben babasıyla yaptığı birkaç şifreli mesajlaşma sonrasında ada hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmuştu ancak yaşlı adam bile orayla ilgili bütün bildiklerini açıklamamıştı.

Ben'in anlayamadığı şeyse babasının yıllar önce bulunduğu kabini neden şimdiye kadar açmayıp o muhteşem keşfi yalnızca gözlemlemekle ve korumakla yetindiğiydi. *Mnemonic*a diğer kabini bulup açınca o da kendi kabinini açarak delikanlıyı dışarı çıkarmaya karar vermişti. Neden?

Ben Jenny'nin elini okşayıp ona gülümserken geçmişin gizemini ve bugüne kadar kimsenin çözmeyi başaramadığı o sırrı aklından geçirdi. Aklındaki kara lekeyi. Yıllardır içinde taşıdığı vicdan azabını. Ellerini kana bulamayı ve işlenen cinayetlerin üstünü örtmeyi kabul etmişti. En doğrusunun bu olduğuna inanarak babasının emirlerini yerine getirmişti. Ama o günden beri öldürdükleri adamların hayaletleri bir an olsun yakasını bırakmamıştı. Her gece rüyalarına giriyorlardı. Suçluluk duygusundan kurtulabilmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Adamın aklından geçen her düşünce Jenny'nin zihninde belirliyordu ve onu bir diğer sahneyi izlemeye davet ediyordu. Kendi kendine konuşan Ben'in ruhu aslında kim olduğunu ortaya koyuyordu. Adam yavaş yavaş kıza sokuldu, bir an kızın altın rengi derisine hayranlıkla baktıktan sonra, "Güvende olacağın bir yere gideceğiz... Seni ele geçiremeyecekler," dedi

Kız bakışlarını kaçırmadı, ona gülümseyerek dudaklarını hafifçe araladı ve "Biliyorum, Ben," diye fısıldadı.

Ben kaşını bile kıpırdatmadı. Göz ucuyla bakarak çalışma arkadaşlarının yeterince uzakta olduklarından emin olduktan sonra dönüp kıza baktı. Sanki o an hiç yaşanmamış gibi hareketsiz ve kayıtsızdı. Sanki o kelimeler umut ya da hayal edilmiş gibiydi. Ancak öyle değildi, genç kız o kelimeleri gerçekten telaffuz etmişti; o beş hece bütün kariyerine bir anlam kazandırmıştı.

Öyleyse hepsi doğruydı. Babası bazı yazılarda *İki Bin Uygarlığı* olarak tanımlanan dönemden kalma kıymetli mirasın yalnızca yarısını elinde bulunduruyordu. Diğer yarısıysa önünde duruyordu. Babası kabini alıp götürmüştü ve hiç kimsenin bir şeyden haberi olmamıştı, o ise ilk kabini buldukları noktaya geri dönene ve hazine avının henüz bitmemiş olduğunu keşfedene kadar denizin dibindeki araştırmalarına devam etmişti.

Bu iki genci bağlayan neydi o zaman? Yüzyıllar boyunca kendilerini mükemmel bir sağlıkla, bilinçsizce, sonsuz uykuda, bir çeşit komada yaşatarak koruyan ve açıldığı anda aniden uyandıran kabuğun altında kıyametten nasıl ve neden kurtulmuşlardı?

Genç kız ona sakince bakarken Ben konuşmaya devam etti: "Yalnızca bunun için yaşadım ve çalıştım, Alfa. Her şey yolunda gidecek."

Kız gülümsedi, adını duyunca gözleri irileşti. Hayır, aslında adının söylendiğini duymamıştı. Ben "Alfa" demişti ancak aklından geçen "Jenny" olmuştu. Rüyasında gördüğü kadın da ona böyle seslenmişti, öyleyse gerçekten annesi olmalıydı. *Ona* ait bir hatıraydı bu. Kadının sevgi dolu

yüzündeki sıcak ifadeyi düşündü. Onu tekrar görebilecek miydi? Ona tekrar sarılabilecek miydi? Gözlerini kapayıp iç çekti; Ben'in sözcükleri onu daldığı düşüncelerden ayırdı. "Kıyametin üstünden dört yüz kırk iki yıl geçti... ve sen buradasın, sağ ve sağlıklı, gözlerimin önünde."

Ben uzaklaştı. Jenny konuşmayacaktı, bunu ekibin önünde yapmayacaktı. Bundan emindi. Nedendir bilinmez, kızın düşüncelerini okuyabildiğini, en derin duygularına ulaşabildiğini, ona güvenip birlikte hareket etmeye hazır olduğunu hissediyordu. O herhangi biri değildi, geçmişten gelen bir mesajdı. İki uzak medeniyet arasındaki köprüydü. O ve Alex bu zamana kadar ulaşmayı başardıklarına göre onlarda özel olan bir şeyler var demekti. Onları diğer insanlardan ayıran özellik ne olabilirdi? Nasıl olmuştu da hayatta kalabilmişlerdi? Meraklı gözlerden uzaklaşıp babasının yardımıyla bu sırrı çözmeliydi. Hayatının geri kalanını buna adayacaktı.

Ama ilk önce Jenny'yi buradan çıkarması gerekiyordu.

“İsterseniz Lidia’yla birlikte burada kalıp geceyarısına kadar Alfa’ya göz kulak olabilirim,” dedi Jonas. O sırada Sara ışıkları kısarak Jenny’ye dinlenebilmesi için gerekli ortamı hazırlıyordu. Saat neredeyse on bir olmuştu ve o gün yapılması gereken analizler hemen hemen bitmiş, bazı araştırmacılar çoktan dinlenmeye çekilmişti bile.

Sara hemen dönüp düşüncesini öğrenmek istercesine Ben’e baktı.

Ben başını sallarken, “Tabii ki,” diyerek adamı destekledi . “İyi fikir.”

Sara kaşlarını çattı. Ben’in Jonas’ı tecrübesiz bir elemanın nöbetinde Jenny’yle yalnız bırakacağını düşünmemişti. Ancak hemen arkasından bu seçimin sebebini anladı: Jenny’yle

yalnız kalan son yetkili Jonas olacaktı. Böylece herhangi bir soruşturma ya da suçlama durumunda Sara'nın başı derde girmeyecekti. Ben için endişelenmenin bir anlamı olmayacağı açıktı. Bu sansasyonel keşfin tüm kanıtlarıyla birlikte Jenny ile kabininin fotoğrafları da Olimpia Araştırma Merkezi'ne gönderildiğinde onun da bileti kesilmiş olacaktı. Polis teşkilatının, var gücüyle peşine düşeceği kesindi. Böyle bir operasyonda Lidia gibi bir acemi ile Jonas gibi dilbilini uzmanı arasında Ben'e yardımcı olabilecek yegâne kişinin Jonas olarak görüleceği belliydi, adamın ciddi bir baskıyla karşı karşıya kalacağını düşünmek neredeyse eğlenceliydi.

Sara ile Ben odayı C bloğa bağlayan tünele gitmek için koridora çıktılar. Tünelin sonundaki kapı, içinde iki asansörün bulunduğu küçük bir lobiye çıkıyordu.

"Neredeyse vardık," dedi Ben işaret parmağını panele bastırarak önlerinde duran kapıyı açarken.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Her şeyi iyice düşündün mü?"

"Elbette."

"Seni yakalarlarsa sağ bırakmayacaklarını biliyorsun, değil mi?"

"Kızı buradan götürmezsem hepimizi öldüreceklerini ve kızın da büyük olasılıkla bir grup ucubenin eline düşeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sara sustu. Asansör ikinci katta durunca ikisi de indi. D2'deydiler. Bu kat ölçüm odalarına ayrılmıştı. İlkinde, çok güçlü teleskop boyutlarında olan iki sıra optik aygıt

yan duvarları kaplıyordu. Suları incelemek için geminin dışında bulunan ve içinde merceklerin, küçük fenerlerin ve kameraların bulunduğu silindirik şekilli parçalar kalın metal bir levhadan çıkıyordu, içerideki yapının aynısı geminin dışında da yer alıyordu. Dışarıdan bakıldığında bir dizi savaş topuna benziyorlardı. Gerçekteyse onlarca meraklı göz gibiydiler.

Farklı kameralara bağlı algılayıcılardan gelen görüntüler arkadaki duvarda asılı duran büyük ekrana her beş saniyede bir dönüşümlü olarak yansıyor; odanın ortasında bulunan masaların üstü ekranlar ve klavyelerle doluydu. Ben'e bağlı olan birimde çalışan bazı araştırmacılar, bazı gün sonu kontrollerini yapmak için oradaydılar, diğerleriye büyük olasılıkla denizi gözlemlemeye ve suları incelemeye yarayan diğer odalarda bulunuyorlardı.

Mnemonic gibi bir denizaltı istasyonunun denizin altındaki bir iğneyi bile bulabilme becerisi vardı. Denizin altını incelemek için Gea'da bulunabilecek en iyi aygıtlara sahipti.

Oysa anakaradaki araştırmacıların yaptıkları incelemelerin başarısı tartışılabilirdi.

SAAT 2.37

Açılıp yatak olan koltuğunda uzanan Ben gözleri fal taşı gibi açık, belki bininci kez kaçış planının ayrıntılarını gözden geçiriyordu. Yatağa yattığından beri yaptığı tek şey buydu. Gözünü bir saniye bile kırpamayacağından emindi.

Nereye gideceğini biliyordu. Testo üzerinden şifrelenmiş mesajla haberleştiği babası onu öğleden sonra stratejik olarak mükemmel bir yerde bekliyor olacaktı: Şehrin dışındaki ıssız bölgeyi ayıran bir benzin istasyonunda. Öncesinde başka bir işi halletmek için birkaç saati vardı. Bunu yapabilmek için bağlantı tünelini kullanıp su yüzüne çıkması ve otoyolun bir kısmını katederek Marina şehrinin deniz kenarında bulunan banliyöye varması gerekiyordu. Varış noktası Mark'ın dükkânıydı. Kesinlikle uğranması gereken bir duraktı.

Okyanusun altında yaptıkları keşiflerin yaşadıkları uygarlığın gelişmesine önemli katkılarda bulunmasının delice olduğunu düşündü. Neredeyse her şey *İki Bin Uygarlığı'nın* öğrettiği şekilde organize edilmişti. Ait olduğu toplumun insanların gelişim adına yaptıkları yalnızca vatandaşların kontrol edilmesiyle ilgiliydi. İnsanları fişleme alışkanlığı dedesi doğmadan önce bile vardı ancak elle doldurulan kâğıt arşivlerden panellerdeki dijital kayıtlara geçilmiş ve deri altına konulan mikroçiplere varılmıştı. Her vatandaşın profilinde medeni durumu, banka hesabı, sağlık durumu, sahip olduğu araçlarla ilgili bilgiler, sahip olduğu veya kiraladığı mülkler, özgeçmişi –hayatının önemli olaylarını belirten bir tür kronolojik liste– ve ayakkabı numarasından, göz rengine varan farklı detaylar vardı. Alışveriş yapmak için para kullanılmadığı için paralar resmî olarak sadece rakamdan ibaretti. Kıtada mevcut olan her satış noktasında bir mikroçip okuyucu vardı. Yiyecek, benzin almak veya

otelde hesabı ödemek için işaret parmağıyla küçük bir ekrana dokunmak yeterliydi.

Kaçışı planlarken karşılaştığı en önemli problemlerden biri buydu. Kesinlikle benzin alması gerekiyordu ve parmağını ne benzin pompasının üzerine ne de otoyol girişindeki gişelere dokundurabilecekti. Aksi takdirde hareketleri izlenecekti. Ne yazık ki, randevu yerine varabilmesinin tek yolu, şehrin güney batısında bulunan Mark'ın mağazasından sahte bir kimlik almaktan geçiyordu. Babasının tanımladığı gibi orası *evrensel dükkândı*.

SAAT 3.55

Ben başımı birkaç kez sağa sola çevirdikten sonra ani bir hareketle yerinden fırlayarak gözlerini açtı.

Kalkma vakti gelmişti. Çalar saatini saat dörde kurmuştu ve çalmasına sadece birkaç dakika kalmıştı. Alarmı çalmadan iptal ederek sırtıttı. Yaşadığı zamanın bir başka dâhiyane çözümüydü bu. Herhangi bir ekranı kendi profiline bağlayabiliyordun. Bu birkaç garip fonksiyona imkân tanıyordu. Örneğin, çalar saati ayarlamak istersen ekran üzerinden istenilen uyandırma saatini kurabiliyor, bu uyarı mikroçipe transfer edebiliyor ve baş parmağının titremesi veya zonklaması gibi deri altı bir dizi uyarılma sayesinde uyanman mümkün olabiliyordu.

O odada yapılacak az şey olmasına rağmen, hazırlanabilmesi için bir saati vardı.

İçindeki kişisel bilgileri silmek için ekranı sıfırladı. Yasaklanmış bir işlem olmasına rağmen, prosedürü biliyordu. *Zaten birileri otomatik olarak çalışan yedekleme sistemi çalıştırıyordu. Şu ana kadar hayatımla ilgili her şeyi biliyorlar, sadece yok olmalıyım ve geleceğimi kontrol etmelerini engellemeliyim,* diye düşündü.

Sonra çantasına yedek eşyalarını ve ekranında ailesinin fotoğrafının bulunduğu interaktif tabletini koydu. Babası onun hakkında her zaman sorular soran Melissa ve Lara'yı hiç görmemişti, dolayısıyla o kare, torunları kaçak dedeyle tanıştırabilmenin tek yoluordu. Son olarak arazi aracının anahtarını, bazı kâğıt haritaları, bir çift güneş gözlüğünü ve şapkayı aldı.

Kısa bir süre sonra hayatında yapacağı son değişiklik kalp atışlarını hızlandırıyor, her hareketini geriyor ve her düşüncesi zihninde bir şimşek gibi çakıyordu.

SAAT 5.00

Sırtında sırt çantası ve başında *Frey* su markasının siyah şapkası olan Ben arkasından kapanan otomatik kapının vızıltısını son defa işitti.

Mnemonic'nın koridorlarına ölüm sessizliği hâkimdi. Lidia gibi başka sektörlerde gece nöbeti tutan bir kişi uzaktan onu gördü ve eliyle selam verdi.

Onu Jenny'nin dinlendiği odaya götüren denizaltı tüneline vardığında son bir kez camların arkasındaki manzaraya baktı. Sonsuzluğun gardiyanı ve bir ömrün arkadaşı olan

büyüleyici derinlikteki okyanusa. O yüz metreyi binlerce defa geçmişti. Bu bir veda mıydı?

Hızlı adımlarla rampayı geçti ve sırtı kapıya dönük olarak bir panelin önünde oturan Lidia'yı gördü. Odanın karanlığı Jenny'nin hemen yanında bulunan ekrandan yansıyan ışıkla kırılıyordu.

"Lidia," diye seslendi Ben otuz metre öteden.

Kız şaşkınlık içinde hızla döndü.

"Ben... hiç beklemiyordum.. saat... saat kaç?"

"Özür dilerim," dedi adam yaklaşırken. Her zamanki çalışma kıyafetinin yerine başındaki şapka, sırtındaki çanta, üstündeki ceket ve ayağındaki yürüyüş ayakkabılarıyla Ben, herkesin ilk görüşte fark edebileceği üzere, dışarı çıkmaya hazırlanan bir adam görüntüsündeydi. Ancak Lidia kesinlikle kendisinde soru sorma yetkisi bulamadı.

"Saat beş. Ölçüm odasında bazı kontrolleri yapacak birine ihtiyacım var. Eğer bu akşam harita üzerinde yapmış olduğum hesaplar doğruysa bazı tarihî kalıntılara yaklaşmış olabiliriz.

"Anlıyorum... öyleyse hemen gidiyorum. Peki ya kız?"

"Ben göz kulak olurum. Bir saat içinde ekibin geri kalanı gelmiş olacak. Senin yerini alması için birini yollarım. Böylece sen de uyumaya gidebilirsin. Ancak şu anda ölçüm odasında kimse yok, en azından bir araştırmacının durumu izlemesini tercih ederim. Eğer kız uyanacak olursa dil üzerinde çalışmayı deneyeceğim. Bugün bu konuya yoğunlaşmayı planlıyorum."

Lidia başını salladı. Hiçbir zaman Ben’e ya da bu ünitedeki daha kıdemli meslektaşlarından birine –bu herkes demek oluyordu– karşı gelmemiştir. Ve hiçbir zaman ona söylenene itaatsizlik etmemiştir. Elbette Gea’nın tüm vatandaşları gibi herhangi bir garipliği rapor etmek zorundaydı. Ama Lidia hep rüyasında gördüğü araştırma ünitesine yeni katılmış olan bir çaylaktı. O görev elindeki güçtü, gün boyunca santralin başında oturup telefonlara yanıt vermesini bekleyen babasına karşı kendi değerini kanıtladığı silahtı. Her ne kadar Ben’in kıyafetleri ve kesinlikle çalışmıyor olması gereken saatlerde verdiği emirler anormal detaylar olsa da hiçbir uyarı işareti vermeyecekti.

Bu yüzden söylenene itaat ederek odadan çıktı.

Ben Jenny’nin dinlenmekte olduğu yatağa yaklaştı ve elini kızın koluna dayayarak fısıldadı: “Gitme zamanı.”

24

Sen benim gibisin, oğlum.

Boyun eğmemek için doğdun.

Gerçeğin peşinden gitmek için.

Ötesini görebilmek için.

*Sen benim gibisin, eninde sonunda senin kaderin de kaçmak
olacak.*

Ben yataktan kalkması için Jenny'ye yardım ederken babasının uzun zaman önce söylediği sözler kafasının içinde bir ilahi gibi yankılanıyordu.

"Bana öyle geliyor ki konuştuğum dili anlayabiliyorsun. Şimdi yürümen gerekiyor," dedi Ben, Jenny'nin çıplak ayakları soğuk zemine basarken.

"Biliyorum," diye fısıldadı kız dengesini sağlayabilmek için tek eliyle adamın göğsüne tutunurken.

Ben kızın narin ve genç dudaklarına bakarken birkaç saniye hareketsiz durdu. O dört heceyi fısıldayan dudakları, kimin onun tarafında olduğunu ve kimden ne beklemesi gerektiğini çok iyi bildiğini gösteriyordu. Kızın onların dilini anlayabildiğinden ve konuşabildiğinden emindi. Yine de bir şeyler söylediğini duymak heyecan vericiydi.

"Bana güveniyor musun? Eğer şimdi kaçmazsak başımıza çok kötü şeyler gelme olasılığı var."

Kız gözlerini adamın kılere dikti. "Güveniyorum," dedi kısıp ve çatlak bir sesle.

Ben diz çöküp yatağın en altındaki, neredeyse tekerleklerin hizasındaki bir rafa uzandı. Kalktığında elinde mavi bir önlük vardı.

"Giy bunu. C bölümüne gidebilmek için bir tünelden geçeceğiz, sonra B bölümünden geçerek A bölümüne varacağız. Oraya vardığımız zaman bir asansörle park yerine ulaşacağız."

Jenny başım onaylarcasına salladı.

"Şimdi saçlarını toplayacağım. Göze çarpmamak için böyle giyinmelisin. Aslına bakarsan ben daha çok dikkat çekerim. Ama benim kim olduğumu biliyorlar. Neyse ki bu saatte ortalıkta fazla insan olmaz. Ne olursa olsun, bırak ben konuşayım, anlaştık mı?"

"Evet."

Ben bir süre genç kızın gözlerine baktı, korku içindeki yavru köpek gibi bakıyordu ancak Jenny'nin ona tamamıyla müvafık olduğunu hissetti. Onunla gidecekti.

"Gidelim."

O saatte ortalıkta kimse olmadığı için tünelden geçmek çok kolay oldu. Ekibin geri kalanı hâlâ uyuyordu, Lidia'ysa başka yerde, ölçüm odasındaydı.

Ben ile Jenny yavaş adımlarla ilerliyorlardı, böylece kız etrafını inceleme fırsatı buldu.

Okyanusun dibindeki karanlık. Dünyanın bir parçasını yutmuş olan engin deniz. Onun tek evi. Okyanusun dibi.

Dibe vardıklarında Ben ilerleyerek C bölümüne geçiş yaptı.

Böyle bir yerden kaçmayı denemenin avantajları vardı: Gemiye kontrol eden kimse yoktu. Korkulması gereken kişiler Lidia gibi çeşitli bölümlerde gece nöbetine kalanlardı. Eğer kendi bölümündeki iş arkadaşı bir tehlike yaratmazsa diğer bölümlerden korkmasına gerek yoktu.

Uzun boylu ve mor önlüklü bir çocuk yavaş adımlarla ilerideki koridordan geçerek bir kapının ardında gözden kayboldu. Başka kimse yoktu.

Ben Jenny'nin elinden tutarak manyetik kaldırma kuvvetiyle çalışan kapsüle ulaşana kadar birkaç metre boyunca onu yanında götürdü. Kalbi ağzındaydı, nefes nefeseydi, alını ter içinde kalmıştı. Yıllar önce çıktığı görevde çiğnediği pek çok kanundan sonra bu, kanunlara ilk karşı geliyordu.

Kapsüle bindikleri anda Ben Jenny'ye dönerek sordu
"Geçmişine ait bir şey hatırlıyor musun?"

Kız çevresine bakıp başını hafifçe salladıktan sonra
kaşlarını kaldırarak yanıtladı: "Su..."

"Tabii ki. Su seni bugüne kadar korudu. Seni dışarı
çıkardık..."

"Okyanus... iskele..." diye devam etti kız boşluğu
bakarak.

Ben kızın konuşmasına izin verdi. Orada nasılsa kimse
onları duyamazdı ve kızın hafızasındaki bazı şeyler yüzeye
çıkıyordu.

"Neredeyiz?.." diye sordu kız, ancak kulağa soruymuş
gibi gelmiyordu. Gözleri geminin, camın ötesinden görünen
bölümlerine takıldı; bir trenin penceresinden dışarıdaki
manzarayı izlemek gibiydi. Zamanın sildiği görüntüler
yeniden yüzeye çıkıyordu. Artık olmayan dünyanın yıpranmış
diapozitifleri gibi.

İskele. Neredeyse karşısında görebiliyordu, aklı gözleri
ile etrafındaki gerçeklik arasına bir film yerleştirmişti. Film
ilerledikçe dalgalar sahilde bulunan iskelenin altındaki ka-
yalara çarpıyordu, rüzgâr tarafından sürüklenen birkaç su
damlası Jenny'nin yanağına geliyordu. Damlaları kurutan
güneş ışınları kızın yüzünde melankolik bir gülümseme
oluşturuyordu. Bir şeyler arıyordu, bunu hissediyordu. Bir
boşluk, bir yokluk hissediyordu. Birini arıyordu.

Mekanik bir ses düşüncelerini bölerek onu gerçek
hayata döndürdü.

"Nedir bu?" dedi kelimeleri güçlükle duyarak.

"Sakin ol, bu bir uyarı. *Mnemonica* adında bir denizaltı istasyonundayız, Jenny. Biraz önce geçtiğimiz tünelin camından gördüğün Avrupa Okyanusu'ydu. Senin zamanında olmamasına rağmen tanidik gelecektir. O zaman Avrupa vardı. Göktaşı yeryüzüne çarpınca dünyanın büyük bölümü  ular altında kaldı. İber Yarımadası, İtalya... sonra, İngiltere, İrlanda... hiçbiri yok artık. Söz ettiğim yerleri hatırlıyor musun? İnanılmaz, ben o yerleri yalnızca kitaplarda okudum... oysa sen oralarda yaşıdın. Öyle değil mi? Nerelisin sen?"

"Ben... Öyle galiba, bilmiyorum."

"Şu anda suyun altındayız ama biraz sonra bu gemi karaya yanaşacak, kapılar açılacak. Şu anda bulunduğumuz park yerindeki pek çok kamyon dışarı çıkacak, biz de onların arasına karışacağız."

Jenny gözlerini Ben'e dikip öylece baktı. Kafasında *göktaşı* ve * arpma* kelimeleri dönüp duruyordu. Evet, bu hikâyeyi hatırlıyordu. Bunu yaşıdığını hissediyordu. Ama ne zaman? Gerçekten yaşımış mıydı? Yoksa yalnızca anlatıldığını mı duymuştu?

"Kimim ben?" diye mırıldandı kapalı gözlerle. Sonra bir kere daha tekrarladı. Soruyormuş gibi değildi. Gemide geçirdiği iki hafta boyunca pek çok farklı sahne aklına gelmişti. Ben'in zihnine girmişti ve bu ona kendi dünyasından dört yüz kırk iki yıl uzakta olduğunu öğretmişti. Çeşitli yüzler, farklı sahneler ve tanidik olmayan sesler beyninin

içinde dönüp durmuştu. Parça parça gelen görüntülerini rağmen yine de kim olduğunu bilmiyordu.

Kapsül son katta durmak üzere yavaşlarken Ben ellerini kızın omuzlarına koydu. Şimdi gülümseme ve gerginliği azaltma zamanıydı.

“Kim inisin? Sen neredeyse beş yüz yaşında olan bir kızsın, Jenny. Ancak yaşını hiç göstermiyorsun.”

C ve B bloğu arasındaki galeriden geçerken hoparlörleri yüksek sesle anons yapmaya devam ediyorlardı: *Yanaşma manevrası yapılmaktadır. A ve B kapılarının kapanmasına beş dakika...*

Hızlanmaları gerekiyordu. Yanaşma sırasında tüneli sonunda bulunan kapıların kapatılması rutin olarak yapılan bir işlemdi, bu yüzden bir an önce A ve B bloğu arasındaki tünelden geçmeleri gerekiyordu.

Ben Jenny’nin fazla yorulmamasını umut ederek adımlarını hızlandırdı. Onu kesinlikle kucağında taşıyamazdı, bu çok dikkat çekerdi. Onları B bölümünün sonuna götürecek olan kapsüle girdikleri anda ilerideki kapının önünde belirgen yeşil önlüklü bir adam başıyla durmalarını işaret etti.

Ben’in damarlarında dolaşan kan donmuştu.

Adam kapıları hâlâ açık duran kapsüle yaklaşarak içeri girdi.

“Teşekkürler. Kusura bakmayın, teslimatım var ve bir sonrakini bekleyecek zamanım yok.”

Ben hafifçe gülümsedikten sonra tekrar normal şekilde nefes almaya başladı. Sonra Jenny'ye dönerek bakışlarıyla arkasını dönüp başka yere bakmasını işaret etmeye çalıştı. Sosyal etkileşime iyi gözle bakılmıyordu. Jenny'nin hareketi kabalık olarak algılanmazdı, yalnızca protokole uygun bir davranış olarak görülürdü. Zaten adam kızın yüzünü tanıyamazdı. Kabinin fotoğrafları yalnızca Ben'in bölümüne ve Olympia Araştırma Merkezi'ne gönderilmişti. Yeşil önlüklü bilim adamı deniz biyoloğu olmalıydı. Yapılan keşiften haberdar olması mümkün değildi. Gea'nın sıkı kanunları bu defa yöneticilerin aleyhine işlemişti.

Araç durduğunda adam aceleyle inerek koridorda gözden kayboldu. Ben ile Jenny tünelin biraz sonra kapanacak olan kapısına yetişmek için acele ediyorlardı. Anons tekrarlandı, kapının kapanmasına artık bir dakika kalmıştı.

Otomatik kapılardan geçerek tünele vardılar, tüneli aşım sonunda A bloğa varmışlardı. Şimdi yalnızca park alanının olduğu zemin kata inmek kalmıştı.

Arkalarındaki kapılar metalik bir ses eşliğinde sıkı sıkı kapanıyordu. Bulundukları bölüm geminin yanaşacak olan kısmıydı ve manevra çoktan başlamıştı. Jenny ile Ben küçük bir koridoru geçtikten sonra asansörlerin olduğu küçük bölüme ulaştılar.

Burada dört asansör vardı. Ben A0 katından yukarı çıkmakta olan asansörün düğmesine bastı. En yakında bulunan oydu. Biraz sonra, otomatik kapı açıldığı anda karşı karşıya kalacağı durumu hayal bile edemezdi.

"Sen ne yapıyorsun burada... onunla birlikte?" diye sordu Jonas. Kaşlarını çatmıştı, bakışları hem şaşkın hem de kötü niyetliydi.

Ben zaman kazanmak için derin bir nefes aldı.

Başka zaman olsa, "Ya *sen* bu saatte burada ne arıyorsun?" diye karşılık verirdi ancak polemik yaratacak zaman değildi.

"Girelim," dedi Jenny'ye dönerek, bu durumdan nasıl kurtulacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Ekibin diğer üyeleriyle karşılaşılsaydı bir özürle durumu geçiştirebilirdi. Ancak Jonas'la böyle bir şansı olamazdı.

Asansör hareket etti.

"Cevap verir misin bana? Onu hangi cehenneme götürüyorsun?" Gergin görünen Jonas Ben'e döndü. "Onu kaçınıyorsun, değil mi? Biliyordum. Limana yaşmamızdan faydalanarak onu buradan çıkaracaktın. Yola çıktığımızdan beri karşılaştığımız en büyük keşifle çıkıp gitmene izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

Asansör durdu. Kapsül yavaşlayıp kapılar açılmadan önce zaman geçmek bilmedi.

Asansörün dışında, park yerinde, birçok insan vardı. Eğer Jonas olay çıkaracak olursa Ben'in planı daha başlamadan başarısızlığa uğramış olacaktı. Yanında silah yoktu ve meslektaşını saf dışı bırakmak için saldırmak iyi sonuç vermezdi: O gençliğinde bile kavga etmemişti, kapılar açıldığı anda kavgaya şahit olanlara durumu nasıl açıklayacağı konusuna hiç girmiyordu bile.

Jenny kendisine şaşkınlık içinde bakan Jonas'ın koluna yapıştı.

Adamın kolunu o kadar sıktı ki Ben kızın tırnaklarının Jonas'ın etine gömüldüğü yerden kan sızdığını gördü.

Şaşkınlık içinde kalan bir izleyici olarak şundan emindi: Jenny normal olmayan bir şeyler yapıyordu. Kötü bir şey değildi sanki ama bu hareketle adamı durdurmakla kalmamış, aynı zamanda onunla gözleriyle konuşmuştu sanki.

Asansörün kapısı açılır açılmaz Jenny adamın kolunu bırakıp Ben'le birlikte asansörden indi.

Jonas geri çekilerek amirine şaşkınlıkla baktı.

"İyi yolculuklar, kaptan," dedi. Ardından kapılar onun aptallaşmış suratına kapandı. Çıkış kapılarını açan mekanizmalar çalışmaya başlamıştı. Çıkmaya hazırlanan araçlar motorlarını çalıştırdığı anda Ben inanmaz bakışlarla Jenny'ye baktı.

"Nasıl?.. *Ne yaptın ona?*" diye sordu fısıltıyla.

Yüz hatları gevşeyen, bakışları yumuşayan ve dudağına bir gülücük yerleşen Jenny cevap verdi: "Açıkçası... bilmiyorum. Bildiğim tek şey o adamın bir daha bizi rahatsız etmeyeceği."

A0 katı arabalar, kamyonetler ve kamyonlar için ayrılmış devasa bir park alanıydı. Araçlar gelişigüzel değil düzgün bir şekilde onlu sıralarda yerleştirilmişlerdi; her birinin arasında çıkış yapıp yan yola girmek için yeterli manevra alanı vardı. Park yerinin arkasında bulunan Jenny ve Ben, geçişi açmak için çalışmaya başlayan çelik, büyük metal bir kapıya benzeyen yapının iki kanadının yanlara doğru açılan parçalarını hayranlıkla izliyorlardı. Kapının arkasında yer altı tüneli başlıyordu. Denizin altındaki bu bağlantı diğer bloklarda yapılan çalışma ve araştırmaları engellemiyordu.

Ben'in saati beş yirmi altıyı gösteriyordu. Kurtulabilmeleri için Jenny'nin Jonas'a yaptıkları üzerinde fazla düşünmeden –bu *muhteşem* konuyu daha sonra kurcalayacaktı– kı-

zın elinden tutup arabaların arasında ilerlemeye başladı Jenny'nin bakışları merakla doluydu. Bazı açılardan, şu anda bulunduğu dünya kendi dünyasına oldukça benziyordu, bu da onun kaybolmuş anılarını tekrar canlandırıyordu.

Park alanındaki gürültü oldukça keyif kaçırıcıydı.

Gemiyi terk etmeye hazırlanan araçların motorlarının çıkardığı gürültüye kapıları açan mekanizmaların yaydığı sesler ekleniyordu. Ara ara kasvetli, güven vermeyen ve rahatsız edici bir uluma sesi duyuluyordu.

Bir sıra kamyoneti geçtikten sonra Ben'e ait olan arazi aracına vardılar. Orada hiç kimse onları engellemedi. Herkes sıraya girmekle meşguldü veya yükleyecekleri son malzemeleri yerleştiriyorlardı.

"Tünele girdiğimiz zaman," dedi Ben arabanın anahtarını ceketinin iç cebinden çıkarırken, "hiç şüphesiz, çıkan yolcuları kontrol eden bir istasyon olacak. Arka koltuğa uzanıp üzerine orada gördüğün örtüyü örtmelisin."

Arabanın kapıları uzaktan kumandanın düğmesiyle açıldı. Jenny arkaya yerleşirken Ben de torpido gözünden çıkardığı tornavidayla araba radyosuna benzeyen bir aleti sökmeye başladı.

"Bu, uydu aracılığıyla sinyal takip eden bir sistem. İşin şaşırtıcı tarafı birçok insanın arabalarında bulunan şeyden haberdar olmaması."

"Harika," diye dalga geçti Jenny.

Sert bir hareketle metal parçayı yerinden çıkaran ve arkasındaki kabloları sökmeye başlayan Ben, "Yıllar önce

kamyonlarda saklanarak denizaltıdan kaçmaya çalışan hükümlüler oldu,” diye devam etti. “Ancak araç sana bahsettiğim kontrol istasyonuna vardığında kontrol memurunun önünde bulunan ekran aracın içinde, aranan birisinin olduğunu haber veriyordu. Şunu bilmelisin ki bu şahane toplumda hepimizin işaret parmağının altına bir mikroçip yerleştirilmiştir. Geçmişte hapishaneden kaçan mahkûmlar ölü ya da diri olarak ele geçirildiklerinde hepsinin işaret parmaklarını kesmiş oldukları görüldü. Doğal olarak sende hiçbir mikroçip yok. Bu yüzden gümrükten geçerken bir problem yaşayacağını sanmıyorum.”

Elindeki gri örtüyle arka koltuğa uzanan Jenny çekinerek, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Güvende olacağımız bir yere,” dedi Ben. Ancak kızın kafasında Alex’in ismi beliriverdi. Sanki adam gidecekleri yer olarak onun adını söylemek istemişti.

Jenny örtüyü üstüne çekerken *Mnemonic*’dan çıkacak olanlara, kurallara ve prosedürlere uyulmasını belirten yeni bir anons yapıyordu.

Bu isim. Alex. Bu isim kızın içinde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyordu. Zihninin derinliklerinden çıkıp gelen hatıra kırıntılarını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu ancak birbirine karışan düşünceler kontrolden çıkmış bir atlı karınca misali beyninin içinde dönüp duruyordu.

Zihinlerimiz anahtardır...

Bu cümle bir delikanlı tarafından söylenmişti.

Yanacağız, Jenny... atlamak zorundayız...

Kararlı iki mavi göz görüyordu.

Ben üç deyince...

Evet. Alex'in kim olduğunu biliyordu. Onu nereden tanıdığını hâlâ hatırlayamıyordu, bu parçayı yerine oturtmayı başaramıyordu. Ancak bakışları, sesi... kelimeleri... Yüzyıllar sonra bile kalbinin hızla atmasına neden oluyordu.

Kapılar ardına dek açılınca A0 katının duvarlarında yanan kırmızı ışıklar göz alıcı bir beyazlığa büründü.

Bu, geçişin serbest olduğunu gösteren işaretti.

İlk kamyonlar şehre giden tünelin içine girerek gemiden çıkarken, Ben arabanın motorunu çalıştırdı. Arka koltuktaki Jenny örtüye sarınıp kıvrılmıştı. Ben çantayı alıp kızın üzerine yerleştirdikten sonra ceketini çıkardı ve yanına bıraktı.

"Kusura bakma, umarım rahatça nefes alabilirsin. Böylece ben de bir ceset taşıyor gibi görünmem. Her şey yolunda giderse problemsiz bir şekilde çıkarız, bagajları yıllardır kontrol etmiyorlar... Bu da bu toplumumuzun zayıf noktası. Arkada her şey yolunda mı?"

"Evet... evet, nefes alabiliyorum," diye yanıtladı Jenny, mümkün olduğunca az yer kaplamak için ayaklarını göğsüne doğru çekerken.

"Harika. Şu andan itibaren konuşmayı kesiyorum, geçitten çıktıktan sonra haber vereceğim. Sen de o zaman dışarı çıkabilirsin."

"Tamam," dedi kız.

Sıra düzenli olarak ilerliyordu. Birer birer gemiden çıkan kamyonlar ve diğer araçlar küçük ışıklar haline gelerek

tünelde kayboluyorlardı. Gökyüzünü tekrar görmek, tekrar derin derin nefes almak ne büyük bir arzuydu. Geçmişte sahip olmayı umutsuzca istediği bu iş şu anda boynunu gittikçe sıkıan bir kemente dönüşmüştü. Karısı Loren'in, küçük kızları Melissa ile Lara'nın sonları ne olacaktı kim bilir? Sonunda kaçmayı başarıp babasıyla tekrar buluşmayı, iki doğa harikası Alex ile Jenny'yi incelemeyi başarsa bile ailesi güvende olacak mıydı? Yoksa onun itaatsizliği yüzünden cezalandırılacaklar mıydı?

Acı tatlı hatıralar *Mnemonic*'ı terk etmek için sırasını beklemekte olan Ben'in kalbinin kapısını çaldılar. Araştırmacı olabilmek için gireceği sınava hazırlanırken geçirdiği uykusuz geceler. Babası şu anda Ben'in çalıştığı pozisyondayken mülakata çağrılışı. Yıllar geçtikçe teknoloji değişiyordu, iki katlı denizaltılardaki görevlerden, "suyun hafızası" anlamına gelen *Mnemonic* gibi gelişmiş teknolojilere sahip bir gemideki araştırma görevine kadar gelmişti. Nes'in tepesinde bulunan beyaz ve Gea mavisi bayrakların ayrılmakta olan mürettebata gururlu bir selam verircesine otoriter bir görüntüyle dalgalanmalarını hiç unutmuyacaktı. Denizde kalıntı bulma görevlerini, onların kataloglanmasını, bulunanların tarihlendirilmesini, analizlerinin yapılması için geçen zamanı ve Sara'yla olan arkadaşlığını nasıl unutabilirdi? Yok olmuş olarak nitelendirilen bir uygarlığın tarihinin, parça parça tekrar inşa edilmesini, bilgi ve birikimlerden oluşan bir yapbozun sabır ve özveriyle yapılmasını nasıl unutabilirdi?

Diğer insanlar onlardan önceki dünyayla ilgili ne biliyorlardı?

Hükümet onlara nelerden bahsediyordu, halk ne düşünüyordu?

O gezegende, kendilerinden önce kimlerin olduğunu bilmek onları gerçekten ilgilendiriyor muydu?

Şimdi o, geçmiş i arabanın arka koltuğuna yatırmıştı. Ve geçmiş hâlâ canlıydı.

Onun önündeki son kamyonet park yerini terk ederken Ben arkasında kalmak için hızlandı.

Jenny o kadar sessizdi ki birkaç saniye boyunca gerçekten arabada tek başına olduğunu düşündü. Kalbinin yerinden çıkmaması için kendisini böyle olduğuna ikna etmesi daha iyi olacaktı. Şu anda yaptığı şey açığa çıktığı takdirde tamamen yasa dışı kabul edilirdi. Nasıl cezalandırılacağını hayal etmek bile istemiyordu.

Ben dudaklarında hafif bir gülümsemeyle tünele girdi.

Jenny'yle birlikte sonunda *Mnemonica*'dan çıkmışlardı.

Denizin derinliklerinden güneşin olduğu yere çıkan tünelin sonunda kaçışları açık havada devam edecekti.

Caddeye on metre mesafede, iskelenin ilk basamağındayım. Hemen önümde bir lamba var, birkaç adım ötede plaja inen bir merdiven bulunuyor.

Sessizlik.

Jenny?

Sessizlik.

Beni hâlâ duyabiliyor musun?

Alex, ben de aynı lambanın önünde, hemen merdivenlerin yanında'yım. Tam olarak senin söylediğin yerdeyim...

Jenny aniden gözlerini açınca kendini karanlığın içinde buldu. Başı koltuğun üzerinde, yüzü örtünün altındaydı, arazi aracının motorunun çıkardığı gürültü kafasında yankılanıyordu. Bir şey demedi ancak düşündü: *Memoria!*

Hatırlıyordu. Üstelik öylesine bir hatıra değildi.

Altona İskelesi siyah beyaz bir film karesine benziyordu. O da oradaydı. Yalnızdı, o seksen metreyi defalarca gidip geliyordu.

"Memoria..." diye tekrarladı zihninde. Memoria neydi, bunu tarif edemiyordu. Zamansız bir yere benziyordu, sonsuz ve garip. Ancak hatırladığı sahnenin bir paradoks olduğunu biliyordu, çıkışı olmayan bir labirent, zihinde yaratılmış bir araf. Çizilmiş bir plağın sonsuza kadar aynı yerde takılıp kalması gibi, Alex'le birlikte aynı sahneyi tekrar tekrar yaşadıklarını biliyordu. Mümkün olan tüm seçeneklerde sahneyi değiştirmeye çalışmışlardı. Sonuç hep aynıydı: Kendilerini aynı yerde, aynı iskelede fakat Çoklu Evren'deki iki ayrı gerçeklikte bulmuşlardı. Bir türlü buluşamıyorlardı.

Işığa ulaşmaya çalışan Ben tünelin içinde ilerlerken aniden beliren diğer görüntüler; kıvılc saçlı bir kadın, çay fincanı, tekerlekli sandalyesinden kalkan ve kafesle ilgili bir şeyler söyleyen bir delikanlıydı. Sonra duvarlarında müzik aletleri ve gösterişli giysiler asılı olan kalabalık bir

bar, yaşıtları olan ve onu kendilerine katılmaya davet eden bir masa dolusu genç.

Yaşadığı hayattan görüntülerdi bunlar.

Sonra Memoria'da tekrar yaşanmışlardı.

Ancak kaç kere tekrarlanmıştı ve ne kadar zaman sürmüştü?

O yer neydi? diye düşündü: Ruhun, yansıma oyunlarında sonsuza kadar kaybolduğu aynalardan oluşan bir labirent.

Göz açıp kapayana kadar hepsini, Çoklu Evren'in sonsuz sokaklarını görmüştü. Göktaşının Dünya'ya çarpmasından kabinde uyanmasına dek geçen süre bitmek bilmeyen bir zaman dilimiydi. Memoria'nın zihinsel hapisanesinde zamanın nasıl geçtiğini fark edemeden neredeyse beş yüz yıl geçirmişti.

Başka biri daha vardı, evet... desteden o kartı çekebilmek için kendini zorladı ancak boşunaydı. Kesinlikle başka biri daha vardı. Daha doğrusu onlar gibi olan başkaları.

Çünkü Memoria insanlarla dolu bir meydandı, evet, kesinlikle yalnızlık çekmiyordu. Ancak onlar zihninin yansımalarıydı.

Yine de orada başka biri daha olmalıydı. En sonunda hatırlayabilecek miydi?

Önemli değil... bu adam haklıysa seni bulacağım, Alex, diye düşündü. Böylesine karışık bir mozağin parçalarını bir araya getirmek o anda zorlayıcı bir işti. Kızın aklında, gerçek hayatta yaşadıkları ile kıyametten sonra zihninin yansıttığı görüntüler arasındaki ayırım hâlâ yeterince be-

lirgin değildi. Alex'e karşı hissettikleri düşüncelerinin çıkış noktasıydı. Onu yeniden görmek ve kucaklamak istediğini hissediyordu ancak ne bu karara nasıl ulaştığını ne de birlikte geçirdikleri en önemli anları hatırlıyordu.

Ruhlarınız ezelden beri birbirine bağlı... Aniden aklına gelmişti bu sözler.

Kim demişti? Ne zaman? Gerçek hayatta mı, Memoria'da mı?

Yineleyip durduğu sözcükler ilk önce bir ses tonuna, o ses tonu da bir yüze bağlandı. Esmer, dağınık saçlı, kalmı camlı gözlüğü olan bir delikanlı...

Evet... şimdi hatırladım, diye düşündü kız. Bu, Marco'ydu, Alex'in arkadaşı. O çocuğun her soruya bir yanıtı vardı...

"Geldik, Jenny. Tünelin sonundaki kontrol noktasındayız. Ses çıkarma ve sakın ol. Her şey yolunda giderse birkaç dakika içinde oradan çıkabilirsin."

Jenny yanıt vermedi.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı.

Ve bekledi.

Ben'in arazi aracının önünde bulunan kamyonet, tünelin son düzlüğünün sonundaki çıkıştan önce konulmuş ışıklı bir arkın altında yavaşladı. Işıklı arkın arkasında sabahın ilk ışıkları görünüyordu. Ben direksiyonun arkasında bulunan düğmeye hafifçe basarken kamyonet yavaşça arkın altından geçerek tünelin dışına devam etti.

Sağ tarafta bir kulübe görüldü. İçeride, önünde ekran bulunan biri oturuyordu. Bir kontrol memuru. İşler yolunda gitmediği zaman, memur anında silahlı devriyeleri alarma geçiriyor ve suçlunun birkaç dakikası kalıyordu. Gea'da polisi iş üzerinde görmek her zaman mümkün değildi. Hiçbir polis arabası korumada görev almıyor, devriye gezmiyor veya kontrolle uğraşmıyordu. Tamamen operasyon yapmak

için oluşturulmuş bir polis teşkilatıydı: Operasyonu gerçekleştiriyor, suçluyu yakalıyor ve adalet birimlerine teslim ediyordu. Çok ender durumlarda, hemen örtbas edilen aşırı bir güç kullanarak suçluyu anında ortadan kaldırıyordu.

Ben nefesini tuttu. Sanki korkacak hiçbir şeyi yokmuşçasına, kulübeye doğru en ufak bir bakış bile yöneltmeden dosdoğru önüne bakıyordu. Hızını düşürdü ve arazi aracını tünelin dışına, arkın diğer tarafına sürdü.

“Her şey yolunda, Jenny.”

Örtünün altındaki kız gülümsedi. Üstünü açıp pencereden dışarı, yeni bir çağda parıldayan güneşe ve berrak, mavi gökyüzüne baktı. Etrafını saran şey gelecekti. Geçmişin aldatıcı görüntüsü vardı, aynı kurallara uyuyordu ve babasının ona hâlâ tam olarak ulaşamadığı bir anısında uzun süreli bakmaması gerektiğini hatırlattığı o yıldızın etkisi altındaydı... *Yoksa güneş gözlerini çalar, demişti babası...*

Ancak bu gelecekti. Ait olduğu bölgeden o kadar uzaktı ki sadece düşüncesi bile başını döndürüyordu. Uzakta bir tepecik görünürken, güneş ışınları boş ve çorak bir ovayı aydınlatıyordu. Tünelden çıkıldığında yol tanımsız, kahverengi bir pakete benzeyen ovayı kilometrelerce uzunluktaki gri bir bant gibi ikiye bölerek dümdüz devam ediyordu. Doğa nasıl görünürse görünsün onun için bir yaşam umuydu. Son durağa vardığını ve artık bittiğini düşündüğü bir yaşam. Birileri onu kıyametten kurtarmış, yaşamasına izin vermişti. Kimdi? Bunu neden yapmıştı?

“Bütün bunları çok özlemiş olmalısın,” dedi Ben dikiz aynasından ona bakarken.

“Sanki dünyayı ilk defa görüyormuş gibiyim.”

“Burası Atina bölgesi. Görebileceğin üzere, genellikle boş. Eğer bu otoyolda gitmeye devam edersem en yakın şehir yüz kırk kilometre ötede. Muhtemelen kamyonlar oraya gidiyorlar, orası önemli bir ticaret merkezi. Oysa biz ilk çıkıştan çıkıp Atina bölgesinin en önemli ikinci şehri olan Marina’nın dış mahallelerine ilerleyeceğiz.”

“Atina...” diye fısıldayan kızın bakışları pencerenin dışındaki manzarada kaybolmuştu.

“Gea’da kullandığımız isimlerin çoğu Latince ve Eski Yunancadan gelir. Denizde bulduğumuz tarihî eserler sayesinde bu iki dili öğrenebildik. İkisi de etimolojik açıdan büyüleyiciydi. Kıta birleştiğinde halka, kökü bu eski kültür-
lere dayanan İtalyanca dayatıldı. İtalyanca konuşuyorsun ancak ismin İtalyan değil. Başka bir ülkeden geliyor olabilir misin acaba?”

“Ben... bilmiyorum...”

“Kabinini bulup gemiye taşıdığımız zaman denizin derinliklerinden çıkıp hâlâ yaşayan ilk canlı olman şerefine sana Alfa –Yunan alfabesinin ilk harfi– demeye karar verdik.”

Jenny’nin gözleri aynadan bakan Ben’inkilerle buluştu.

“Denizaltındaki istasyonun adı olan *Mnemonica* da etimolojik olarak Yunancadan gelir. İçinde bulunduğumuz bölgenin adı olan Atina da, antik zamanlardan gelen...”

"Atina... bu ismi hatırlıyorum... hatırlıyorum! Atina, Olimpiyatlar... ben..."

Kızın toprağın metrelerce altında saklı bir hazineyi ortaya çıkarmak için gösterdiği efor karşısında Ben sessiz kaldı.

"Yüzme!" diye bağırdı gözleri irileşmiş, elleri titremeyi başlamıştı. "Olimpiyatlar, yarış... final..."

Büyük bir final olacak, Jenny... biliyorum...

"Ben yüzüyordum! Küçüklüğümden beri devamlı Olimpiyat yarışlarını izliyordum... ve olimpiyatlarda yarışan bir yüzücü olmak istiyordum!"

Ben kızın neşesini paylaşırcasına gülümseyerek başını sallıyordu. Sonra sessizliğe bürünerek kızı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Hafızasının yavaş yavaş yerine gelmesi iyiydi ve umutlarının gerçekleşeceği konusunda bir kanıttı. Alex'le karşılaşmaları her türlü engeli ortadan kaldıracaktı. Çok az kalmıştı.

"Çantayı aç, Jenny," dedi Ben. "Hemen orada, yanında."

Kız yan tarafa dönünce çantayı gördü, alıp fermuarını açtı.

"Rulo haline getirilmiş olan tableti görüyor musun? Aç onu."

Jenny çantanın içini karıştırarak interaktif tableti buldu. Çantadan çıkardı, açtıktan sonra bakışları yumuşayarak hüznle doldu. "Ailen, değil mi?" diye sordu yanıtını bildiği halde.

"Evet," dedi Ben; aklı başka yerde, evinin salonundaydı. Gözlerini yola dikmişti.

“Adları nedir?”

“Karım Loren. Kızlarım Melissa ile Lara.”

Jenny bir an için gözlerini kapadı. Ben’in duyguları, soğuk bir kış gününde sarıp sarmalayan battaniye misali içini sıcaklıkla doldurmuştu. Buna ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Çok güzeller.”

“Sen herhangi bir şey...” diye başladı Ben çekinerek, “Sen herhangi bir şey hatırlıyor musun, ailenle ilgili?”

“Annemi rüyamda gördüm. Rüyamda onun annem olduğunu anladım. Sonra sanki babamı da hatırladım, havuzun kenarında duruyordu... bir yüzme yarışı sırasında bana tezahürat yapıyordu. Fazla bir şey hatırlamıyorum. Ama geçekten annem ve babamlarsa bile kesinlikle öldüler. Herkes öldü.”

“Eğer onları hatırlamayı başarabiliyorsan, hâlâ yaşıyorlar demektir. Her zaman seninle birlikte olacaklar. Belki henüz erken ve onları tam olarak nerede ve ‘ne zaman’ konumlandıracağını bilmiyorsun. Kolay olmamalı ancak zihninde zaman kavramı yok. Ailen sonsuza kadar yaşayabilir.”

Jenny bir süre sustu.

Ben yüzünde huzurlu bir ifadeyle arabayı sürmeye devam etti. Neredeyse inanamıyordu: Her şey plana uygun olarak ilerlemişti, yaşadığı şematik ve baskıcı dünyanın zayıf noktasını kullanmıştı. Şimdi sıra, babasının onları Limen’e getirtmek için hazırladığı risksiz plana uygun olarak hare-

kete geçmeye gelmişti. Henüz babasından daha yetenekli bir stratejistle tanışmamıştı.

“Neden ben?” diye sordu aniden Jenny fısıltıyla.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bütün bu hikâye diyorum: Neden ben? Madem ki neredeyse beş yüz yıl öncesine ait bir uygarlığın parçasıyım, nasıl şu anda burada olabiliyorum? Hayatta kalmama kim izin verdi?”

Ben yavaşça başını iki yana salladı. “Bunu senin söylemen gerekiyor. Belki er ya da geç hatırlayacaksın. Belki asansörde Jonas’a yaptığın şeyin ne olduğunu da açıklarsın.”

Jenny kaşlarını kaldırıp derin bir nefes aldı. “Bunu açıklamak çok zor ancak bana doğal geldi. O adam kötü kalpli ve tehlikeliydi. Bizi durduracaktı, hissediyordum. İçimde yükselen bir gücün farkına vardım, çok kuvvetli bir duyguydu ancak kaynağını tarif edemem. Bizi engellemesine izin vermemeliydim. Ona emrettim. Zihnine bir emir verdim.”

Ben kızın söylediklerini düşündü. Belli ki Jenny’nin özel güçleri vardı. Onu kaçırmakla iyi bir şey yapmıştı. Belki yalnızca iki uygarlık arasında inanılmaz bir köprü değildi. Belki çok daha fazlasıydı. Eğer yanlış ellere düşmesine izin verseydi, bu özellikler her neyse, onların çıkarları için kullanılırdı. Ya da kızı yok ederlerdi.

Yol önlerinde akıp giderken Ben içinden taşan enerjiyle ellerinin altındaki direksiyonu sıkı sıkı kavradı. İleride yolun sağa ayrıldığı yerde MARİNA çıkışını gösteren lev-

hayı gördüler. Ben aracı yavaşlatarak otoyoldan çıkmaya hazırlandı. Mark'a, gelişini haber verme fırsatı olmamıştı ancak adamın bayramlarda bile dükkânının başından ayrılmadığını biliyordu. Özgürlük yolunda büyük bir adım atmaya hazırlanan Ben için o dükkân ikinci evi gibiydi.

"Biraz sonra bitecek," dedi Ben. Rampayı inmeye başladıktan sonra dönüp kıza baktı ve kızın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

"Bitecek mi?" diye sordu Jenny, Ben tekrar önüne dönerken.

"Benzin. Bir benzin istasyonunda durmalıyız. Sorun mikroçipte. Bu ülkede hangi hizmeti alırsan al ödemeni o kahrolası mikroçiple yapmak zorundasın. Paralarımız dijital profillerimize yükleniyor."

"Öyleyse onları kullanamazsın."

"Kesinlikle, hemen nerede olduğumuz anlarlar. Diyordum ki..." Ben kızı dikiz aynasından süzerken bir an tereddüt

etti. “Şu daha önce yaptığın şeyi, Jonas’a yaptığından söz ediyorum, tekrar yapman mümkün olabilir mi?”

Jenny sanki içgüdüsel bir hareketle dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı. Bu sorunun yanıtını biliyor olabilir miydi?

Arabanın penceresinden görünen kurak ve verimsiz toprak sanki benzer resimlerden oluşan bir kitabın sayfalarını hızla çevirmek gibiydi. Arada sırada Jenny’nin ne işe yaradıklarını bilmediği silindirik bir yapıları olan soğuk ve sessiz binalar monoton manzarayı bölüyordu. Yavaş yavaş uzakta yan yana bazı silüetler beliriverdi. Orası Marina şehrinin toplu konut ve fabrikalardan oluşan endüstri bölgesiydi. Şehrin banliyösü. Onlar da oraya gidiyordu.

Jenny gözlerinin önünden hızla geçen ve onu geçmişe götüreceğini umut ettiği görüntülere tutunarak geçmişine ait diğer ayrıntıları hatırlayabilmek için yoğunlaşmaya çalıştı.

Ben’in gözünde bir mucize olsa bile, Jonas’a yaptığının özel bir şey olmadığını hissediyordu. Öğrendiği bir şey miydi? Doğal bir yetenek miydi?

Birden küçük bir çocuk gördü. Trende, annesinin yanında oturuyordu. Üzgün görünüyordu ve ona bakışlarıyla bir şey anlatıyordu. Bir ihanet hikâyesiydi belki. Ailesiyle ilgili bir şeydi. Memoria’da mı olmuştu? Bundan emin değildi.

Sonra Mary Thompson’ı gördü. Kadının aklırın, görkemli bir villa kapısı gibi açılarak kendisini sırlarını ve hatıralarını paylaşmak üzere içeri davet ettiğini gördü. Sonra

Blyth Street'teki evinin salonunda, zehirli çay fincanurun önündeydi tekrar.

Anahtar orada gizliydi, bunu hissediyordu. Zorlanmasına ve sonrasında bir baş ağrısına sebep oldu ama onu buldu.

Memoria'nın ilk zamanlarında Mary'yi görmeye gitmişti ve olayların akışını değiştirmek onu eğlendirmişti. Şimdi fark ediyordu ki fincanların yerini değiştirmek üzerinde oynanmış bir hatıraydı ancak hiçbir etkisi olmamıştı. Bir zaman makinesinin başında değildi, geçmişini değiştirip yenilenen şimdiki zamana dönmek mümkün değildi. Yaptığı tek şey bir hatırayı farklı şekilde *tekrar yaşamaktan* ibaretti. Mekanizma hep aynı yerde takılmış gibiydi, sahne bittikten sonra her defasında onu Barselona sahiline geri götürüyordu. Ama Mary'nin salonunda bu karmaşık mekanizmayı nasıl kullanabileceğini keşfetmişti.

Zehirli fincandan içmemek için şu veya bu detayı değiştirerek onlarca kez o sahneyi tekrar tekrar yaşamıştı ve tesadüfen fakına varmıştı. Aniden aklına gelmişti, herhangi bir şekilde planlamamıştı.

Kâğıtlar ve boya kalemleri etrafta dağınık dururken o da leylak renkli pamuklu elbisesiyle odadaki halının üzerinde oturuyordu. Tepsi sehpanın üzerindeydi. Dadısı kanepede oturuyordu. Önünde duran fincanın onu öbür dünyaya göndereceğini oldukça iyi biliyordu.

Bu defa fincanların yerini değiştirmek için herhangi bir hileye başvurmamıştı.

Fincanımı al ve iç, Mary, diye düşünmüştü. Bir ok atma şampiyonunun hassasiyetiyle, mümkün olan tek hedefe odaklanarak hedef tahtasının ortasındaki daireye nişan almışçasına olağanüstü bir şekilde yoğunlaşarak yapmıştı bunu.

Al onu... gülümse... ve iç.

Dadı kirpiklerini kırıştırmış, sonra da gözlerini büyülenmişçesine boşluğa dikmişti.

Al onu... gülümse... ve iç.

Geçen zamanı vurgulamak ister gibi elindeki kımızı boya kalemını mavi kaleme vurarak tempo tutarken buz gibi gözlerle birkaç saniye boyunca dadısına bakmaya devam etmişti. Kadın transa geçmiş gibi bakışlarına kilitlenmişti. Jenny ona her şeyi yaptırabilecek güce sahip olduğunu hissetmişti. Sonuçta, sadece bir hatıradan ibaretti. Memoria'da olan sonsuz sahnelerden bir tanesiydi. Rüyada olduğunun bilincinde olduğu bir rüyada gibi o sahneyi şekillendirebilir ve değiştirebilirdi. Alex ile rıhtımdaki buluşmalarını tekrar yaşamaya karar verdiklerinde yaptıkları gibi, oraya sonsuz kere dönebilirdi.

Mary Thompson, ne emrettiyse harfiyen yerine getirmişti.

Hafifçe öne eğilerek uzağında duran fincanı alabilmek için kolunu uzatmış ve sonra rahatça koltuğa yerleşmişti. Çayını yudumlarken gülümsüyordu.

Sessizce.

Yüzünde beliren merhametsiz bir gülümsemeyele çayın hepsini içmişti.

Jenny gözlerini pencereden kaçırarak bakışlarını yere indirdi. Memoria’da yaşanan tecrübelerin parçaları teker teker su yüzüne çıkmaya başlamışlardı ama kısmi, çapraşık ve dağınık cevaplar veriyorlardı. Yine de çok yararlıydılar. Belki, aklının yüzyıllar boyunca uyanmayı beklerken bulunduğu o yapay yer, çıkılması gereken bir hapishane değildi. Belki Memoria bir tür eğitim yeri olmuştu.

“Sanırım evet,” dedi bakışlarını dikiz aynasına dikerek. “Sanırım başarabilirim.”

Birkaç dakika sonra Ben bir levha gördü. Bu gri, kare levhanın üzerindeki beyaz yazılar bir dinlenme alanını işaret ediyordu. Arazi aracının göstergesi on beş kilometre ilerleyecek kadar yakıt kaldığını işaret ediyordu ve en iyi ihtimalle bir sonraki benzin istasyonuna ulaşmak için kırk kilometre gitmeleri gerekiyordu. Sonunda benzin dolurabilecekti. Ödeme işini ise kızın halledeceğini umuyordu.

Jenny kaşlarını kaldırıp iç çekerken, Ben yavaşlayarak dinlenme yerine girmek için yoldan çıktı ve birkaç kamyonun bulunduğu yarı boş bir bölgeye park etti.

“Ne oldu?” diye sordu adam dönerek.

“Bu şeyle... bu önlükle. Böyle mi çıkayım?”

Ben başım salladı. “Bunu hiç düşünmemiştim. Hayır, tabii ki.”

“Ne yapacağız?”

Ben birkaç saniye düşündü. *Ne aptalca bir unutkanlık* diye geçirdi aklından. Kimsenin onu böyle görmesine izin veremezdi.

“Çantaya bak...” dedi başıyla Jenny’nin yanında duran çantayı işaret ederek. “Orada siyah pantolonlar var. Neyi ki oldukça uzun boylusun. Bir de beyaz tişört olacak.”

Jenny, “Tamam,” dedikten sonra çantayı karıştırmaya başladı.

Ben *Frey* sularının reklam şapkasını çıkarıp Jenny’nin dizlerinin üzerine bırakırken, “Sonra da bunu takarsın,” dedi

“Arkanı dön,” dedi kız. “Lütfen.”

Ben kızın çantadaki pantolonu çıkarmasını izlerken beş yüz yıllık bir komadan uyanan genç kızın soyunurken utanmasının, utancın insan doğasına işlenmiş güçlü bir duygu olduğunu gösterdiğini düşündü. Acaba Jenny *Mnemonic’a* da, çalışma arkadaşları elektrotları koymak için onu soyduklarında, aynı huzursuzluğu yaşamış mıydı?

Ben penceresini açarak kolunu kapıya dayadı. Birkaç saniye sonra yan dikiz aynasından onlara doğru yaklaşan birini gördü. İki metrelik bir insan azmanı. Adamın arkasında, yan tentesi üzerinde DARREN yazan kocaman bir kamyon park edilmişti. O ismi tanıyordu. Ekran tasarlayan bir firmaydı. *Mnemonic’a* da bütün paneller sadece Darren markaydı.

Buraya gelmez umarım, diye düşündü Ben endişesi artıp kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken. “Biri buraya doğru geliyor, giyindin mi?” diye sordu Jenny’ye.

“E-evet... tamam. Şapkamı da taktım mı hazırım.”

“Sen hiçbir şey söyleme, eğer biri sorarsa benim kızımsın.”

Jenny gülümseyerek başını salladı ama yüzünden lüzümlü bir ifade geçti. Gerçek babasının adını bile hatırlıyamıyordu.

İriyarı adam arazi aracının yanından geçip bir içecek otomatına yöneldi. Koca işaret parmağını öngörülen deliğe sokup bekledi. Sonra eğildi ve Ben’in hiç hoşuna gitmeyen tatlı bir içecek olan K8 şişesi aldı.

Adam yerine dönmek için tekrar yürümeye başladığında, Ben bakışlarını başka yöne çevirmeye çalıştı. Bir dizi çalışığa iki metre uzaklıkta bulunan, mavi renkli, kapısı aralık bırakılmış bir kabine benzeyen umumi tuvalete bakmaya başladı. Bu arada Jenny önlüğü çantaya koymak için elinden geldiğince katlamaya çalışıyordu.

Adam arazi aracının yanına varınca Ben kendisine hâkim olamayıp ona baktı. Ön camdan bakarken göz göze geldiler ancak hemen gözlerini kaçırdı.

Defol, diye düşündü çekip gitmesini umut ederek.

“Hey, sen,” dedi adam, arazi aracının camına vurarak.

Ben derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. “Evet, bir şey mi istiyorsun?”

“Sana söylüyorum, hey arkadaş, sana bir şey söylemeye çalışıyorum... K8 bitti.”

Ben kaşlarını çatı. “Anlayamadım?”

Kollarını çaresizlik içinde açarak, "Bitti," dedi adam. Koltuk altında iki dev ter lekesi bulunuyordu. "İçeceği bitirdim, arkadaş. Sonuncusunu ben aldım. Bu durumda... almak istiyorsan, başka kalmadı işte. Yalnızca *Frey* su kaldı, bir de süt şişeleri."

Ben gülümsedi, çatılmış olan kaşları düzeldi. Dev tehlikeli değildi. Yüzünde bilinçsiz bir çocuğun ifadesi vardı, hareketleri yavaş ve hantaldı. Korkacak bir şey yoktu. Ben adamın tepkisiz bakışlarında bir an geminin deposunda çalışan Alan'ı gördü. Büyük olasılıkla bu adam da onunla aynı gemiden inmişti.

"Merak etme, arkadaş," diye yanıtladı Ben dostça bakışlarla adama bakarak. "Haber verdiğin için teşekkürler. Zaten K8'in tadı hiç hoşuma gitmiyor. Yol uzun olduğuna göre *Frey* stoklamakta fayda var."

Adam başını salladı, sonra bakışlarını arka koltuğa çevirdi.

"Çok güzel kız, arkadaş... kızın mı? Gerçekten çok güzel kız."

Jenny yüzünü başka yere çevirdi.

"Evet," diye yanıtladı Ben. "Kusuruna bakma, biraz utangaç."

"Hoşçakal, güzel kız. Hoşçakal, arkadaş. Ben gidiyorum."

Ben uzaklaşan adamı başıyla selamladı. Kamyonuna binen adamı aynasından izledi. Gereçekten iriydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jenny'ye dönerek.

"Evet, Ben. Evet," dedi kız alaycı bir tavırla.

“Şimdi, bu arabayı doyurmamız gerekiyor,” diyen Ben motoru çalıştırarak kendilerinden yirmi metre ötede bulunan benzin pompasına doğru geri geri gitti.

“Kimse yok...” dedi kız.

“Artık böyle. Herkes kendi işini kendi görüyor. Orada gördüğün ekrandan tutarı seçiyorsun işaret parmağını bölmenin içine sokup yakıtı dolduruyorsun.”

“Eğer parmağını kullanamayacaksan ne yapmayı planlıyorsun?”

“Tek olasılık birisinin yakıt doldurmaya gelmesi ve... şey, normal yöntemle hiç benzin dolduramayacağız.”

“Burada devreye ben giriyorum sanırım,” dedi Jenny alaycı bir tavırla.

Ben kıza doğru döndü. *Frey* su markalı şapka kızın zarif hatlı güzel yüzünü belirginleştirmişti. “Nasıl yapacağını biliyorsan kimseye kötü davranmak zorunda kalmayacağız.”

Ben’in takımında çalışanlarla bakışları kesiştiğinde hayatlarından çaldığı görüntüler yavaş yavaş aklında belirirken Jenny düşünceli gözlerle Ben’e baktı. Başkalarının yaşamlarını gözlemlemek, onun derinliklerine dalmak hoşuna gitmiyordu. Zaman zaman kendi isteğinin dışında gerçekleştiği oluyordu ancak bunu yapmaktan hoşlanmıyordu. Başkalarının düşüncelerini *yönlendirmekten* de zevk almıyordu. Ancak şu anki gibi bir durumla karşı karşıya kalınca sahip olduğu inanılmaz yeteneği kullanmaktan kaçınmazdı.

“Devi buraya geri getir.”

Kamyon şoförünü kandırmak çok kolay oldu. Aynen Ben'in Alan'ı depoya iki tüp almaya gittiğine inandırması gibi.

Ben kafasını kaldırıncı yabancıyla arasındaki direğin üzerine yerleştirilmiş olan eski ve paslı kamerayı gördü. Lax model kamera bir zamanların en popüler izleme aygıtlarından biriydi. Silahın ölümcül nişan alma gözü gibi doğrudan onun üstüne çevrilmişti.

Neyse ki, diye düşündü Ben, *kamera devri bir süre önce kapandı.* Hükümet her vatandaşın deri altına mikroçip yerleştirmeye karar verince bunların devri bitmişti. Bir süre öncesine kadar bütün vatandaşlar ülkenin her yerine yerleştirilmiş olan pahalı kamera ağıyla takip ediliyordu. Gerçekten, çok pahalılardı. Lax gibi küçük ve kompakt

olanlardan Oculus gibi her hükümet binasında bulunan kapalı devre izleme sistemlerine kadar her aygıt bir yıl önce sökülüştü. Banliyölerde, gidecekleri yönde bulunan terk edilmiş benzin istasyonlarında veya sökmeyi unuttukları ya da geçmişten bir hatıra olarak saklamak isteyen restoranlarda tek tük eski modellerine rastlanabiliyordu. Ancak aygıtlardan hiçbirisi çalışmıyordu.

Ben ayrıntıya girmeden pompada bir bozukluk olduğunu iddia ederek çam yarmasından yardım istedi. Arazi aracına ulaşan adam doğruca kızın yanına gidip arabaya dayandı. "Yardıma mı ihtiyacın var, güzel kız?"

Karşıdan gelen güneş yüzünden gözlerini ovuşturan kız hiç yanıt vermeden gözlerini adama dikti. Şimdi onu gayet net görebiliyordu. Kafası tıraşlıydı, basık burunluydu ve yuvarlak kahverengi gözleri vardı. Dayak yemiş bir köpeği andırıyordu, ter damlaları alnından süzülüyordu.

Ben kenara çekilmiş, sahneyi izliyordum. İkisinin bakışmalarından başka bir şey görmemişti. Biraz sonra adam döndü, sütuna kadar ilerleyip parmağını ekrana uzattıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Arkadaş, her şey yolunda. Şimdi benzini doldurabilirsin," dedi ve oradan uzaklaştı.

"Çılgınca," dedi Ben.

Hemen sonra ikisi yola koyuldular. Adam yaptığı keşfin inanılmazlığını düşünürken bir süre sessiz kaldı. *İki Bin Uygarlığı*'nda yaşayan insanların bu seviyede duyu dışı yeteneklerinin olabileceğini hiç düşünmemişti. Denizde

yapılan araştırmalar sırasında karşılaştıkları tarihî buluntuların hiçbirinde böyle bir bilgiye yer verilmemişti. Sözde büyücüler, iyileştiriciler, aracıyla Dünya'ya düşen uzaylıların bedenleri ve daha pek çok şey hakkında yazılar okumuştu. Ancak başkalarının düşüncelerini okuyan ve yönlendiren insanlarla ilgili hiçbir şeye rastlamamıştı. Bunun nasıl olabildiği adam için hâlâ gizemini koruyordu.

Arabanın ekranında yedi yüz elli kilometre gidecek kadar benzin olduğunu görmek Ben'i rahatlatmıştı. Yola devam etti, güneydoğu yönünde ilerleyerek sağdaki birkaç çıkışın önünden geçti. Üçüncü çıkıştan çıkarak 240 derecelik bir rampaya saptı, otoyolun altından geçerek düz bir yola ulaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorarak sessizliği bozan Jenny Ben'i daldığı düşüncelerden çıkarmıştı.

"Bu otoyolun sonunda Navy'nin güney çıkışı var. Burası sanayi bölgesi. Burada genellikle taşıma araçları için yedek parça üretilir. *Mnemonica*'da kullanılan materyallerin çoğu burada yapılmıştır."

"Evet, ama... *nereye gidiyoruz?*" dedi Jenny, son iki kelimenin üzerine vurgu yaparak. Bakışları uzakta görülen yan yana dizilmiş depolar ile küçük binalara dalıp gitmişti. Oldukça uzakta olmalarına rağmen halı fabrikaları ile yıkık dökük evlerin arasından fark edilen gökdelenlerin oldukça heybetli bir görünüşü vardı. Bulutların arasında kaybolan binalar topluluğu uzaktan bakınca sivri uçlu kuleleri olan görkemli bir kiliseyi andırıyordu. Bir anda Jenny'nin düşünceleri hayal edebileceğinden daha uzak bir yere kaydı. Sanki beyni iki uygarlık arasında inanılmaz bir köprü

kurmuştu, aklı bu görüntüden Barselona gezisi sırasında hayranlıkla izlediği Katalan dâhi Gaudi'nin yaptığı büyüleyici La Sagrada Familia Kilisesi'ne gitmişti. Gökyüzünü işaret eden ince uzun parmakları andıran süslemelerle dolu kulelerini görmüştü. Aklına üşüşen hatıraları kovdu, günün ilk ışıklarıyla pırıl pırıl parlamakta olan yüksek binaları hayranlıkla izlemeye koyuldu. Jenny orasının Marina'nın merkezi olduğunu düşünüyordu ancak başka soru sormadı. Şimdilik yaşam olduğu anlaşılan ve tehlikeli görünen bu bölgeye gelme sebeplerini öğrenmesi yeterliydi.

"Benim kimliğimle," diye yanıtladı Ben gözlerini önünde gitmekte olan az sayıda araca dikerek, "hiçbir yere gidemeyiz. Biriyle buluşmalıyım."

"Nerede?"

"Buraya yakın, güvenli bir yerde."

Ben sanayi bölgesini arkalarında bırakıp banliyöye sapınca, sonunda önlerinde yolda yürüyen insanlar, dükkân vitrinleri ve yol işaretleri belirmişti. Gördükleri, Jenny'nin kafasındaki bir zamanlar ait olduğu toplumla ilgili yarattığı uygarlık düşüncesine çok uzak düşüyordu, üstelik etraflarındaki her şey çok soğuk görünüyordu.

"Burası yoksul bir bölge mi?" diye sordu yarısı tahrip olmuş dükkân tabelalarını, insanların pasaklı giysilerini ve yola park edilmiş döküntü arabaları fark eden Jenny.

"Evet... ama insanlar bunun farkında bile değil," diye yanıt verdi Ben.

Jenny adamın sesindeki burukluğu fark etmişti. "Nasıl yani?" diye sordu.

Adam yavaşlayarak durduktan sonra kıza döndü. "Bu mezbelelikte yaşayan herkes en iyi hayatı yaşadığını sanıyor. Ayaklarında zincirlerle dolanırken özgür olduklarını zannediyorlar. Kendilerini güvende hissetmek için bir kafese kapatılmayı kabul ediyorlar. Onlar için uydurulmuş olan 'kontrol edilen bir şehir, güvenli bir şehirdir' sloganına kanıyorlar. Mutlu köleler, ben onlara böyle diyorum. Hangi sosyal sınıfa ait olurlarsa olsunlar."

"Biraz önce gördüğümüz gökdelenler... Şehrin merkezi orası mı?"

"Kesinlikle."

"Zenginlerin yaşadığı bir yere benziyor. Oradakiler de mi köle?"

Ben acı bir gülümsemeyle kafasını iki yana sallayarak üzgün üzgün baktı.

"Satın aldıklarımız, tercihlerimiz, haberleşmemiz gibi bize ait her türlü bilgiye erişebildikleri sürece sosyal ilişkilerimizi, hayallerimizi ve düşüncelerimizi kontrol altında tutmaya devam edecekler." Ben işaret parmağıyla havada bir daire çizdi. "Bütün bunlar devam ettiği sürece hesaplarımızda sayamayacağımız kadar çok para olması ya da yalnızca üç kuruş bulunması ne fark eder? Hepimiz onların elinde birer kukla olduktan sonra. Onlar bize ne satmak isterlerse onu satın alırız, bizim adımıza çoktan seçilmiş programları oylarız, hangi hastalıktan ölmemizi

uygun görürlerse o hastalıktan ölürüz. Gözlerini açmış olan tek kişi ben değilim belki ve bu da kesinlikle babamın sayesinde oldu ama sayıca çok az olduğumuz kesin. Ben köleyi mahkûm hayatı sürdürdüğüne ikna etmeye çalıştım. Kendi durumunu kabul etmektense efendisinin seçimlerini savunmayı tercih edecektir.”

Jenny Ben’in tepkisi karşısında şaşırıp kalmıştı. Yapıp, açıklamaların çoğunu anlayamamıştı. Çevresine bakınca tabelasında HER ŞEY yazan bir dükkânın önüne geldiğini fark etti.

“Şimdi benimle gel,” dedi Ben. “Kimsenin dikkatini çekmemeliyiz; başını öne eğ ve konuşma.”

“Tamam.”

Arabadan inen Jenny’nin gözleri dükkânın vitrinindeki sergilenen eşyalara takılmıştı. Ciltli kitaplar, bıçaklar, önü cep dolu yelekler, dürbünler, pusulalar, ayakkabılar, kemikler... ve tahta bir tabelaya yazılmış slogan vardı: İHTİYAÇ, DUYDUĞUNUZ HER ŞEY BURADA.

Ben dükkâna girdi. Kapının açılması tavana yerleştirilmiş olan bir dizi kırmızı renkli neon lambayı yanıp söndürdü. Jenny şapkasını eğerek tuhaf bir yürüyüşle onu takip etti. Dükkânın içi farklı türden üst üste yığılmış nesneler ve fonksiyonunu hatırlayamadığı ya da varlığından habersiz bile olmadığı aletler tarafından istila edilmiş karmakarışık raflarla doluydu.

Tezgâhın arkasındaki kısa, tıknaz, koyu tenli, parlak siyah saçlarını atkuyruğu yapmış olan adam konuştuğu

müşteriyi yolcu ettikten sonra Ben'e doğru döndü. Kulağının altından başlayıp boynunun sağ tarafını kaplayan çok çirkin bir yarası vardı. Hayretler içinde kalan adam, gördüğünden emin olmak istercesine birçok defa gözlerini açıp kapadı.

"İnanamıyorum..." diye mırıldandı.

Ben gülümseyerek müşterinin dükkândan çıkmasını bekledikten sonra konuştu: "Fazla zamanım yok, Mark."

"Ama burada olmamalısın... bir şey mi oldu?" diye sordu adam, tezgâhtan çıkıp kollarını açarak Ben'e doğru ilerlerken.

Gerginlik içinde kaşlarını kaldıran Ben, "Burada olmaz," diyerek adamı engelledi.

"Alt kata inelim," diye önerdi Mark sakince ve onları dükkârın diğer ucundaki merdivenlere yönlendirdi. Adamı izleyen Jenny vitrinin camından sokağa göz attı. Başlarına çoktan ödül konmuş muydu? Yoksa polis henüz onları aramaya başlamamış mıydı?

Jenny ile Ben Mark'ın arkasından aşağıya indiklerinde kendilerini üstü kâğıt yığınıyla dolu, uzun, ahşap bir masanın olduğu bir odada buldular.

Meraklı gözlerden uzakta, iki adam sevgiyle kucaklaştılar.

"Jenny," dedi Ben. "Bu Mark, karımın erkek kardeşi. Şu anda güvenilebileceğimiz tek kişi. Diğer özelliklerinin yanında pek çok kaynağı olan bir adam."

"Merhaba," diye fısıldadı Jenny. Başını yerden kaldırmadan utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Ve bu da," diye devam etti Ben bakışlarını kayınbiderine çevirerek, "yanlış ellere düşmemesi gereken biri. Adı Jenny."

Mark kaşlarını çatıp sorgulayan bakışlarla kızı süzdükten sonra oturduğunda zangırdayan ama yine de ağırlığını çeken tahta banka yerleşti.

"Neye ihtiyacın var, Ben? Şu anda çalıştığın yerde olmalıydın, yanılıyor muyum?"

"Başka bir kimlik. Yapabileceğini biliyorum. Babama ulaşmak zorundayım, çok kısa bir süre içinde aranıyor olacağım. Belki de aranmaya başlamışımıdır bile."

"Kime ulaşacaksın, anlayamadım?"

Bensoruyu yanıtlamadan bakışlarını öne eğdi. Maskeleri çıkarmanın zamanı gelmişti, Mark'a doğruları anlatmayı denemeliydi, bunu yapmak zorundaydı.

"Babam ölmedi. Yıllardır Limen Adası'nda yaşıyor. Bugün bana yardım etmek için buraya geldi."

"Buraya... Gea'ya mı? Yaşıyor mu? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bu öğleden sonra onunla buluşmalıyım. Bir sürü kontrol noktasını geçebilmem için senin bana sahte kimlik ayarlamam gerekiyor. Eğer mümkünse bir de araba. Benimkini ilk fırsatta ortadan kaldırmak gerekiyor."

Mark kulaklarına inanamayarak başını salladı. Jenny hareketsizce, ağzını bile açmadan onları izliyordu.

"Eceline mi susadın sen? Neden böyle bir mücadeleye giriştin? Eline ne geçecek?"

Ben kaşlarını kaldırdı. Jenny'yle hızlıca bakiştılar. "Ne kadar az bilirsen o kadar iyi. Zaten açıklamak için yeterli zaman yok. İhtiyacım olan şeyleri sağlayacak mısın sağlamayacak mısın?"

"Kimlik sorun değil. Araba için şansımı deneyeceğim. Başka?"

Ben bakışlarını Mark'a dikti, aniden boğazına bir yumru oturmuştu. "Bana ailemin iyi olduğunu söyle. Gemideki yazışmalar yanıltmadan başka bir şey değildi. Teslo üzerinden o mesajları yazanın karım olmadığına yemin edebilirim."

"Ailen gayet iyi... Anlamıyorum, neden sana böyle bir şey yapsınlar?" Mark göz ucuyla Jenny'yi süzdü. "Keşfetmemen gereken bir şey mi keşfettin?"

Ben bir an için gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı, duyguları onu ele geçirmek üzereydi.

"Bana bir şey olursa, yalvarırım, yalnızca Loren'a kardeşlik yapmakla kalmayacağına, aynı zamanda kızlarıma da babalık yapacağına söz ver lütfen. Bir şey daha..." Ben elini ceketinin cebine atıp Horus Limanı'ndan aldığı Triskel'i çıkardı, Mark'a uzatırken gözleri yaşlarla doluydu. "Bunu Melissa ile Lara'ya ver, onlara de ki..."

Ben gözyaşlarına boğuldu, duygularını saklamak için elini yüzüne götürdü. "... bundan yalnızca bir tane bulabildim."

Elden ele geçen kolyeyi izleyen Jenny bir an nefessiz kaldı. "Bu sembol... onu biliyorum."

Zihni gerisini halletti. Hafızasının derinliğinde kaybolan Jenny bir saniye sonra kendisini güleryüzlü, yüzleri kırıksıklık

içinde, gözleri kalplerinin koşulsuz sevgisini yansıtan yaşlı bir çiftin karşısında otururken buldu.

Jenny bakışlarını indirdiğinde, boynunda aynı kolye vardı.

"Ailemizin Kelt kökenini anlatıyor," demişti büyük-babası ona.

Evet, çok iyi hatırlıyordu. Daha dün olmuş gibiydi. En sat ve içten duygular zamana yenik düşmüyordu ve her zaman zihninin en ulaşılabilir yerinde saklanıyordu. Büyükannesi ile büyükbabasına yeniden sarılabilmek, güven içinde o hatıradan hapsolmak için neler vermezdi. Oysa gözünü açtığında Ben ile Mark'ın şaşkınlık dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Ben gözlerini kurularken.

"Hiçbir şey," dedi kız. "Yalnızca aniden aklıma gelen bir hatıra..."

Geçmiş hayatımın en mutlu anlarından biri.

Marina'nın dış mahallelerinde her türlü objeyi sattığı bu dükkânı açmadan önce Mark on beş yıl boyunca Lax'ta çalışmıştı. Fabrika yalnızca kamera üretmiyordu. Zaten yalnızca kamera üretselerdi devletin vatandaşlara mikroçip takma kararından sonra batmaları kaçınılmaz olurdu. Fabrika zor duruma düşmemiş, aksine herhangi bir rekabete fırsat vermeyecek şekilde büyümüştü. Mikroçipler de Lax patentiyle üretiliyordu.

Ben'in kayınbiraderi patent biliyordu ve birkaç hammadde, bir panel ve belirli bir yazılım aracılığıyla bir implant yapabiliyordu. Mark geçmişte, Lax firmasından kovulduktan sonraki karanlık bir dönemde karaborsada mikroçip ticareti yaptığını Ben'e söylemişti. Hiç kimse ona

ulaşamamıştı: Açtığı dükkân mükkemmel bir kamufajdı ve Mark az konuşan bir insandı.

“Biraz önce yaptığım telefon görüşmesi umduğum gibi geçti,” dedi birkaç dakikadır orada olmayan adam aşağı gelince. “On beş dakika içinde arka tarafa bir araba getirecekler. Arabayı tekrar göremeyeceğim, değil mi Ben?”

“Sanmıyorum. Ama benim arazi aracımı parçalarına ayırıp satabilirsin. Hepsi senindir.”

“Tahmin etmiştim. Önemli değil, bana borçluydular, zaten araba dökülüyor. Arazi aracı konusu ise ... çok riskli. Onu ortadan kaldıracığım.”

Ben acı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Sen de bir gün isyan etmelisin. Bu pisliği sen de biliyorsun. Olan bitenin farkındasın. Tıpkı benim gibi!”

“Bunu milyonlarca kez konuştuk,” diyerek sözünü kesti Mark. “Herkes karşı tek başına savaş açmak mı? Hayır, ben böyle bir savaşta yokum. Bu kızla birlikte nasıl bir işe bulaştığını bilmiyorum ama haklısın, ne kadar az bilirim o kadar iyi. Ancak kesin olan bir şey var: Büyük bir riske giriyorsun.”

Ben derin bir nefes aldı, kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. “Doğru olanı yapıyorum, Mark. Yapılacak en doğru şey bu.”

On beş dakika sonra Ben sekiz, belki de dokuz yıllık gri bir Galera’nın içindeydi. Uzun zamandır ortalarda olmayan, modası geçmiş bir modeldi ve artık yalnızca kamyonet ile

ticari araçlar üreten bir firmanın ürünüydü. Arabanın lastiklere o kadar hava basılmıştı ki dikkat etmediği takdirde ilk yağmurda kendi çevresinde dönmeye başlayabilirdi. İçi yıpranmış, koltukların kumaşı birkaç yerden yırtılmıştı. Kaporta da çok kötü durumdaydı, her tarafı vuruk ve çizikti.

Kayınbiraderinin tanımladığı gibi, bir döküntüydü ancak dikkat çekmeden ortadan kaybolmak için mükkemmel bir arabaydı.

Mark ona içinde mikroçip olan kahverengi bir kutu vermişti. Mark, hemen kullanabilmesini sağlamak için bir aydan kısa süre önce ölmüş birinin kimliğini tanıtmıştı. Gea'nın dijital arşivleri bildirimi kesinlikle kaydetmemişlerdi, böylece algılayıcılar engel çıkarmayacaklardı.

"Gemiden çıkarken... dedektörlerden nasıl kaçtın?" diye sordu Mark, Jenny arabaya binerken.

"Kendi kimliğimi kullandım. Kaçtığımı kesinlikle biliyorlar, hatta herhangi bir suçlamayla karşı karşıya kalmaması için bir meslektaşımın beni rapor etmesini bile istedim. Bundan sonra olacıklardan endişeliyim. Babamın düşüncesi nedir bilmiyorum; artık kendi kimliğimi de kullanamam yoksa yerimi bulurlar. Bu arada, bu araçta..."

"Yer belirleyici yok, rahat ol. Son bir şey, Ben. Baban... neden yıllar önce ölmüş numarası yaptı? Ne saklıyor?"

Ben uzun uzun arkadaşının gözlerinin içine baktı.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Unuttun mu? Sana yalvarıyorum, Loren'a hiçbir şey anlatma. Yalnızca Atina'da tanıştığımız günden beri onu sevdiğimi söyle."

Mark başını onaylarcasına salladı, iki adam vedalaşırken uzun uzun kucaklaştılar. Ben bu sessiz elvedanın buz gibi soğukluğunu içinde hissediyordu. Olaylar daha farklı gelişebilir miydi? O Jenny'yi oradan alıp götürebildiği veya yakalanıp öldürüldüğü takdirde tekrar görüşmeleri mümkün değildi.

Ben şoför koltuğuna yerleşti, motoru çalıştırdı ve dükkânı arkasında bıraktı. Bir an önce otoyola çıkabilmek için bölgeden hızla ayrıldı.

O yaz sabahının boğucu sıcaklığında Ben tarafından kullanılan Galera saat sekiz kırkta otoyola giriş yaptı.

Bu zaman boyunca sessizliğini korumuş olan Jenny gördüklerini düşünürken bir iple nefesi kesilene dek boğazı sıkılıyormuş gibi gergindi. Yalnızca eski kolyenin anısı onu zihninde mutlu bir yolculuğa götürmeyi başarmıştı, o da çok kısa sürmüştü.

Kontrol noktasına yaklaştıkları sırada Ben Mark'ın ona vermiş olduğu kutudan silindirik plastikten yapılmış, pembe renkli, ucu yuvarlak bir aygıt çıkardı. Bilgisayar programının yüklendiği yer orasıydı. Tanımlayıcı deliğe, bir önceki güne kadar işaret parmağını koyduğu gibi bu aygıtı sokması gerekiyordu.

Panel kimliğini doğrulayıp ekranda "TEŞEKKÜRLER VE İYİ GÜNLER!" yazısı belirirken olayı büyütmemeye çalışarak, "Adımı bile bilmiyorum..." dedi.

"Şimdi babana mı gidiyoruz?" diye sordu Jenny çekinerek.

“Aynen öyle.”

Rahatlayarak derin bir nefes alan Ben kontrol noktasından geçip yola devam etti. Mark’ın yardımını paha biçilemezdi. İşler kötüye gittiği takdirde Melissa ve Lara’yla ilgilenecek birisinin olacağından emindi.

Birkaç kilometre ileride, aklı Loren’la geçirdiği hatıralarla doluyken, ilk çocuklarının dünyaya geleceği anı hatırlayınca kalbi duracak gibi oldu.

“Kahretsin, yola barikat kurmuşlar...” dedi. Boynu kasılmıştı ve elleriyle direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı.

Jenny öne eğilip yüzünü Ben’in omzuna yaklaştırdı. “Normal mi bu?”

“Bu kadar çabuk, hayır, kesinlikle değil. Normalde çok az olur. Ancak yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda bunları koyarlar, kahretsin.”

“Bizi arıyorlar...”

“Jenny,” dedi Ben yavaşlarken. Yaklaşık on memur, lacivert üç arabanın yanında duruyordu. Arabaların yanında polis üniformalarında da bulunan iki adet beyaz çizgi vardı. Adamlardan ikisinin ellerinde ışıklı dur işaretleri bulunuyordu. “Zihninle yapabildiğin şey nedir, bilmiyorum. Ancak mahvolduk. Ne yapabiliyorsan... hemen yap.”

Jenny bir an için gözlerini kapadı.

Zihnin anahtardır...

Ben'in arabası yolun ortasında park etmiş olan ilk polis arabasının önünde durdu. Üniformalı bir memur yaklaştı. Güneş gözlüğü takıyordu, ağarmaya başlamış saçları kıvrıcık ve jöleliydi. Jenny dikiz aynasında şapkasını düzeltirken Ben camı açtı.

"Gea polisi," dedi adam. "Atina-12 bölümünden. Elinizi rica edeyim lütfen."

"Tabii ki," dedi Ben kolunu pencereden dışarı uzatırken. Yüzündeki sahte gülüş duymazdan gelmeye çalıştığı, deli gibi atan kalbiyle ciddi bir tezat oluşturunuyordu.

"Ben... RJK546T8," diye okudu polis, elinde tuttuğu ve adamın işaret parmağına dokundurduğu bozuk para boyutundaki küçük sensöre kabloyla bağlı bulunan elektronik tabletten.

"Evet..."

"Sizin şu anda *Mnemonica* denizaltısında bulunmanız gerekmiyor muydu?"

Ben kekeleyerek lafı dolandırmaya çalışırken polis arkadaşlarına doğru döndü ve kolunu kaldırarak yaklaşmalarını işaret etti. Sonra Jenny'ye bakıp otoriter bir tonla, "İn arabadan," dedi.

Üniformalı iki adam Ben'e yavaşça arabadan inmesini emrederken Jenny arkada hareketsizce oturuyordu, neredeyse transa geçmiş gibiydi.

İki polis arabadan inen Ben'i kendilerine doğru çevirip üstünü aramaya koyulurken huzursuzluğu açıkça belli olan ilk polis arabanın arka kapısını hızla açtı.

“Duymuyor musun beni, çocuk? *Derhâl* in o arabadan.”

Jenny kılını bile kıpırdatmadı.

Polis bir saniye ona baktı ve sebepsiz bir korkuyla ürperdi. Sonra tabancayı kılıfından çıkarıp ona doğrulttu. Aynı anda arkadaşlarından biri Ben’in şakağına bir yumruk attı, Ben arabanın yanına yığıldı.

Silahlı polis Jenny’yi kolundan yakalayıp zorla arabadan dışarı çekerken sonunda bakışları kesişti. Hayatta kalma içgüdüsüne cevap olarak korkunun sesini takip etti ve adamın siyah irisinden içeriye girdi. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu, adamın ruhunu ele geçirdiğinde sırtı bir ürpertiyle sarsıldı.

Her şey bir anda oldu. Polis başparmağıyla horozu çektikten sonra döndü ve kendini kaybetmiş gibi ateş etmeye başladı. Ben dizlerinin üzerindeyken başını kaldırdı ve iki polis memurunun yere yığıldığını gördü.

Diğer üç polis de, hazırlıksız yakalandıkları için yere yuvarlandılar. İkiisi arabamn arkasına saklanırken diğer ikisi ateşe karşılık vermeye çalışıyorlardı.

Ne haltlar dönüyor burada? diye düşündü gözlerinin önünde cereyan eden garip sahneye anlam vermekte zorlanan Ben. Ama kaybedecek bir dakikası bile yoktu.

“Atla arabaya!” diye bağırdı Jenny’ye, hızla içeri girip motoru çalıştırırken. Onun profilini analiz etmiş olan polis diğer arkadaşlarının atışlarıyla öldürülürken Ben tam gaz uzaklaşıyordu. Direksiyonu kırmaya vakit bulamadığından cesetleri ezmek zorunda kaldı. Üzerlerinden geçip araba-

nın önüyle polis arabasının yan tarafına vurdu ve böylece kendine bir geçit açtı.

Arabanın gövdesine birkaç kurşun değip sekti. Hayatta kalan dört polis üç arabanın ikisini alıp arkalarında bir kan gölü bırakarak takibe başladı.

“Nasılsın, Jenny?” diye sordu Ben gözlerini yoldan ayırmadan.

“Başım ağrıdan çatlayacakmış gibi. Üstelik hiçbir işe de yaramadı.”

“Tam aksine. Onları hakladın. Başardık.”

“Ulaşmaya çalıştığımız yere asla varamayacağız. Biliyorsun, değil mi? Senin dediğin gibi, mahvolduk.”

Ben dudaklarını ısırdı. Hiç şüphesiz, geride kalanlar Atina bölgesindeki tüm polis teşkilatını alarına geçirmişlerdi. Biraz ileride tümüyle kuşatılacaklardı. Jenny’yle aynı fikirdeydi ancak bunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu.

Ben gazı kökleyerek arabayı son süratle kullanmaya başladı.

Hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Gea'daki her araçta hız sınırlayıcı vardı ve hiç kimse saatte yüz on kilometreyi geçemezdi. Arkalarındaki iki polis arabasının onlara yetişmesi an meselesiydi. Dönüşü olmayan bir noktadaydılar. Anbean dramatik ve acılı bir sona yaklaşıyorlardı.

"Kahretsin! Kahretsin!" diye bağırdı direksiyona yumruk atarken.

Arka koltukta sıkı sıkı tutunan Jenny ara sıra arkasına dönüp polis arabalarının durumunu kontrol ediyordu. Arazi aracının yanına iki kurşun isabet etti.

"Ateş ediyorlar!" diye bağırdı korku içindeki kız.

Sabah güneşi üzerinde tek tük araç olan asfalta yansırken Ben gözlerini dikiz aynasına dikmişti.

"Bilerek ıskalıyorlar," dedi bir kamyonu sollarken. "Bu demek oluyor ki yalnızca beni öldürecekler. Tahmin ettiğim gibi."

"Neden söz ediyorsun?"

"Olacaklardan. Her zaman onlar kazanır. Bu bölgenin polislerinin tümü seçilmiş nişancılarıdır. Eğer lastiklere ya da arka cama ateş etmiyorlarsa bu her ne olursa olsun bizi canlı ele geçirmek istediklerini gösterir. Kim olduğunu biliyorlar. *Mnemonica*'dan gelen mesaj çok hızlı bir insan avı başlatmalarına sebep olmuş. Daha çok zamanım olacağını sanıyordum." Ben bir an sustu. "Jenny," diye söze başladı biraz sonra, heyecanını fark etmemek imkânsızdı. "Babamın adı Ian. Bizi B47'nin 481. kilometresindeki benzincide bekliyor. Bu bilgiyi aklında tut. Seni yakaladıkları zaman başına neler geleceğini bilmiyorum ama kaçmayı başarabilirsen babam seni orada bekliyor olacak. "Onu kiralık bir arabanın içinde bulacaksın. Gea'ya ait araçların plakalarının yanında mavili beyazlı bayraklar bulunur ama onun bayrağı yeşil ya da sarı olacak, artık hangi şirketten çaldığına bağlı."

"Dur," diyerek susturdu onu kız, sesi titriyordu. "Böyle konuşma. Sanki..."

Cümlesini tamamlamayı başaramadı. Ben'in bakışları soğuktu. Farkında. Boyun eğmiş. "Ben ölü bir adamım."

Birkaç dakika sonra lacivert arabalar hızını yavaşlatmak amacıyla arazi aracının iki yanına sokularak onu sıkıştırdılar. Çok fazla uğraşmaları gerekmedi. Israr etmekten vazgeçen Ben ayağını gazdan çekerek arabayı yavaşlattı. Jenny'nin yaşaması önemliydi, kızın hayatını tehlikeye atmanın anlamı yoktu.

Kendi hayatıysa kim bilir daha kaç dakika sürecekti?

Araçlar durur durmaz dört polis dışarı çıkıp yarım daire oluşturdular ve Ben'e arabadan inmesini emrettiler. Adamlardan biri Jenny'yi polis aracına soktu. Ben, metal bir zincirden oluşan ve bir düğmeye basılarak bilekleri sıkıca kavrayan *engelleyici* adı verdikleri bir zincirle, elleri sırtının arkasında bağlanmış bir şekilde diğer arabanın arka koltuğuna atıldı. Bu zincirden kurtulmak mümkün değildi. Elleri serbest bırakmak için, zincirin etrafına kapanan ve otuz saniye içinde metali eriten *açııcıya* ihtiyaç vardı.

Jenny'yi arabaya sokup kapıyı kapayan polis diğer ikisine talimatları verdi: "Siz ikiniz kızı Operasyon Merkezi'ne götüreceksiniz, biz adamla ilgileneceğiz. İşimiz bittiğinde raporu hazırlamak için buluşuruz."

Konuşmaları çoktan gözlerini yummuş olan Ben'in kulağına kadar gelmişti.

Adamla ilgileneceğiz... Onlardan ayrılır ayrılmaz beni öldürecekler, diye düşündü. *Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde işimi bitirecekler.*

Jenny'nin içinde olduğu ilk araba Ben'in durdurulmadan önce ilerlediği B47 yolunda gitmeye başladı.

Arabayı kullanan polis otuz yaşlarında siyahi bir adamdı. Yanındaki, ondan biraz daha yaşlı görünüyordu. Alnı biraz açılmıştı, kirli sakalları yaralarla dolu yüzünü çevreliyordu. Gözünde güneş gözlüğü vardı ve Jenny'ye bakarken kıkırdayıp duruyordu.

"Göreceksin," dedi adam gülerek, "her şey yolunda gidecek, yeter ki uslu bir kız ol. Bize bazı özel yeteneklerin olduğu söylendi... neymiş onlar?"

"Kes sesini, Leno," dedi gözlerini yola dikmiş olan diğer polis. "Ona güvenemeyiz. Elleri bağlı bile değil."

"Bununla herkesin güvenini ve saygısını kazanırım ben, Stan..." diye arkadaşıyla şakalaştı elindeki silahı Jenny'nin yüzüne doğrultmuş olan polis. Jenny'nin yüzünde iğrenme ifadesi vardı.

"Az önce neler olduğunu unuttun mu, yoksa sana hatırlatmalı mıyım? Gerzeklik yapmaktan vazgeç. Kızı Operasyon Merkezi'ne götürelim, yeter."

Bakışlarını çeviren Jenny o polisle daha fazla iletişimde bulunmamaya karar verdi. Sonra dikiz aynasından şoförlük yapan polisle baktı. Temiz bir yüzü vardı, gözleri içinin temizliğini yansıtıyordu. Sessizce yoğunlaşıp gözlerine biraz daha baktı. Birden kalabalığın önünde bir sahne belirdi zihninde, bir yemin, bir yürüyüş, önemli bir resmî geçit. Gurur, haz ve başarı algıladı. Tezahürat yaparak havaya ateş açan yüzlerce genç yüz gördü. Bir örnek üniformalar, kusursuz saç kesimleri. Bir çocuğun kalbinde ve beyinde yer etmiş

unutulmaz hatıralar misali ortaya saçılan görüntülerdi. Bu görevin temelinde yatan anlardı.

Bunları çalabilir miydi? Kullanabilir miydi? Bir şekilde kurtulması mümkün olabilir miydi?

Meslektaşları şakalar yapmaktan vazgeçip önündeki gözden etkileşimli tabletini çıkardı ve hızla bir şeyler yazmaya başladı.

Jenny yarım saat kadar sessizce oturdu.

Adam aniden zevkten bayılacakmışçasına kahkahalar atmaya başladı: "Adamı halletmişler. Bana güncelleme yoluyla onay göndermişler. Fotoğraf da eklemişler."

Leno tableti Stan'e çevirdi, Stan hiçbir yorum yapmadan fotoğrafa bakarak başını salladı.

Jenny de birkaç saniye boyunca fotoğrafı görebildi.

Ben'in bedeni yabancı otların arasında yatıyordu, elleri arkadan bağlıydı ve gözleri fal taşı gibi açıktı. Baş kan gölünün içindeydi.

Kim olduğunu biliyorum...

Güneş ışıklarını yansıtan asfaltın üstünde hızla giden polis arabasının arka koltuğunda oturan Jenny'nin kafasının içinde Alex'in sesi yankılandı. Bir anda Ben'in cesedi gözünün önünden siliniverdi. Ne Stan ne de Leno kızın uyumadığını anladı.

Seni bekleyeceğim. Sen de burada olmalısın...

Her hece kalbine dokunan nazik, yumuşak ve sıcak bir nefes gibiydi. Her kelime ezelden beri eksikliğini hissettiği kucaklaşma, tekrar başlaması kaçınılmaz bir rüyaydı. Yanıtlayabilir miydi? Bunu yapabilecek gücü var mıydı?

Jenny birkaç saniye boyunca kendini o sesin etrafında oluşturduğu mutluluk ve huzur dolu bir kabarcığın içinde gibi hissetti. Evreni kaplayan karanlık enerjiden onu koruyabilecek bir kalkan gibiydi. Birlikte yüzyılları aşmışlardı. Memoria'nın arafında el ele. Her şey yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu. Görüntüler birbiri ardına belirliyordu.

Alex'in kim olduğunu biliyordu. Onun gibi özel biriydi.

Alex'in ve onun düşünceleri, kesişmiş kaderlerin mikroevreninde titreşen parçalardı, delinemeyen bir çekirdek, çevresindeki doğanın aksine kendi kuralları olan bir dünyaydı. Onunla konuşabiliyor muydu? Birbirlerine dokunma umuduyla avuçlarını uzatırlarken onları ayıran, görünmeyen engeli aşabilecekler miydi?

Seni duyuyorum, Alex...

Jenny aniden gözlerini açtı. Arabanın arka koltuğunda uzanmıştı, polislerin konuşmaları kulağına geliyordu.

Rüya mı görmüştü?

Başını kaldırıncı arabanın camından akıp giden kırsal bölgeleri gördü. Sonra işaret tabelası dikkatini çekti:

PARK ALANI

5 KM

Ben'in sözlerini hatırlamaya çalıştıktan sonra kalktı. Leno sevimsiz şakalar yapıp pis pis sırıtmak için ona doğru döndü ancak Jenny onu dinlemedi bile.

481. kilometre, B47 numaralı otoyol.

Böyle demişti, emindi. Gözleri nerede bulunduklarını gösteren bir işaret aradı. Biraz bekledikten sonra yanından hızla geçseler de üstünde yeşil renkle 477. KM yazan beyaz bir tabela gördü.

“Güzel rüyalar gördün mü?” diye iğneledi onu Leno.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

“Tuvalete gitmem gerekiyor,” dedi kısaca.

Leno Stan’e baktıktan sonra yeniden Jenny’ye döndü.

“Bekleyeceksin.”

Jenny böyle bir durumda istediğini elde edebilmek için kurnazca davranması gerektiğini anlamıştı.

“Nasıl isterseniz. Ben de hemen buraya, koltuğun üzerine yaparım. Nasılsa sana temizletirler, embesil.”

Leno kılıfından çıkardığı silahı kızgınlıkla Jenny’nin suratına doğrulttu. “Sen hangi cüretle benimle böyle konuşabiliyorsun? Çabuk özür dile yoksa yüzünü dağıtırım!” diye bağırdı, kendini kaybetmişti.

“Özür dilerim... sen embesil değilsin. Yalnızca bir kölesin. Vur beni, hadi. Çek şu tetiği. Ah, unutmuşum. Yapamazsın. Sana emredilmeyen hiçbir şeyi yapamazsın.”

Adamın gözlerine bakmaya devam etti ancak elleri titriyordu. Hiç bulamayacağı yanıtı arar gibi dişlerini gıcırdatıyordu.

“Kes sesini, Leno,” diye araya girdi Stan otoriter bir sesle. “Kaldır şu silahı, saçmalama!”

Leno önüne dönüp sakinleşmeye çalışırken Jenny'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Bir kilometre ötede bir dinlenme tesisi var," dedi Stan aynadan bakarak. "Tuvaletle seninle birlikte gelmek zorundayız, bu tartışmaya açık değil, anladın mı?"

Jenny gönülsüzce kabul ettiğini gösteren bir baş işaretiyle bakışlarını öne eğdikten sonra sessizliğe gömüldü.

Adam kolsuz, bej rengi bir yelek ve siyah pantolon giymişti, gözleri aynalı camları olan gözlüğünün ardına gizlenmişti. Sırtını duvara dayamış, sigara içiyordu. Alnı kırışmıştı, seyrelmiş saçları rüzgârda uçuşuyordu, beyazlaşmış keçi sakalı yetmişlik yüzünü çevreliyordu. Önünde park etmiş olan arabanın kapıları açıktı. Cebinden çıkardığı broşürü yüzüne yaklaştırp serinlemek için sallamaya başladı. Çok sıcaktı, güneş asfaltı amansızca ısıtıyordu. Ara sıra birkaç kamyon gelip dinlenme alanında duruyordu.

Polis arabası otoyoldan ayrılıp dinlenme alanına giden yola sapınca adam elindeki broşürü hemen yanında duran çöp kovasına attı, sonra da ağzındaki sigarayla birlikte yavaş yavaş arabasına ilerlemeye başladı. Lacivert araba onun yanından geçerek sandviç ve içecek satan makinelerin olduğu yerde durdu. Onu ilk defa arabanın sağ arka koltuğunda gördü. *Frey* su şapkası takmıştı; geniş, yüzücü omuzlarına düşen kahverengi saçları vardı. Polisler arabadan inerken ona döndü. Onu, Ben'in Teslo aracılığıyla *Mnemonica*'dan

gönderdiği şifreli mesajlarda bulunan fotoğraflarından tanıyordu. Bu Jenny'ydi.

Güçlkle yutkunarak, "Yalnızca o geldi..." diye fısıldadı kendi kendine. Sonra makinelere arkasını dönerek arabadan bir şey çıkardı.

Yirmi metre arkasında Leno kolundan tuttuğu Jenny'yi tuvaletlerin olduğu bölüme sürüklüyordu. Stan çevresine bakındı ve ellerinin arasında pırıl pırıl parlayan siyah bir mitralyöz tutan, bej yelekli adam ona dönene kadar bekledi. Dudakları merhametsiz bir ifadeyle kıvrılmıştı, sigarası ağzının kenarından sarkıyordu, nemlenmiş gözlerini gizleyen markasız bir gözlük takmıştı.

"Silahlı adam, Leno! Silahlı adam!" diye bağırdı Stan, lan yani Alex'in kabinini okyanusun derinliklerinden çıkaran adam göğsüne yağmur gibi kurşun yağdırırken.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Leno taş kesilmişti, Jenny kendini adamın elinden kurtarıp makinelerin arkasına saklanmıştı. Ian yavaşça rüzgârda kalmış yaprak gibi tir tir titreyen polise doğru yaklaşmaya başladı.

"Öldürdünüz onu, değil mi? Söyle!" dedi silahını polise doğrulturken.

"Kimi?" diye bağırdı Leno dehşet içinde. "Kimden söz ediyorsun? Kendi ölüm fermanını imzaladın sen, moruk."

"Hayır," diye yanıt verdi Ian, buz gibi bir sesle. "Senininki imzaladım."

Polisin bedenine isabet eden kurşunlar adamı üç metre geriye savurdu ve oraya yığıldı. Akan kanlar asfaltın üs-

tündeki toza karışırken bunu gerçeküstü bir sessizlik anı izledi. Adam öfkesini ifade etmek istercesine sigarasını yere tükürdükten sonra Leno'nun cansız bedenine yaklaştı. Cesedin yanında diz çöktü, cebinden çıkardığı bıçağı kullanarak kurbanının işaret parmağını kesti.

Dinlenme alanındaki hiçbir kamyoncu aracından çıkmamıştı. Ian arabaya geri dönüp mitalyözü sürücü koltuğuna fırlatırken kimse en ufak bir merak belirtisi göstermeye cesaret edemedi.

Tekrar döndüğünde Jenny çekingen adımlarla, saklandığı makinenin arkasından çıkmıştı. Kız utangaç bir şekilde hareket ederek ilerledi, sonra elini cebine sokup bir tablet çıkardı. Polisler onları otoyolda kısıtırmadan önce tableti Ben'in çantasından alıp saklamıştı.

Fotoğrafı adama uzatırken fısıltıyla, "Siz Ian'sınız, değil mi?" diye sordu Jenny. "Oğlunuz bunu size gösterebilmeyi çok istemişti."

Adam güneş gözlüğünü çıkarıp cebine koyduktan sonra Loren'in ve torunlarının masum gülümsemelerine baktı. Oğlunun artık hiç göremeyeceği gülümsemelere.

Ve ağladı.

Yazın son günlerinde yaşanan o dramatik sabahta ateşten top gökyüzünü aydınlatır ve Ian tarafından kullanılan arabanın güneşliklerine vururken adam Jenny'ye yıllar önce kimliğini değiştirdikten sonra kendini nasıl Limen Adası'nda bulduğunu ve sürgünde hayata nasıl sıfırdan başladığını anlatıyordu.

"Şimdi oraya mı gidiyoruz?" diye sordu ön koltuğa oturup kolunu arabanın penceresine dayayan Jenny. Doğanın çorak ve monoton görüntüsünü seyreden kızın kalp atışları sonunda normale dönmüştü. Kırılık alanlar Ben'in hikâyelerinde anlattığı vatandaşlarının beyinleri gibi boştu.

"Hayır," dedi Ian. "Oraya gidemeyiz."

Jenny kaşlarını çatı. Adam kendinden emin görünüyordu.

“Adaya gitmiyoruz. Buradan birkaç kilometre ötede güvenli bir yere gideceğiz. Ama ondan önce halletmem gereken bir şey var.”

Jenny derin bir nefes aldıktan sonra dönüp arkada kalan anlamsız toprak parçasma baktı. Alex neredeydi? Sesini kafasında duymayı gerçekten başarmış mıydı yoksa yalnızca bir rüya mı görmüştü? Ait olmadığı bir dünyaya, bilmediği bir zamana uyanmıştı, bulunduğu topraklara hayal bile edemeyeceği kadar uzak olan bir yabancıydı. Alex onun doğduğu uygarlıkla arasındaki yegâne bağ temsil ediyordu. Onun bir parçasıydı. Her zaman vardı, aynı yeteneği paylaşıyorlardı, Memoria’da bekledikleri yüzyıllar boyunca elini tutan o olmuştu.

Jenny yanında sessizce otururken Ian bilinmeyen bir yöne ilerliyordu. Ama ilk olarak, daha önce dediği gibi, *halletmesi gereken* bir iş vardı. Birkaç dakikadan fazla sürmezdi: Bir anda otoyolun sağ şeridine yanaştı ve üstünde Sirio Kasabası yazan tabelanın yanından geçerek otoyoldan çıktı. Otoyol çıkışında bulunan istasyona vardıklarında Ian geçiş yapmadan durdu. Kıza arabada beklemesini söyledi, Jenny adamın isteğini onaylayarak çevreye bakınmaya devam etti. Adam arabadan indi. Etrafta sadece cırcır böceklerinin sesleri vardı, yolda tek bir araba görünmüyordu. Servis istasyonları gibi otoyol çıkışı da herhangi bir insan tarafından kontrol edilmiyordu. Ceketinin cebinden bir şey çıkararak deliğe soktu. Parmağa benziyordu. *Parmaktı*. Bir dizi küçük silindir ilk önce arabanın geçmesi için toprağa gömüldü,

birkaç saniye sonra tekrar belirdi. Ian şoför koltuğuna geri döndüğü zaman kız onu sorgulayan bakışlarla süzdü.

“Yakında birileri izimizi takip etmeye başlayacak. Dinlenme yerinde birkaç kamyoncu vardı. Karışmak akıllarından bile geçmemiştir ama yetkililere, yaptığım şov hakkında kesinlikle bilgi vereceklerdir. Olay yerine gelenler o pisliğin parmağını kestiğimi fark edecekler, böylece kontrol geçişlerinde onu kullanacağımı düşünecekler. Eskiden suçlular böyle yaparlardı ancak artık pek uygulanmıyor. Biz ise şimdi geri dönüyoruz.”

Ian’ın dudağında kurnaz bir gülümseme belirdi. Konuşmaya devam etti. “Aslında, ufak bir yanlış yönlendirme. Ama her zaman bu numaraya kanacak kadar aptallar.”

Ian motoru çalıştırıp U dönüşü yaparak kontrol geçişini arkalarında bırakırken başını sallayarak adamı onaylayan Jenny kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı.

Yaşlı adam otuz kilometre ilerledikten sonra acil çıkış bölgesine yanaştı. “Zamanı gelmişti,” dedi kıza alaycı bir ses tonuyla, dudaklarının arasına yeni bir sigara almıştı. “Bu berbat ötesi arabadan kurtuluyoruz.”

Ian motoru kapadı, vitesi boşa aldı ve arabayı sol tarafından itmeye başladı. Jenny’ye aynı şeyi sağ taraftan yapmasını söyledi. Acil çıkış bölgesi üç metre yüksekliğindeki çalılarla çevrilmişti. Çalılıkların arkasındaki zemin ekilmemiş, taşlık bir alandı ve bir dereye iniyordu. Araba problemsiz bir şekilde hızlanarak asfaltın üzerinden kayıp

çalılıkların içine girince ikisi itmeyi bırakarak uzaklaştılar. Birkaç saniye sonra duydukları gürültü, arabanın Ian'ın göndermek istediği yerde durmuş olduğunu işaret ediyordu: Nehrin içinde.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jenny Ben'den ödünç aldığı pantolonun üstüne giydiği bol tişörte ellerini silerken.

"Bundan sonrasını yürüyerek gideceğiz."

Kızın kaşları çatıldı. "Yürüyerek mi?"

"Endişelenme, on dakikamızı alır. Bu bölgede küçük bir sığınağım var. Bu yüzden oğluma 481. kilometrede randevu vermiştim."

Jenny başka soru sormadı. Otoyolu arkasında bırakıp deneyimli bir avcı edasıyla çalılıkların arasındaki patikaya dalan adamın arkasından gitti. Her yerde arandıkları kesindi ama görünüşe bakılırsa güvenilir ellerdeydi.

"Çabuk," dedi çalılıkların arasında ilerleyen Ian. "Aradığın yanıtlara kavuşacaksın. Bu durumdan kurtulup kurtulamayacağımızı bilmiyorum. Ancak buraya nasıl vardığımızı biliyorum. Sınırlanmamızı biliyorum. Ama onlarınkini de biliyorum."

Jenny yanıt vermedi. Çıldırılmış gibi görünen yaşlı adamın konuşmasına izin verdi. Onun aradığı yanıtlar hakkında ne bilebilirdi? Geçmiş hakkında ne bilebilirdi? Alex'in ve kendisinin ait olduğu dünya hakkında? 2014 yılının aralık ayının bir sabahı gözlerini kapadıkları dünya hakkında? Ian ve Ben araştırmacıydılar, bu açıktı. Ama bu gezegende

yaşayan yeni uygarlığın denizinde buldukları kalıntılar neyi, ne kadar açıklayabilirdi? Göktaş çarpmadan önce Dünya'nın nasıl bir yer olduğunu kendisinden ve Alex'ten daha iyi kim bilebilirdi?

Yirmi dakika boyunca gür bitki örtüsü arasında tarlalarda yürüdüler. Kendi kaderine bırakılmış bir alana benziyordu ve belki de bunun için Ian'ın "sığnağı" orada bulunuyordu.

Seni duyuyorum, Jenny...

Alex'in düşünceleri aniden beliren bir rüzgâr esintisi gibi havada yankılandı, sonsuza dek dinleyebileceği ilahi gibi tekrar tekrar beynine ulaştı.

Alex... neredesin?

Ian tarlaların arasında ilerlemeye devam ederken Jenny durdu. Yaşlı adam arkasını dönünce kızın kollarını ardına kadar açıp gözlerini kapadığını gördü. Gizemli bir rüyanın sonsuz mutluluğunda kaybolmuş gibiydi. Dudaklarında içten bir gülümseme vardı. Kendisinininkilerle birleşmesi için, Alex'in düşüncelerini ona getiren havayı derin derin içine çekiyordu.

"Neredeyse vardık, Jenny," dedi Ian. "Kısa bir süre sonra güvende olacaksın."

Genç kendine geldi, gözlerini ovuşturdu ve yürümeye koyuldu.

Sonraki on dakika geçmek bilmedi. Nereye gittiklerinin bir önemi yoktu. Jenny'nin tek arzusu Alex'i bulmak, onun göğsünde geçmişi, şimdiyi ve geleceği unutmaktı. Dünyanın

sonunu, Memoria'nın zihinsel arafında geçen yüzyılları ve yeni bir çağın ortasında uyandıkları anıları silmek.

Ian uzaktaki çiftlik evini işaret edince kızın gözleri merakla doldu.

"İşte burası," dedi adam kolunu kaldırıp işaret parmağıyla uzaktaki yapıyı işaret ederek. "Git. Hatta içeri gir ve beni odada bekle. Ben de hemen sana yetişeceğim."

Jenny adamın sözünü dinledi. Dizleri ağrıyordu, ayak bilekleri neredeyse kırılmak üzereydi ama çiftlik evine ilerlemeye başladı. Önünde duran tahta kapıyı hızla itti. Alex'in sesi kafasının içinde yankılanıyordu, beynini dolduran ses gittikçe daha yakından geliyordu. Sanki birisi içeriden kulağına fısıldıyormuş gibiydi.

Geniş odaya giren Jenny'nin kalp atışları birden hızlandı. Odanın duvarında çapraz asılmış iki tüfeğin önünde duruyordu. Arkası dönüktü. Oydu. Alex'ti.

Delikanlı ona döndüğü anda alnına düşen bir tutam taranmamış saç, parlak gözler ve dudaklarındaki gülümseme ilk karşılaşmalarındaki gibi kızın nefesini kesti.

İkisi de konuşmadılar. Bir an hareketsiz kaldıktan sonra birbirlerinin kollarına atıldılar. Birbirlerine olanca güçleriyle sarılırken bunun gerçek olduğuna inanabilmek için tırnaklarını etlerine batırıyorlardı. Kendilerini tekrar fiziksel gerçeklikte bulmuşlardı. Hayat onlara ikinci bir şans sunmuştu, onlar da bunu değerlendirecekti. Nihayet acıyı hissedebiliyorlardı. Bu belleklerinde kalan dolu hatırası değildi. Zihinlerinin yarattığı yağmur ya da soğuk

da değildi. Gerçekten can yakıcıydı. Sıradışı, hayranlık uyandıran bir duyguydu.

Dudakları birleştiği anda zaman durdu, yalnızca ruhlarının bildiği bambaşka bir yerdeydiler şimdi. Onlardan başka kimsenin ulaşamayacağı, bilinmeyen bir evrendeydiler. Bu, kaderlerini sonsuza dek birbirlerine bağlayan aşkın büyüydü. Sonsuz yolların ve hayat döngülerinin ötesinde, her şeyin başlangıcı ve sonuydu.

Artık Jenny hatırlıyordu. Sonunda onu saran duygular eski haline dönmesine yardımcı olmuştu. Saf aşkın anıları belki kader tarafından geri verilmişti, belki de yalnızca şanstı. Ama artık Alex'in kim olduğunu biliyordu.

Ian sessizce salona girdi ve o ana duyduğu saygıdan tek kelime etmeden arkalarında bekledi. Odada farklı bir ışık vardı. Sanki havada uçuşan parçacıklar kuvvetli bir ışık hüzmesine maruz kalmıştı ve oradan aldıkları ışığı yansıtmaya devam ediyorlardı.

Sanki elle tutulamayan, bilinmeyen ve görülemeyen bir enerji patlaması olmuştu. Bu enerji maddeye bir üst seviyeden müdahale ediyordu. Göz enerjinin formunu değil, yalnızca etkisini algılıyordu.

Neredeyse beş yüz yıl sonra birbirlerine kavuşmuşlardı. Yeniden bir aradaydılar.

Ian geniş salona girdi. Arkasındaki duvar boydan boya raflarla kaplıydı. Rafların üstündeki çerçeveler çoğunlukla sarı, kıvrıkcık saçlı, yuvarlak yüzlü ve pırıl pırıl bakışlı bir kadına aitti. Bazılarında daha gençti, bazılarında ellilerinde görünüyordu. Bir kısmında kadın Ian'la el eleydi.

"Sizi bir arada görmek muhteşem," dedi iki gence bakarak. "Sormak istediğiniz pek çok soru olmalı..." diye ekledi içinde silahının bulunduğu çantayı yere bırakıp koltuğa otururken.

Alex ile Jenny birbirlerine sanılmış olarak döndüler. Hem şaşırmış hem de ilk kez adamın varlığından korkmuşlardı. Sonuçta bu adam hakkında ne biliyorlardı ki? Neden onları

bir araya getirebilmek için bu kadar uğraşmıştı? Onların üstünde yeni bir deney mi uygulayacaktı?

Adam boğuk bir sesle, "Güneş doğarken buradan ayrı lacağız," dedikten sonra öksürdü. "Gücünüzü toplamanız gerekiyor."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Jenny dudaklarını kemirerek, Alex'in elini sıkı sıkı tutmuştu.

"Bu çöplükten başka bir yere. Benimle gelin."

Ian ayağa kalkarak önden gitti. Gençler dar bir koridor boyunca adamı izleyip özensizce döşenmiş bir odaya girdiler. Odadaki çift kişilik yatağın yanında duran toz içinde bir çalışma masası ve kapalı panjurların önündeki yıpranmış perdeler dikkat çekiyordu. Bir tek çarşaflar yeni gibi duruyordu, en azından temizdi.

Jenny'nin gözleri çalışma masasının dayandığı duvarda asılı duran siyah beyaz fotoğrafa takıldı.

"O... benim karımdı," dedi kızın sorusunu tahmin eden Ian.

"Adı neydi?" diye sordu Alex.

"Beth. Oğlumuz dokuz yaşındayken öldü."

Odaya acı ve üzüntü dolu bir sessizlik hâkim olmuştu, biraz sonra Ian konuşmaya devam etti: "Birbirinize anlatacak çok şeyiniz olmalı. Ancak sizden dinlenmenizi rica ediyorum. Bizi uzun bir gece bekliyor. Kaçmak için yarını bekleyemeyiz. Gece harekete geçerse daha az dikkat çekeriz."

Jenny yatağın kenarına otururken Alex başını salladı.

"Vakit geldiğinde sizi uyandıracağım," dedi ve sözünüti tamamladıktan sonra arkasını dönerek odadan çıktı.

Alex, Jenny'nin yanına oturup başını kızın omzuna dayadıktan sonra gerçek olduklarına inanmak istercesine parmaklarını kızınkilere geçirdi.

"Teninin kokusu... gerçek. Parmakların, yüzün... Hâlâ inanamıyorum. Buraya nasıl gelebildik? Gözlerimi açtığımdan beri kendime aynı soruyu sorup duruyorum."

"Hatırlamaya çalışmak çok yoruyor. Uyandığım zaman seni bile hatırlamıyordum. Zamanla aklıma geldin..."

"Aynı şey bana da oldu. Başlangıçta kısa görüntüler vardı yalnızca... Çok geride kalmış bir hayata ait yüzler görüyor, sesler duyuyordum. Artık var olmayan şeylere ait görüntüler. Sonra seni hatırladım. Seni bulmam gerektiğini biliyordum. Senin de bu hayatta olduğunu hissediyordum. Kurtulmuştun. Hâlâ yaşıyoruz, Jenny! Farkında mısın?"

Jenny'nin bakışları acıyla doluydu. "Bu adamın oğlu benim hayatımı kurtarabilmek için kendininkini feda etti.

"Ben'den mi söz ediyorsun?" diye sordu şaşkınlık içindeki Alex.

"Evet. Beni gemiden kaçıran oydu, babasıyla buluşacağımız yere birlikte gelecektik."

"Korkunç. Ian son günlerde bana ondan sık sık söz ediyordu. İşlerin yolunda gitmemesinden korkuyordu. Belki de bunu tahmin ediyordu."

"Çılgınca bir yer, bu..."

"Biliyor musun Jenny, o yerde, Memoria'da, sonsuzlukta olmak çok garipti..."

Alex konuşurken yaşadıkları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçen kız bir süre bakışlarını yerden kaldırmadı.

"Biliyorum," dedi. "Çarpışmadan önceki kısacık beraberliğimizi sürekli baştan yaşamak gibiydi."

"Nasıl oldu da kendimizi burada bulduk?" diye sordu ayağa fırlayan Alex. Toz içindeki çalışma masasına doğru birkaç adım attı, ellerini masanın üstüne dayayıp sonra hızla geri çekti.

"Hiçbir fikrim yok."

"Memoria'dan önceki hayatımıza dair hatırladığım son şey çok büyük bir çukura atladığım. Sen de yanımdaydın."

"Evet, ben de hatırlıyorum."

"Öyleyse bizi o kabine benzer şeylerin içine kim yerleştirdi? Bunu ne zaman yaptı? Şu anda yaşadıklarımız da mı zihnimizin bir oyunu?"

Jenny'nin kocaman açılan gözlerinde inanmayan bir ifade vardı. Başını salladı. "Hayır. Olamaz..."

Karmakarışık düşünceler, sesi olmayan yüzler, yazarı belli olmayan sözlerle düşünceleri arapsaçına dönmüştü. Sonra, birdenbire hatırladı.

Yavaş yavaş fiziksel duyularımızı kaybediyoruz...

Sonunda. Bunu öpücüğümden anlamalıydın, yumruğumdan değil.

“Burası gerçek, Alex,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Acı gerçek. Biraz önceki öpüşmemiz de öyleydi.”

“İlan bir şeyler biliyor olmalı. Kabinler hakkında demek istiyorum. Beni oradan çıkaran oydu.”

“Belki Ben de bir şeyler biliyordu. Oysa ben yalnızca o gün, o çukurda öldüğümüzü biliyorum. Hepimiz öldük. Ama şimdi nasıl geldiğimizi bilmediğimiz gelecekte oturmuş konuşuyoruz.”

Alex düşünürken alnını ovuşturarak bir süre yere baktı. Geçmişte böyle bir durumda Marco’ya danışmıştı.

İlan koridorun sonuna kadar ilerledikten sonra misafir odasına benzeyen ancak duvarlardaki rafları fotoğraflarla dolu olan sağdaki odanın kapısını açarak içeri girdi.

Fotoğraflara yaklaşarak birini eline aldı. Çiftlik evinin çorak arka bahçesine bakan pencereye doğru birkaç adım attı. Fotoğrafı göğsüne sımsıkı bastırırken bakışları manzaraya dalıp gitti. Fotoğrafa yeniden bakınca gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Hızla akarak gözlerinin şişmesine neden olan yaşlar, Labrador cinsi yaşlı köpekleri Colt’un yüzünü yalamasından keyif aldığı belli olan Ben’in fotoğraftaki mutlu ifadesinin üzerine damlıyordu. Jenny’yi alıp kaçarken sinirlerine hâkim olmuş, acısını içine atmayı başarmıştı. Odasının sessizliğinde yalnız kaldığı anda çöküş kaçınılmazdı.

İlan göğsüne sıkı sıkı bastırıldığı çerçeveye birlikte dönüp yatağa uzandı, gözleri yaşlarla doluydu. Her zaman

öğrenme isteğiyle dolu olan, hayatın anlamını sorgulayan çocuğa ne çok şey öğretmişti. Ian'ın son görevi Ben'in ilk görevi haline dönüşmeden ve hayat onları ayırmadan önce birlikte dünya tarihi çalışarak ne çok zaman geçirmişlerdi.

Çünkü denizin dibinde buldukları şey yalnızca kabinin içinde dört yüz yıldan beri canlı kalmış bir bedenden fazlasıydı.

Yıllardır aradığı şeyi bulmuştu.

Jenny yatağa uzandı, sırtını Alex'e dönerek dizlerini göğsüne çekti.

"Işığı söndür, biraz dinlensek iyi olacak."

Alex ayağa kalkarak düğmeyi aradı. Kapalı panjurlar odayı zifirî karanlık yapmıştı. Yatağa uzandı, elini nazikçe Jenny'nin omzuna koydu ve şefkatle kolunu okşadı.

"Bu Memoria hikâyesindeki..." dedi kız sırtında bir ürperti dolaşırken, "tüm detaylar yavaş yavaş aklıma geliyor. Sence hepsi bitti mi? Yani..."

"Bana artık tek bir gerçekliğin kalıp kalmadığını mı soruyorsun?"

Jenny döndü ve yüzünün güzel hatlarını göremese bile kendisini Alex'le yüz yüze buldu. Ama nefesini hissedebiliyor, her duygu ve düşüncesini algılayabiliyordu. Karanlık bir odada ilk baş başa kalışlarının üstünden neredeyse sonsuzluk kadar uzun bir süre geçmişti ancak değişen hiçbir şey olmamıştı. Arzularının ve kaderlerinin kesiştiğini görmeyi

mahkûmdular; gökyüzünün ve denizin, gecenin renkleri birbirine dolayan sihirden kaçamaması gibi. Sonsuza kadar.

“Sana bir alternatifimiz olup olmadığını soruyorum.”

Alex Jenny’nin saçlarını okşayarak onları kulağının arkasına attı. “Buradan korkuyor musun?”

“Ölmek istemiyorum. Ancak deney faresi olmak da istemiyorum. Ian da Ben gibi başarısız olursa...”

“Ben seni gemiden kaçırdı. Başarısız olmadı.”

Jenny sessizliğe büründü. Burnu Alex’in omzuna değiyordu. Doğruydı, Ben olmasaydı hâlâ *Mnemonic*’da bir sürü sensöre bağlı olarak yatıyor olacaktı. Peki ya Ian’a da bir şey olursa? Gea gibi bir açık hava hapishanesinde kime güveneceklardı?

“Memoria neydi?” diye sordu Jenny, Alex elini onun kalçasına koyarken.

“Bilmiyorum. Belki zihnin sonsuz gençliğiydi. Ya da yalnızca bir araf, zamandan bağımsız bir sığınaktı.”

“Oraya yine döner miyiz?”

Alex gözlerini kapadı.

Rüzgâr tarafından sürüklenmeden önce havada uçan uçurtmalar gibi, yakalanamayan duygular girdabında yüzyıllarca dönüp durmak... Jenny’ninkilere geçirdiği parmakları, kara boşluk, olmayan gelecekleri ve düşüş. Hayatlarına eşlik eden yüzler gözlerinin önünden son kez geçerken frenlenemeyen düşüş ve doğanın muhteşem gücü karşısında gözlerini sonsuza dek kapayan insanoğlu.

Ancak bu bir elveda değildi ve şarkı başa dönüyordu. Bu defa notalar birbirine karışıyordu. Artık bir orkestra şefi yoktu, enstrümanlar aynı tempoda çalmıyordu. Buna bir neden ararken evrenin sarkacının vuruşları uçurumlarda yankılanıyordu. Ancak gördüğü bir taklitten başka bir şey değildi. Kendi etrafında sonsuza dek dönen bir topaç. Diğer evrenlerdeki sırları, yönleri, niyetleri ve rüyaları çalıp araştırırken orada çizgileri görmeden yaşlanılıyor, acı hissetmeden yaralanılıyordu. Ve orada, Memoria'nın merkezinde artık zaman yoktu.

“Bilmiyorum. Ancak döndüğümüz yer gerçek hayatsa ne kadar tehlikeli olursa olsun sonuna kadar yaşamak istiyorum. Dudaklarının tadını hissedemeden seni defalarca öptüm, yalnızca düşüncelerimizin yansımalarından oluşan hologramlar olduğumuzu bile bile sana kaç kere sarıldım. Şimdi buradayız. Nasıl geldiğimizi bilmiyorum ancak dışarıda hâlâ bir hayat var, üstelik görsel kuklalardan oluşmuyor. Bu bizim ikinci şansımız.”

Gözleri artık karanlığa alışmış olan Jenny, Alex'in dudaklarındaki gülümsemeyi gördü. Çocuğun onu ikna etmeye çalışmasına gerek yoktu. Hayalleri aynıydı.

Jenny gözlerini kapayarak Alex'e yaklaştı ve her şeyi unutarak dudaklarını onunkilere değdirdi. Sevdiğin insanın seni tutacağından emin olarak kendini boşluğa bırakmak gibi bir şeydi bu. O anda sonsuz yolculuklarının ve onları bir araya getiren büyüünün bir anlamı vardı; ışık ile karanlık, gündüz ile gece vardı. O öpücükle doğanın döngüsü

yeniden başlıyordu, gelişiyordu ve sona eriyordu; tekrar başlamak üzere. Düşünce enerjiye dönüşerek zaman ve mekân engellerini ortadan kaldırıyordu.

Aşk vardı. Ona karşı konulamayan kaleleriydi. Gizli hazineleri. Hayatın ötesinde, sonsuzluğun ötesinde.

Alex ile Jenny uyandıklarında saatin kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikirleri yoktu.

Birlikte kalktılar, kasları hâlâ uyuşuktu, kemikleri ağrıyordu, karanlığa alışmak için gözlerini ovuşturdular. Alex elektrik anahtarını bulup açtı.

“Ne kadar uyuduk?”

“Bilmiyorum,” dedi Jenny boynunu ve omuzlarını gevşetmeye çalışırken. “Ama Ian bizi uyandırmaya gelmedi.”

“Hadi, onu bulalım.”

Odadan çıkıp koridorun sonundaki odaya gittiler. Kapıyı çalmaya karar verdiler.

"Kimse yanıt vermiyor," dedi Alex. "Burası onun yatak odası olmalı."

Jenny bir şey söylemeden elini uzatıp kapıyı açtı.

İçeride kimse yoktu, odanın ortasında duran yatak toplanmamıştı.

"Gel." Alex kızı elinden tutup birkaç saat önce kucaklaştıkları salona götürdü. Pencereden içeri hafif bir ışık süzülüyordu. Akşamüstü olmalıydı.

"Nereye gitmiş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok." Alex çevresine bakındı.

Önceki gün Ian'ın oturduğu yerde bir not kâğıdı vardı. İlk başta göremedi ama kâğıdı fark edince hızla eline aldı.

"Aşağı *inin*," diye okudu yüksek sesle.

"Ne demek istiyor?"

"Aşağıda ne var? Oraya nasıl iniliyor?"

"Belki evin girişinden iniliyordur; orada bir merdiven görmüştüm sanki." Jenny önden ilerledi. "İşte!" diyerek başıyla işaret etti.

Aşağıya inen dar bir merdiven vardı. Tereddütle yaklaştı, sonra inmeye başladı. Ayak sesleri evin içinde yankılanıyordu.

Onu ilk gören Jenny oldu.

Odanın ortasındaydı. Heybetli bir görüntüsü vardı. Cam kapak, kutsal bir emanetin muhafazası gibi parıldıyordu.

"Kabin... nasıl?.." dedi arkasında duran Alex. "Ne arıyor burada?"

Jenny Alex'in elini tutup göğsüne götürdü. Titriyordu. Birinin onu yeniden oraya kapatmasından korkuyordu, bakışlarını kabinden alamıyordu.

Sonra bir şeyler gördü. Birkaç adım atarak cam kapağa ulaşınca orada duran gölgeyi fark etti.

Cam kapak açılıp içinden biri çıkınca Alex ve Jenny yerlerinden sıçradılar. Bu Ian'dı.

Yaşlı adam bacağını dışarı uzatarak kabinin içinden çıktı. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma vardı, daha fazla erteleyemeyecekti. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordu.

"Sizi o kafesten çıkaracağımı söylemiştim."

Ne Alex ne de Jenny bu cümleyi duyunca adamın yüzüne baktılar. Her ikisi de başlarını öne eğmişti, bakışları boşlukta kaybolmuştu; derinliğini bilmedikleri uçuruma yeniden yuvarlanmadan önce tutunacak bir dal arıyorlardı.

Onlara hem bu kadar tanıdık hem de çok ulaşılmaz gelen cümleyi hatırlayabilmek için ne kadar geçmişe gitmek zorundaydılar?

Haydi çocuklar. Çıkalım bu kafesten.

Sonra, Jenny ile Alex'in gözleri aynı anda, aynı şekilde aydınlandı. O sahnenin kaynağına ulaşıp görüntüyü dondurunca sonunda gerçeği kavradılar.

Bakışlarını Ian'a çevirip her ne kadar yaşlı adama böyle seslenmek garip gelse de, birlikte gerçek adım söylediler.

"Marco!"

Eski ve kırık dökük sandalyeleri işaret ederek oturmalarını istedikten sonra o da sırtını kabine dayadı.

“Kaderin ne garip oyunları var, değil mi?” dedi, ceke-
tinin cebinden çıkardığı paketten aldığı sigarayı yakarken.

“Bu imkânsız...” dedi Alex gözlerini kısarak. Aşılamaz
bir duman perdesini aralamaya çalışır gibiydi.

“Ben bir delikanlı hatırlıyorum...” diyerek araya girdi
Jenny, eli Alex’in elindeydi. “Her şeyi biliyordu ve... Bar-
selona, evet! Barselona’daydı.”

O anda üçü için de Barselona *Memoria* kelimesinin
şifrelenmiş hali gibiydi.

“Size anlatacak o kadar çok şey var ki,” diye devam etti
yaşlı adam. “Bu anı o kadar uzun zamandan beri bekliyorum
ki... Üzerimde izlerini bırakan uzun yıllardır.”

Kalpleri yerinden çıkacakmışçasına atan ve gözleri hem
kuşku hem de merakla dolu olan Alex ile Jenny sessizce
bekliyorlardı.

“Ben Marco’yum. Sizin Marco’nuz. Belki hatırlamaz-
sınız: Yüzyıllarca Memoria’daydık, neredeyse beş yüz yıl
ama bir süre önce ayrıldık. Hatıraların çıldırdığı bir zaman
geldi, geçmişlerimiz ve çevremizdeki insanlar birbirine ka-
rıştı, korkuyu yakından tanıdık, sanki kendimizi hayaletler
lunaparkında bulmuştuk ve oradan nasıl çıkacağımızı bi-
lememenin paniğini yaşıyorduk. Her şey babamın çalışma
masasının Barselona sahilinde yolun ortasında belirmesiyle
başladı. Hatırlıyor musunuz? Dolu taneleri yüzümüze çar-
parken hiçbir acı hissetmiyorduk.”

O sahnenin saçmalığını hatırlayan Alex gülümseyerek başını salladı. Karışıklık hâkim olmadan önce Memoria'yla ilgili olarak hatırladığı son anılardan biriydi. O ana kadar ciddi şüpheleri olsa da belleklerinin çöktüğü o çılgın anı hatırlatması, karşısında duran yaşlı adamın bir zamanlar en iyi arkadaşı olduğunu kanıtlamasına yeterdi.

"Ama... tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Jenny. Son üç kelimeyi vurguladı.

"O olaydan sonra ayrıldık. Sen umutsuzluğa kapılmıştın Jenny, aklını kaybetmek üzereydin. Alex seni uzaklaştırdı, ben deniz kenarında kaldım. Ve..."

Yaşlı adam bir an durduktan sonra derin bir nefes alarak devam etti: "Sizi bir daha hiç görmedim."

Alex ayağa fırladı. "Neden? Neden bu bedenin içindesin? Bu çok anlamsız, Marco! Senin bedeninin değil bu!"

Arkadaşı hiç tepki vermeden sigarasından bir nefes alıp dumanını üfledi. Sonra gülümseyerek kaşlarını kaldırdı ve her zamanki alaycı tavrıyla yanıt verdi: "Tabii ki benim bedenim. Yalnızca birkaç yıl daha yaşlı... Sen şimdi kendime iyi bakmadığımı mı ima ediyorsun?"

Alex arkasını dönüp ellerini masaya dayadıktan sonra tekrar onlara dönerek başıyla devam etmesini işaret etti.

"Araştırmak ve olayların nasıl geliştiğini anlayabilmek için zamanım oldu. Sonsuz zaman. Her hatırayı defalarca gözden geçirdim ve sonunda Memoria'nın nasıl çalıştığını anladım. Muhakkak size de aynı şey oluyordur. Ama benim orada yaşadığım hayatı hatırlayabilmem için Gea'da elli

yıllık zamanım oldu. Siz çok kısa bir süre önce uyandınız, yavaş yavaş toparlanacaksınız.”

“Elli yıl... *elli gerçek yıl*,” dedi şaşkınlık içindeki Alex.

“Aynen. Memoria’yla ilgili ne hatırlıyorsunuz?”

“Ben yalnızca aynı hatıraları tekrar tekrar yaşadığımızı biliyorum,” dedi Jenny. Hemen zihninde Altona Beach İskelesi’nin görüntüsü belirdi.

“Hatıraları değiştirmeyi bile denedik...” diye ekledi Alex. “Ama hiçbir işe yaramadı.”

“Doğru, bize ait hatıraları tekrar yaşayabiliyorduk ya da başkalarına ait olanları. Ama olayların gelişimini değiştirmeye çalıştığımız zaman... geri tepiyordu. Geçmiş bunu reddediyordu çünkü olaylar gerçek hayatta böyle gelişmiyordu. Bunu anladığım zaman üstlerinde çalışabilmek için hatıraların kendi düzenlerinde işlemesine izin verdim. Böylece kıyametten önce alternatif hayatlarımda neler olduğunu daha derinlemesine araştırma ve anlama şansım oldu,” dedi Marco.

Jenny, Mary Thompson’ın onun çay fincanına zehir koyduğu hatırayı kaç kere tersine çevirdiğini düşündü.

“Peki, ne buldun?” diye sordu Alex lafı dolandırmadan.

“Hayatlanmızı garantiye aldığım boyutu buldum. Ne zaman bulduğumu bilmiyorum. Sonuçta yaklaşık beş yüz yıl boyunca Memoria’da kaldık. Ama buldum. *Hatırladım*. Babamı tanıyorsunuz, hatırladığımda onunla birlikteydim. Annelerimizin deri altına enzim enjekte ettiği bir deneyi içeren bilimsel bir araştırma yapmıştı. Adını Yerleştirilebilir

mutagen koymuştu. Yalnızca hamilelik hormonuyla harekete geçen bir enzimdi. Yani, hamilelik dönemi boyunca etkin oluyordu. Hamile kadına hiçbir etkisi olmuyordu ancak hamileliğin ilk haftalarında fetüsün oluşmakta olan bey-ninin gelişimini etkiliyordu. Bu deneyden etkilenen bizim gibi insanlar diğerlerinin asla başaramayacağı şekilde diğer boyutları algılayabilir hale geldi. Ayrıca çeşitli özellikler geliştirdik. Belki bu konuda ufak tefek farklılıklarımız oldu. Mesela telepati yeteneğinizin size özel olduğunu biliyorum.”

Alex Jenny’ye doğru döndü, bakışları yoğunlaşmış ve kararlıydı, içinden durmaksızın *Yerleştirilebilir mutagen* diye tekrarlıyordu.

“Neden bize aramızda oluşan yaş farkını açıklamıyorsun?”

Sigarası ağzının kenarından sarkan Marco gözlüğünü takip yiyecek ve alet edavatla dolu raflarıyla nükleer sığı-nağa benzeyen odada birkaç adım attı.

“Çoklu Evren sayesinde buradayız. Diğer boyutlarda yaşamımızı garanti altına almak için bazı kararlı adımlar atmışız. Şöyle ki, babamın enzimi uyguladığı boyutta bu yeteneğe sahip olduk. Bu diğer boyutları da etkiledi çünkü diğer kişiliğimiz bir yeteneğe sahip olduğu zaman eşiği aşarak var olduğumuz tüm boyutlardaki bize ulaşır. Çoklu Evren’de mesajların iletilebildiğini keşfettim. Biz onları farklı formlarda görüyorduk: İnsanlar, objeler, gerçek haberleşmeler. Ben her zaman Thomas Becker adında bir profesör görüyordum. İnsan değildiler, yalnızca mesajdılar, kim bilir nereden gelen enerji akımlarıydı. Ancak biz insan

olduğumuzdan beynimiz onları inanılır kılabilmek için bir forma sokma ihtiyacı duyuyordu.”

Alex yumruğunu diğer elinin avucuna vurdu.

“Malezyalı kâhin! Şimdi hatırlıyorum... o görüntüyü küçüklüğümden beri görüyordum. Bana gelecekteki büyük felaketi anlatıyordu, ben de hepsini çiziyordum... Bizimkiler akıl sağlığımın bozulduğunu düşünüyorlardı.”

Marco arkasını dönüp sırtını pencereye yasladı.

“Kesinlikle, Alex. Bu mesajlardan biri sayesinde dünyanın sonunun geleceğini öğrendim ve nasıl kurtulabileceğimizi anladım. Belki bu mesajların nereden geldiğini bulamadan öleceğim. Zaten yaşayacak fazla zamanının kalmadığı çok açık. Bildiğim tek şey bu mesajların belirli bir zamana ait olmadığı. Kehanetten çok bir çeşit *déjà vu* gibi. Uyarıcı rüya da diyebiliriz. Bu mesajların geldiği gerçeklikte bunların çoktan yaşandığını düşünüyorum. Bu yüzden biz onlara bir beden ve bir ses verince yaşayacağımız şeyleri haber veriyorlar. Tabii ki bu yalnızca bir varsayım.”

Alex koltuğun koluna oturup başını salladı. “Tamam. Ama şimdi bize nasıl bu hale geldiğini söylemelisin.”

“Çok basit. Beni daha önce çıkardılar.”

Jenny kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

“Benimle gelin.”

Marco spiral merdivenlerden tırmanarak çiftlik evinin çıkışına ilerlerken Alex ile Jenny onu takip ettiler. Kapıdan çıktılar. Ağaçların yapraklarının arasından süzülerek gelen

yaz güneşinin ışınları hâlâ sıcaklığını koruyordu, uzaktaki ufuk çizgisi kırmızıya dönüşmüştü. Günbatımı yaklaşmıştı.

Marco koruluğun içindeki patikadan ilerlemeye başladı, gençler arkasındaydı. Jenny gür bitki örtüsünü şaşkınlıkla inceliyordu. Ağaçların ortasındaki daracık yolda bir süre daha ilerledikten sonra bitki örtüsünün ustalıkla gizlediği ve yerini Marco'dan başka kimsenin bilmediği bir sığınağa ulaştılar. Jenny'nin gözlerinde, karşı karşıya kaldığı cansız ve kurak yeni dünyanın yanında bu yer neredeyse sanal bir görüntü gibiydi.

"Başka bir alternatif gerçeklikte," diye konuşmaya devam etti Marco, "dünyanın hangi tarihte sona ereceğini tam olarak biliyordum. Kurtulmamız için bir plan yaptım. Adına 'askıya alınmış hayat' deniyor, ya da *criostasi*. Bu teknik sayesinde sizi soğukta tutarak... hücrelerinizin yaşlanmasını minimuma indirdim."

Jenny duyduklarını kafasında değerlendirirken bir yandan da şaşkınlık içinde adama bakıyordu.

"Delice. Sen bizi... neydi o... kış uykusuna mı yatırdın?"

"Tam olarak değil. 2014'te, bazı ölümcül hastalıkları olan insanların, ileride tedavisi bulunacağı umuduyla fonksiyonlarını durduruyorlardı. Ama bu esnada beyin fonksiyonlarının da kullanılması mümkün olamaz. Bedenin geri kalan kısmı gibi beyni de durduruyorlardı. Yani bu, beyin fonksiyonlarımıza ihtiyaç duyacağımız Memoria'da işimize yaramazdı. Oysa *criostasi*'yle soğukta güzel bir uykuya yatmış gibi olacaktık. Güzel ve uzun diyelim. An-

cak bu teknikle öbür dünyaya gitmemek için gerekli koşul bedende kesinlikle oksijen bulunmamasıydı.”

“Oksijensiz bir hayat mı? Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Alex.

“Bu durumda oluyor. Bedenlerimizi kabine kapayıp içeri yoğun miktarda hidrojen sülfür doldurdum, hani şu çürük yumurta gibi kokan iğrenç gaz. Kabinleri kilitledikten sonra çevresini çok düşük ısıyla kaplayarak soğuttuğum alanı da mühürledim. Serbest kalan gaz oksijen seviyesini sıfıra getirdi ve etkisiz gaz haline dönüşerek teoride sonsuza kadar dayanmamızı sağlayan bir denge oluşturdu. Neredeyse sıfıra indirgenmiş metabolik süreçlerle çok daha uzun süre uyumaya devam edebilirdik ama birileri kabinleri açarak gazı dışarı saldı ve bizim beden ısıımızı normale çıkardı, bu da uyanmamıza sebep oldu.”

Marco soluklanmak için sustuğunda, “Bir dakika lütfen,” diye araya girdi Alex. “Yaşlanma hızımızı kaçta düşürdün?”

“Aşağı yukarı üç yüzde bir gibi bir oran. Geçen yarım milenyum boyunca çok az yaşlandınız. Bugün biyolojik olarak on sekiz, on dokuz yaş civarındasınız.”

“İnanılır gibi değil...” dedi Alex, arkadaşının anlattıklarından büyülenmişti. “Peki ya sen? Seni kabinden ne zaman çıkardılar?”

“Ve seni *kim* çıkardı?” diye ekledi Jenny.

Marco bakışlarını gökyüzüne çevirerek gülümsedikten sonra geçmişte kalan hatıralarına ulaşmak istercesine gözlerini kapadı. Sonra da anlatmaya başladı.

Denizin dibinden kurtardıktan sonra Ian ismini vererek onu çocuğu gibi sahiplenene adamın hikâyesini anlattı. Araştırmacı olmak için eğitim görürken birlikte yaşadığı ve yirmi dokuz yaşındaki ilk göreviyle birlikte yanlarından ayrıldığı ikinci aileyi. Çünkü er ya da geç denizin dibindeki diğer kabinleri bulacağını biliyordu. Ya da onları ararken ölecekti.

Oğlu Ben'den söz etti. Ben, aralarında kan bağı bulunmayan ama hastalık onu alana kadar her zaman yanında olmuş dedesinin adıydı. Ve Beth'ten, oğlu on yaşını bile doldurmadan erkenden aralarından ayrılan karısından. Ömrünü Gea'da geçirirken cildi kırılmaya, gözleri bozulmaya, anılar uzaklaşmaya başlamıştı. Oğlunu, onu evlat edinen adamın kendisini yetiştirdiği gibi yetiştirmişti ve o da denize tutkuyla bağlanmıştı. Denize ve sırlarına. Sonunda o da yetkili bir denizci olunca meslektaşlarıyla çıkacağı geziye katılması için Ben'i de davet etmişti. Bu şekilde Alex'in kabinini bulmuşlardı. Ondan sonra Ian'ın hayati değişmişti. Limen Adası'na sığınıp zamanın gelmesini beklemişti.

"Gözlerimizi açacağınız zamanın..." dedi Jenny.

Marco başını salladı. "Kesinlikle. Tüm hayatım boyunca sizi aynı anda uyandırabilmek için senin kabinini bulabilmeyi umut ettim. En azından siz aynı zamanda gözlerinizi açabilecektiniz... Ancak bu arada ben bu korsan ve suçlu dolu çöplükte fare gibi saklanıyordum. Burada çeşitli ilaçlar hazırladığım küçük bir dükkân açmışım. Adanın yerlileri ihtiyaçları olduğunda merhemlerini ve pastillerini benden aldıkları için onların saygısını kazanmışım. Zamanla adanın

bitki bilimcisi olarak kabul edildim. Bu terimi hatırlarsınız. Bizim zamanımızda da vardı.”

Son söylediği, Alex’in yüzünde acı bir gülümsemeye neden oldu.

Onların zamanı bitmişti.

Jenny’yi bulmak için dünyanın öbür ucuna gitmesine yardım eden, paralel evrenlerin sırrını çözen, kendi gerçekliğinde geçirdiği kaza yüzünden bacakları tutmayan Marco yoktu artık. Onun yerine zamanın ve doğanın esiri olmuş bir ihtiyar vardı. Vaktinden çok önce uyanmış olan bir ihtiyar.

Dünyanın sonundan kurtulacağına ve Jenny’yi tekrar bulacağına söz vermiş bir ihtiyar.

Üçü ormana yöneldiler, bir an için zamanın ötesinde hayalî bir gerçeklikte yürüyormuş gibi hissettiler. Ama oldukça gerçekçi ve tehlikeliydi. Yerde, kan gölünün içinde yatan Marco'nun oğlunun görüntüsü kadar acımasızdı; sahte bir satranç tahtasının üzerinde piyonunu ilerletmiş, yüzü belirsiz düşman kadar ürkütücüydü. Biri onu gömmeden önce orada ne kadar yatacaktı? Ormanın içinde gözlerden uzak olan çiftlik evi ne kadar süre güvenli kalacaktı?

"Alex'in kabinini bulduğumda," diye söze başladı Marco, "Jenny'ninkinin de oralarda bir yerde olması gerektiğini biliyordum. Ancak gemide idare etmek zorunda olduğum kalabalık bir ekip vardı ve o bölgeden ayrılmaya zorlandım. Sonra... yapmam gerekeni yaptım. Korsan saldırısı

hikâyesine inandılar ve şansıma yetkili meslektaşlarım asla bu konu hakkında konuşmadılar... Yakın zamana kadar."

"Ne demek bu?" diye sordu Alex dalı itip altından geçerken.

Marco keşiflerinin hikâyesini ve ekibinin kendisini nasıl kolladığını anlattı. Şimdi akıl sağlığıyla ilgili problemleri yüzünden Roden Akıl Hastanesi'nde yatan, hayattaki son yetkilinin konuştuğunu haber almıştı. Kartları açık etmiş, paha biçilmez değerdeki keşfin çalınmasında oynadığı rolü itiraf etmiş ve Marco'nun foyasını ortaya çıkarmıştı.

"Öldüğünü sanıyorlardı," dedi Jenny.

"Ben onlar için gizemli korsanların tuzağına düşüp ölmüş bir kurbandım. Ama birkaç gün önce bir panelde yayımlanmış olan bir rapora rastladım. Bu aptal her şeyi bir bir anlatmış, eğer bunun deli bir adamın zırvalamaları olduğuna inanmadılarsa artık bu ülkede yaşayan herkes benim yıllardır o adada saklandığımı biliyor. Bu yüzden oraya dönemeyiz. Orası kanunun işlemediği bir toprak parçası ama iddiaya girerim ki çoktan beni aramaya başlamışlardır. Neyse ki bu çiftlik evini kimse bilmiyor. Burası beni evlat edinen adamın bir arkadaşına aitti. Hükümet burayı satmadı... Belki bu bölgede yeni fabrikalar yapmaya karar verildiği zaman yeniden değerlendirilir. Sonuç olarak şimdilik in cin top oynuyor."

"Ama Ben benim bazı... yeteneklerim olduğunu bilmiyordu. Neden?" diye sordu Jenny.

“Çünkü ona belli bilgileri, çok dikkatlice verdim. Araştırmacı olması için yönlendirdim, operasyonda çalışabilmesi için yardımcı oldum çünkü ben sizi bulamayacak olursam o aramaya devam etmeliydi. Ama Alex’in kabinini bulduğumuz zaman ben sahneden inmek zorunda kaldım. O sırrımızı saklayarak denizde dolaşmaya devam ederken ben de hasretini çektiğim haberleri bekleyerek kırış kırış bir yaşlı oldum. Sonunda beklediğim haber geldi: Senin kapsülün denizin dibinde bulunmuştu, Jenny. Ben’in ekibi kabinini açarak senin uyanmanı sağladılar. Bu noktada ben de Alex’in kabinini açmaya karar verdim. En azından sizin hayata yaşıt olarak devam etmenizi sağlamak istedim.”

“Bütün bunlar çok saçma. O lanet çarpma sırasında öldük biz!” diye bağırdı Alex açıklığın ortasında durarak. Marco ona döndü, yüzünün ifadesi fırtınadan önceki sessizliğin tadına varmak istercesine sakindi.

“Bir dünyada, evet. Ama siz benden daha iyi biliyorsunuz. Sonsuz gerçeklikte yaşıyoruz, olasılıklarımız çok fazla. Çoklu Evren’in eş zamanlı sonsuz boyutlarında ölüm yok. Neyse ki bir yerlerde siz... biz o kabinler sayesinde hayatta kaldık. Her neyse, Ben’le geçmişe ait sırların hepsini paylaşamazdım. Bugünkü toplumda bilgi sahibi olmak tehlikeli. Ona doğruyu söyledim. Neyi araması gerektiğini biliyordu. Doğru görevi bekledi ve başarılı oldu. Ona asla babasının aslında şu meşhur *İki Bin Uygarlığı*’na ait olduğunu söyleyemezdim.”

Ben’i düşününce Jenny’nin gözleri yaşlarla doldu. “Oğlun benim hayatımı kurtarmak için kendininkini feda etti.”

Marco kıza yaklaştı, duygularına hâkim olmayı başaramıyordu. Kollarını uzattı ve Jenny oraya sığındı. Birlikte ağladılar. Alex kollarını kavuşturmuş, bu sahneyi seyrederken en yakın arkadaşıyla sevgilisi arasında kurulan derin bağı düşünüyordu. Memoria'da karşılaştıkları zaman kızın Marco'ya karşı ne kadar ters ve güvensiz davrandığını hatırladı.

"Memoria neydi?" diye sordu Jenny ile Marco birbirlerinden ayrıldıkları zaman.

"Araftı," diye yanıtladı Marco. "Beynimizde duygular, davranış, uzun süreli hafıza gibi çeşitli fonksiyonlardan sorumlu bir limbik sistem bulunuyor... Babamın yarattığı enzim hafızamızı hareket alanı gibi kullanma yetisi geliştirmemizi sağladı. Ancak bu yolla beynimiz yüzyıllar boyunca o kabinin içinde yatarken aktif kalabildi. Uyandığımız zaman yavaş yavaş hatırlıyoruz. Zamanla gücümüzü yeniden kazanacağız."

"Şimdi, eğer doğru anladıysam," diye araya girdi Alex, "senin, dünyanın sonu gelmeden bedenlerimizi kabinlere koyup hücrelerimizin yaşlanmasını yavaşlattığın boyut haricindeki diğer bütün boyutlarda *fiziken ölüyüz*."

"Kesinlikle. Günün birinde birileri bizi kabinden çekip çıkardığı zaman tekrar hayata dönebilmemiz için boyutlardan en azından birinde sağ kalmış olmalıydık. Tabii, göktaşının yeryüzüne çarpmasının etkilerini kesin olarak bilemezdik. İnsanlık sonsuza kadar yok olabilirdi. Başarılı bir araştırmacı olan oğlum Ben yeni medeniyetin nasıl oluştuğunu uzun zamandır araştırıyordu. Ama asla bana doğrudan sormadı.

Burada verilen bilgiler saçmalıktan başka bir şey değil. Dünyanın sonundan kurtulan halklardan söz ediyorlar, düşünün. Benim çalışmalarına göre çarpışmadan sonra en az yüz elli yıl boyunca topraklarda hiçbir şey yetişmedi. Havadaki toksik madde oranından hiç bahsetmiyorum bile.”

“Öyleyse dünyada hayat tekrar nasıl başladı?” diye sordu Alex, karanlığın ardını görmek istercesine gözlerini kısmıştı.

“Memoria’da geçirdiğim sonsuz zaman bu konuda kendime binlerce soru sorarak derinlemesine çalışma yapmama olanak verdi... Kendimi burada bulduğum zaman kaldığım yerden devam ettim. Sonunda bir teori oluşturdum. Eğer sormuş olsaydı bunu Ben’le de paylaşacaktım.”

“Neymiş o”?

“Son yeni bir başlangıçtan başka bir şey değildi. Bir gün orada aslında ne olduğunu bulacağım.” Ben başını kaldırıp bulutların arasında bir noktaya baktı. “Bizi kimin gözlediğini, bizim hikâyemizi bizden daha iyi kimin bildiğini anlayacağım. Ama kendinize şu soruyu sorun: 2014’te dünyaya çarpan kaya topu... ya bizim sandığımız gibi bir göktaşı değilse?”

Alex’in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Sanki aynı sahneyi tekrar yaşıyormuşçasına bakışlarını gökyüzüne çevirmişti. Sanki bulutlar bir kez daha gökyüzüne ölümün resmini çiziyorlardı. Sonra gözlerini arkadaşına dikti:

“Başka ne olabilir ki?”

Marco düşüncelerinin kendine has olduğunu fark ederek gülümsedi:

“Üstünde adresimizin yazılı olduğu bir hediye paketi. İçinde yeni bir çağın tohumlarını barındıran bir paket. Belki biri yeni bir sayfa açmak istemiştir. Benim düşüncem bu.”

“Öyleyse bile,” diye fısıldadı Jenny, neredeyse duyulmak istemiyormuş gibi, “göktaş dünyaya çarptığı anda bizim dışınızdaki herkes yok oldu, öyle değil mi? Kimse kurtulamadı, doğru mu?”

Marco çevresine bakındı. Ormana sinen sessizlik neredeyse gerçek dışıydı. Bulundukları açıklığı çevreleyen ağaçlar sözlerinin sessiz tanıklarıydı. Kıpırtısız duran maskeleriyle her hareketlerini gözlüyorlardı. “Tam olarak öyle değil,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Alex.

“Belki hatırlamıyorsunuz ama Memoria’da hep birlikte olduğumuz son anda babamın elinden çekip aldığım bir kâğıt vardı. O bir listeydi.”

Alex başını sağa sola salladı.

“O kâğıtta babamın yaptığı deneyde kobay olarak kullanıldıklarını bilmeyen on kadının ve çocuklarının isimleri vardı. Bu kadınlara anneleriniz de dâhildi.”

Marco’nun sözleri, Jenny’nin tamamen unuttuğu senaryonun aklında yeniden şekillenmesine neden oldu. Alex’in elini sıkıca kavramıştı. “Diyorsun ki...”

“Kabinleri tasarladığım paralel gerçeklikte aynı deneye maruz kalmış her çocuğu tek tek aradım. Hepsini buldum.

Onları yer altında hazırladığım sığınaktaki sekiz kapsüle yerleştirdim. Sonra sıra ayrı bir bölgede hazırlamış olduğum bizim kapsüllere geldi. En son kendiminkini kapadım. Tabii bunu yapmak için ilaç vererek herkesi uyuttum. Kimse yaklaşmakta olan göktaşı hikâyesine inanmak istemiyordu.”

Alex alaycı bir gülümsemeyle Marco’nun sözünü tamamlamasını bekliyordu.

“Bu cehennemde elli yıl boyunca yaşamak zorunda kaldım. Yaşadığımız dünya göktaşı tarafından darmadağın edildiğinde hemen hemen yirmi bir yaşındaydım. Ya da vurulduğunda, hangisi aklınıza yatıyorsa artık. Gea’da işler devamlı olarak kötüye gitti. Bugün özgürlük yalnızca bir yanılsamadan ibaret. Kafeslerde yaşayan fareler gibiyiz.” Marco bir an durarak hayatı gözlerinin önünden geçirmişçasına yere baktı. “Neden böyle olduğunu biliyor musunuz peki? Neden bu dünya geldiğimiz dünyaya bu kadar benziyor dersiniz?” Gençler yürekleri ağzında Marco’nun devam etmesini bekliyorlardı.

“Çünkü kıyametten kurtardığım gençlerin içinde bulunduğru kabinler denizin altından benimkinden daha önce çıkarıldı. Bu gençlerden bazıları sahip oldukları yetenekleri oldukça kötüye kullanarak kontrolü ele geçirdiler ve burayı iğrenç bir çöplüğe çevirdiler. Bildikleri hayata en benzer olanı yarattılar ama binlerce kat daha kötü olanını.”

Üç arkadaş bitkilerin arasından geçerek yola devam ettiler, Marco adımlarını hızlandırmıştı. Ufkun ardında gözden kaybolan güneş yerini lacivert bir örtüye bırakmıştı. Kaçışlarına yardımcı olan bir örtüydü ya da umutlarını sona erdiren. Ormanın son bölümünde hem ağaçlar hem de bitki örtüsü oldukça sıklaşarak çevreyi daha da koyulaştırmıştı ancak Marco nereye gittiğini biliyormuş gibi görünüyordu. Son çalılıkları da geçtikten sonra kendilerini yolun kenarında buldular.

“Hâlâ... kaçıyor muyuz?” diye sordu Jenny çekinerek.
 “Bir daha çiftlik evine dönmeyecek miyiz?”

“*Mnemonica* limana demirlediğinden beri kaçyorsun.”

"Peki, nereye gidiyoruz?" diye sordu Alex merakla dönemecin arkasında kaybolan ve ağaç duvarı tarafından yutulmuş topraktan dile benzeyen kaldırım taşıyla döşeli yolu incelerken.

"Bu bölgenin dışına. Gea'dan uzağa."

Alex uzun, çok uzun yıllardır arkadaşına ait olan yüzü inceledi. Bu yüz artık gençlikten çok uzakta, dünyadaki son dönemine girmiş birine aitti.

"Marco... daha önce belki de Çoklu Evren'de saklı bulunan mesajların nereden geldiğini öğrenmeden öleceğini söylemiştin."

"Evet, öyle."

"Öleceğim ne demek? Ne... demek istiyorsun? Paralel evrenler yok mu? Artık Çoklu Evren yok mu? Bize söylemen gerekiyor."

Marco arkadaşına yaklaşıp ellerini omzuna koydu. "Bu dünyada benim ya da sizin ölümünüzün her şeyin sonu olup olmayacağını mı öğrenmek istiyorsun?"

Alex başını salladı, sanki adamın silüetinden yayılan bir korku hissetmişti. O anda yolun sonunda, gecenin karanlığında parıldayan gözlere benzeyen iki ışık belirdi.

"Çoklu Evren var. Her zaman oldu, en azından ben olduğuna inanıyorum. O gün sonsuz dünyaların hepsinde hayat sona erdi. Sonsuz sayıda medeniyet yok oldu. Sonra zamanla toksik hava dağıldı, hayat yeniden başladı. Mümkün olan her boyutta. Sonuç olarak Dünya misafirperver bir gezegen... Ama zihinlerimizin hayatta kalmasını sağlayan

bedenlerimiz yalnızca burada, bu dünyada. Uyutarak hayatta kalmalarını sağladığım bedenlerimiz. Büyük felaketten kurtularak ikinci bir şans elde edebilmemizin tek yolu buydu. Ancak bunu sonsuz alternatif gerçekliklerin yalnızca birinde yaptım. Çevrende gördüğün, uyanıp hayata yeniden başladığımız bu gerçeklikte.”

Ay gökyüzünde parıldarken Marco gittikçe yaklaşan ışığa döndü ve selam verircesine elini kaldırdı.

“Bunu beni yalnız bıraktığınız zaman,” diye devam etti konuşmaya, “Memoria’dayken anladım. Sahip olduğum bütün hayatları bir film gibi tekrar seyredecek zamanım oldu. Şimdi düşünüyorum da, senin Jenny’ye kavuşmana yardımcı olan ‘hacker’ Marco halim hepsinin içinde en bilinçsiz olanıymış.”

“Yani bedenimiz orada olmadığı için büyük olasılıkla buradan milyonlarca kez daha iyi olan dünyalara gidemeyeceğiz, öyle mi?” diye sordu Jenny onlara doğru yaklaşan araç yavaşlamaya başladığında.

“Aşağı yukarı... ama şimdi gitmeliyiz. Bu araç bizim için geldi.”

Alex Marco’nun kolundan tuttu. “Soruma yanıt vermedin. Senin deyimimle bu çöplükte öldüğümüz zaman her şey sona mı ermiş olacak?”

“Yakın zamanda öğreneceksin. Kaybedecek zamanımız yok, Alex. Sizi buradan uzaklaştırmalıyım.”

Yanlarında duran araç metalik siyah bir minibüstü. Yanlarında yazılar vardı ancak karanlıkta okunmuyordu. Camları koyu renkti. Şoför kapısı açıldı ve aracın içinden bir kadın indi. İnce, uzun bir kadındı, üstünde bacaklarını saran deri pantolon ve mavi yağmurluk vardı. Alev renkli uzun saçları rüzgârda savruluyordu.

“Anna,” diyerek kadını selamlamak için kollarını açtı Marco.

Kadın göz kırptıktan sonra Alex ile Jenny’ye dönerek kendine has üslubuyla selam verdi: “Meşhur sevgililer siz olmalısınız. Cehenneme hoş geldiniz. Eğer yarın Marina’da bizim bağırsaklarımızdan hazırlanmış köfte yemek isteniyorsanız bir an önce buradan toz olalım.”

Anna kapının kolunu iterek kapıyı yana doğru açtı. “Haydi, içeriye. Ah, iyi muamele görmek istiyorsanız ketime iyi davranın.”

“İçeri girin ve endişelenmeyin,” dedi Marco gülümseyerek. “Bize yardım etmek için geldi.”

Alex ile Jenny kısaca bakıştıktan sonra minibüse bindiler. İki küçük sarı göz arkadaki koltuktan onları izliyordu.

“Adı Diletta,” dedi Anna kapıyı kapayıp gençleri karanlıkta bırakmadan önce. “Siz sormadan söyleyeyim: Evet, tırmalar.”

Anna ön koltuğa, Marco’nun yanına oturup kapıyı hızla kaparken, Marco da şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdı.

“Baban görseydi seninle gurur duyardı,” dedi yaşlı adam vitesi değiştirip tek bir sokak lambasının bile bulunmadığı kapkaranlık yolda ilerlerken.

Anna yanıt vermedi. Hatta başını bile çevirmedi. Gözlerinin yaşla dolduğunu anlamak için kadına bakmaya gerek yoktu. Zamanla kaybını kabullenecekti. O güçlü bir kadındı ama henüz çok erkendi.

Eski zamanların tek şeritli yollarına benzeyen dar bir yolda konuşmadan ilerlerlerken, Marco’nun düşünceleri kendisinden beş yaş büyük, iriyarı, yakışıklı, akıllı, kafasında gri fötr şapkası ve üstünde uzun pardesüsü olmadan asla evden çıkmayan arkadaşına kaydı.

Adı Nathan’dı, Gea’nın başkenti olan Domus’da yaşıyordu. Ölümü çok gizemli olmuştu. Marco’nun ondan aldığı son şifreli mesaj, *mutagen’i biliyorlar* olmuştu.

Nathan da göktaşının yeryüzüne çarparak bir önceki uygarlığı yok etmesine tanıklık etmişti.

Onun annesi de Valeria Loria ve Clara Graver gibi doktor Stefano Draghi’nin deneyinde kobay olarak kullanılan hastalardan biriydi.

Nathan doğan on bebekten biriydi.

“Şimdi yapabiliriz,” dedi Marco Anna’ya dönerek. Adamın önünde koyu gri renkli asfalt yol uzanıyordu. Minibüsün farları sayesinde birkaç metre ilerisini görebiliyordu. Ötesi karanlık tarafından yutulmuş bir dünyaydı.

"Sizi limana bırakmam gerekiyor. Gemi yirmi dakika içinde hareket edecek," dedi Anna torpido gözünü açıp içinden iki küçük tüp çıkarırken. "Burası yan yol, bildiğim kadarıyla yalnızca ana yolları kontrol ediyorlar. Ama acele etmeliyiz. Eğer bizi şeyden önce bulurlarsa..."

"Çabucak yapalım," diyerek sözünü kesti Marco.

Anna bir an gözlerini kapayıp derin derin nefes aldıktan sonra bir düğmeye basarak bagajla aralarında duran camı açtı. Alex ile Jenny arkada bağdaş kurmuş oturuyorlardı; Diletta ise onların dramatik kaçışlarından habersiz, önlerinde uzanıp sevmeleri için göbeğini açmıştı. "Biraz yaklaşabilir misiniz?" Anna'nın ses tonu sorudan çok emir gibiydi. Gençler ayağa kalktılar, kafalarını tavana vurmamak için eğilip çömelirken elleriyle koltuklara tutundular.

Marco aynadan onlara bakarak konuşmaya başladı: "Sizi yeniden birlikte görebilmek için elli yıl bekledim. Sabrım ödüllendirildi."

"Ama şimdi harekete geçmezsek postu deldirebilirsiniz," diye devam etti Anna, her zamanki alaycı üslubuyla.

"Ne için harekete geçmezsek?" diye sordu Jenny endişeli bakışlarla. "Zaten kaçmıyor muyuz?"

Marco başım salladı. "Bu yeterli değil."

Anna iki tüpü gençlere uzatarak açmalarını istedi.

"Bu da ne anlama geliyor?" dedi Alex, bakışları güvensizdi.

Anna onu zoraki bir gülümsemeyle süzdü. "Sizden terbiye kurallarına pek uymayan... ama hayati önemde

bir şey isteyeceğim. Lütfen elinizdeki kaplara tükü... tükürüklerinizi bırakır mısınız? Sonra da ağızlarını kapatır mısınız? Teşekkürler."

"Neden?" diye sordu Jenny karşı çıkarcasına.

Marco direksiyonu birkaç derece kırarak asfalt yoldan ayrılıp toprak bankete girdiği sırada aynadan gençlere bakıyordu. Cırcır böceklerinin ötüşünden başka bir sesin duyulmadığı yol sanki dünyanın geri kalanı tarafından unutulmuş gibiydi. Marco arkasına döndü.

"Alex, biraz önce burasının hayatta kalabileceğimiz tek gerçeklik olup olmadığı sormuştun."

"Sen de bana yanıt vermemiştin."

"Yıllar önce Nathan adında bir adamla tanışmıştım," diyerek anlatmaya başladı yaşlı adam. "Çok iyi eğitilmiş, kültürlü, hoşsohbet bir adamdı ve zamanla çok yakın arkadaşım oldu. Gençtim ama burada yaşamaya alışmıştım. Henüz Alex'in kabinini bulamamıştım, bir süredir üçümünün yeniden kavuşabileceğine dair şüphelerim vardı. Bir gün karım Beth'e babamın sizin annelerinize uyguladığı deneyden söz ettim. Çocuk sahibi olmak istiyorduk, ben de formülü bildiğim için denemeden edemezdim. Ama karım beni reddetti. Ben de artık en yakın arkadaşım olan ve o aralar yeni evlenen Nathan'a bu deneyden söz ettim. O karısını ikna etmeyi denedi ve başardı. Bizim zamanımızda babamın annelerinize uyguladığı enzimi kadına enjekte ettim. Kısa süre sonra Anna doğdu."

Alex'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Çocuğun elini tutan Jenny inanmayan gözlerle bakarken nefes bile almıyordu.

"Anlıyorsunuz ya," dedi Anna tiz bir sesle. "Babam beş yüz yıl önce doğmuş çok akıllı bir adam... ve annem de bu uygarlığa ait bir kadın. Dâhi olarak doğmam kaçınılmazdı!"

Marco gülümsedikten sonra anlatmaya devam etti: "Dalga geçtiğini düşünebilirsiniz ancak tam da onun dediği gibi oldu. Anna'yı doğumundan beri tanıyorum. Beyin kapasitesi geliştirilmiş olan bir babanın kızında enzimin yarattığı farklılıkları bire bir izledim. Olağanüstü yetilere sahip bir çocuğun gelişimini izlemek bana verilmiş bir hediye gibiydi. Siz hiç hayatının ilk aylarını neredeyse bütün detaylarıyla hatırlayan on altı yaşında bir gençle tanıştınız mı? O bunu yapabiliyordu. Yaşadığı şehrin telefon rehberini ezbere bilen birini duymuş muydunuz daha önce? Anna biliyordu. Bu zamanla bir spora, bir meydan okumaya dönüştü. Evimin kapısını çalıp gerçekleştirdiği mucizeleri paylaşırdı benimle. Limen Adası'nda sürgün hayatı yaşamaya başladığım zaman Nathan ve kızıyla şifreli mesajlar aracılığıyla haberleşmeye devam ettim."

"Şimdi sen bize Anna'nın olağanüstü bir hafızası olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Jenny hayranlıkla.

"Kesinlikle. Hep aynı yere çıkmamız ne kadar tuhaf, değil mi?"

Alex adamı şaşkınlıkla süzdü. "Neden bu tüplerin içine tükürmemiz gerekiyor?"

"Çünkü Anna bizden biri. Boyutlar arasında yolculuk edebiliyor. Üstelik bu uygarlıkta doğduğu için annesinin doğum yaptığı tüm boyutlar da var. Nathan yalnızca bu boyutta yaşadığı için diğer boyutlarda babası farklı kişiler... ama sizin göktaşı çarpmadan önce yapabildiğiniz gibi diğer kişiliklerini kullanarak *yolculuk edebiliyor*. Bunu doğduğundan beri yapıyor ve buradakinden çok daha iyi olan en az bir düzine hayat gördü."

"Çılgınca..." dedi Jenny. "Ama bedenlerimiz yalnızca bu gerçeklikte var oluyorsa ve Çoklu Evren'in başka boyutlarında yoksak bunun bize ne faydası dokunacak?"

Anna kızın elini tuttu, gözlerinin içine bakarak yanıtladı: "Şu anda bu gezegende milyarlarca veriyi depolayacak yalnızca iki yer var. Biri ana paneldeki hafıza, diğeri de benim beynim. Düşün bakalım, ikisinin arasındaki fark nedir?"

Kız sessizce başını öne eğdi. Birkaç saniye sonra yanıt Alex'ten geldi. "Paneller Çoklu Evren'de yolculuk edemez."

"Tebrikler!" Marco arkadaşına gururla baktı.

"Anlamıyorum. Alternatif gerçekliklere götürmek üzere hangi verileri ezberlemen gerekiyor?" Jenny, gözlerini Anna'nın yosun yeşili gözlerine dikmişti.

"Tükürüğünüzün içeriğinde olanları. Biraz önce gayet güzel söyledin, diğer boyutlarda yoksunuz. *Henüz* yoksunuz. Şimdi sizin için sakıncası yoksa... tükürük örneklerinizi almak çok işime yarayacak."

Gençler kendilerinden istenileni yaparken Marco gözlerini yola dikmişti. Yaşlı adam onlara Anna'nın pek

çok uzmanlığı olan bir doktor olduğunu açıkladı. Kadın onkolog, endokrinolog, genetikçi ve anatomik patologdu. Hayvanlarda DNA replikasyonu alanında yıllarca çalışma yapmıştı. Genetik mirası kopyalanacak bir canlı elinin altındayken bu işlem oldukça basitleşiyordu. Eğer canlı yoksa ve laboratuvarında DNA'yı sıfırdan sentezleyecek bir veri bankası da bulunmuyorsa bu iş imkânsızlaşıyordu.

Marco yıllar boyunca yaptığı araştırmaların sonunda beden olmadan boyutlar arasında yolculuk yapmanın olanaksız olduğu sonucuna vardığını söyledi, yalnızca zihin yeterli olmuyordu. Tüm hayatını bu projeye adanmıştı. Sonunda anlamıştı: Anna gibi hafıza özelliklerine sahip olan bir insan başka bir boyutta uyanıp tonlarca bilgiyi hatırlayabilir, o bilgileri kullanarak genomu yeniden yaratabilirdi. Aksi takdirde bu bilgiler bir boyuttan diğerine taşınamıyordu. Onları başka dünyalarda yeniden yaratacaktı. Böylece zihinleri diğer boyutlardaki kişiliklerinin bulunduğu bedenlere ulaşabilecekti. Bir diğer deyişle, yeniden *yolculuk yapmaya* başlayabilirlerdi.

"Ama... ne kadar bilgi hatırlaman gerekecek?" diye sordu Alex tüpün içini doldururken. "Yanlış hatırlamıyorsam kırk... ya da kırk iki kromozom vardı, değil mi?"

"Kırk altı tane," diye düzeltti Marco. "Sonra genler var. Onlardan da on binlerce var. Bir insanın genetik mirası karmaşık bir bilgi arşivi gibidir."

"Yalnızca tükürük bunları bilebilmek için yeterli mi?" diye sordu Jenny.

“Evet, güzelim,” diye yanıt verdi Anna. “Aslında kökünden yolunmuş bir saç teli de işimi görürdü ancak görüntünü bozmaya kıyamadım. Birazdan limana varınca ayrılacağız ve ben bu iki örneği laboratuvarıma götüreceğim. Marco’nun genomunu epeydir biliyorum, bazen bir tekerleme gibi mırıldanıyorum. Sonra... arkadaşınızın düşüncesi işe yarayacak mı göreceğiz. Bir buçuk milyon tanım, formül ve görüntü ezberlediğin tıp fakültesi sınavı gibi olacak. Eğlenceli, değil mi?”

Alex insan beyninin olağanüstülüğünü sergileyen bu gösteriden etkilenmişti, kaşlarını kaldırarak gülümsedi. *Neyiz biz*, diye sordu kendi kendine. Eğer Anna bu kadar çok miktarda bilgiyi arşivleme kapasitesine sahipse, insan beyni neydi? Neleri yapabilme gücüne sahipti? “Neden liman?” diye sordu.

“Çünkü bu gece hareket edecek olan bir gemi var, Doğu’ya gidecek. Hükümetler halkı iki kıta arasında yıllardır süren bir savaş olduğuna inandırdılar, oysa birbirleriyle ticaret yapıyorlar. İş iştir...”

“Ve aptallar basının onlara yutturmaya çalıştığı saçmalıklara inanıyorlar,” dedi Anna.

“Bir yük gemisine bineceğiz,” diyerek güven verici bir tonla konuşmaya devam etti Marco. “Endişelenmeyin, ambara nasıl gidileceğini biliyorum. Bir kez öbür tarafa ulaşmayı başardık mı güvendeyiz demektir, artık kimse bizi bulamaz. Yeter ki zamanında yetişelim.”

Her biri dünyanın sınırlarını ve imkânlarını aşan düşüncelere dalmış, sessizce otururken yolun sonunda gözleri kör edecek bir ışık belirdi. Karanlığı delerek minibüsü aydınlatan ışıklar tek bir arabanın farlarına ait değildi.

Kedi miyavlamaya başlamıştı. Anna kaşlarını çattı, birkaç yüz metre ileride neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Kalbi hızla atıyordu, bakışları endişe doluydu. "Kahretsin."

Diletta asla miyavlamazdı. En son böyle bağırdığında babasının ölüm haberini veren bir telefon almıştı.

"Anna, hemen araçtan in!" Marco ışıkların yola barikat kurmuş orduya ait bir düzine kamyonundan geldiğini anlar anlamaz frene bastı.

"Ama ben..."

Marco kadının kolunu kavrayıp itiraz kabul etmeyen bakışlarla yüzüne baktı. "İn dedim! Hâlâ zamarımız varken in. DNA'ları aldın, gitmek zorundasın. Şuradaki ağaçların arasına dal. Kaç. Ortadan kaybol!"

Kedi korku içinde ön koltuğa atlayıp tıslarken, Alex ile Jenny'ye doğru dönen Anna kediye ensesinden yakalayıp son kez Marco'yla bakıştı. "Eğer düşündüklerim doğruysa," dedi adam, "yeniden görüşeceğiz."

Anna iç çekti, minibüsten atlayarak yolu çevreleyen ağaçların arasında gözden kayboldu.

Marco kendine onu tekrar görüp göremeyeceğini sordu.

"Hepimizi öldürecekler!" diye bağırdı Alex, Jenny koluna sıkı sıkı yapışırken.

"Hayır, Alex. Yalnızca beni öldürecekler," dedi Marco, ses tonu soğuk ve sertti.

"Ama Anna söylediklerini yapamayı başarabilirse..." dedi Jenny fısıltıyla. "Ölümün bir son olmayacak... değil mi?"

Marco kızın gözlerine baktı. "Bilmiyorum."

"Ne?" Alex'in kaşları havaya kalktı. "Nasıl bilmiyorsun?"

"Eğer Anna başarırsa, DNA'nın senteziyle paralel boyutta doğacak olanlar bizim birer kopyamız olacaklar. Bize tıpatıp benzeyen klonlarımız. Ama bu dünyada ölecek olursak onların hiçbir hatırası olmayacak. En azından ben böyle düşünüyorum. Aslına bakarsanız kesin olarak bilmiyorum."

"Ama genomların hafızası yok mu?" diye sordu Jenny hemen.

Askerî araçlar yaklaşıp farların ışıkları gittikçe güçlenirken Marco gözlerini kapadı.

Bir anda hepsi aklına üşüştü: Çalışmaları, denizin dibinde yatan arkadaşlarına ulaşmak için yarattığı çözümler, kızıl saçlı kızın büyürken gösterdiği olağanüstü bilişsel yetenekleri izleyerek geçen yıllarda Nathan'ın evinde yenen akşam yemekleri. Bilim Çoklu Evren'in geri kalanıyla yaşadıkları gerçeklik arasında köprü kurabilir mi diye tartışarak geçirilen okyanusun kenarındaki geceler.

Jenny'nin sorusu hiç de aptalca değildi.

Jenny'nin sorusu hayatın bilmecesiydi. Eğer onları o anda orada öldürecek olurlarsa Anna'nın klonlama deneyi sayesinde yeniden dünyaya gelmenin bir anlamı var mıydı?

Ölümleri bu dünya ile diğer evrenler arasındaki zihinsel köprüyü yok edecekti. Laboratuvarda üretilmiş yetmiş yaş daha genç kişiliğini kontrol edemeyecekti. Bebek Marco belki kendisinin tıpatıp aynısı olacaktı ama hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Ona hiçbir şekilde ulaşamayacaktı. Pratikte bir fotokopiden fazlası olmayacaktı.

“Ne yazık ki bunun yanıtını bilmiyorum,” dedi Marco üstlerinde kamuflaj kıyafetleri olan altı adam mitralyözlerini doğrultarak onlara doğru gelirken.

“Derhâl inin araçtan!” diye bağırdı biri.

Kahramanlık yapacak zaman değildi.

Alex kapıyı yana iterek aşağı atladı, Jenny de arkasından gitti.

Marco işbirliğinde bulunacağım göstermek için ellerini havaya kaldırarak emre itaat etti.

“Kız... bu o!” diye bağırdı askerlerden biri.

Jenny yalnızca, daha önce yaptığı gibi beladan kaçabilmek için askerlerin kafasını karıştırmayı düşünecek zaman bulabildi. Ama buna fırsatı olmadı.

Herhangi bir uyarı olmadan aniden silah sesleri duyuldu. Birbiri ardına silahlardan çıkan kurşunlar, isabet ettikleri bedenlere boğuk bir ses çıkararak saplandı.

Zifirî karanlık etraflarını sararken Alex, Jenny ve Marco’nun bedenleri yolun kenarında bulunan ağaçların sessiz tanıklığında askerî araçların aydınlattığı asfaltın üzerine yığıldı.

Başını sert ve pürüzlü toprağa dayayan Marco, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri ve açık kalmış ağzıyla yattığı yerden dünyaya bir kez daha baktı. Birkaç metre uzağında, Alex ve Jenny hareketsiz uzanıyorlardı.

Gök kubbenin melankolik kraliçesi Ay'm ışığı üstlerine düşüyordu.

SON SÖZ

Hükmedilebildiğinde, zamanın da bir pazarı oluşacak.

Balonlar havada uçuşarak coşkuyla dans ederken rüzgâr onları gittikçe daha uzağa, çatıların üzerine, daha yukarıya itiyor. Renkler, cıgıllıklar ve şarkılar birbirine karışıyor. Koroyu duyuyor musun? Arkadaşların senin için kutlama yapıyorlar. Herkese sırtarak kötü melodilerin temposuna ayak uydurmaya çalışırken ismin bir nakarata dönüşüyor. Bazıları sana sarılıyor, diğerleri elini sıkıyor. Tanıdığın yüzler bunlar, ikinci gençliğinden tanıdığın dostların ve arkadaşların. Bahçenin ortasında, masanın üstünde bir pasta duruyor. Üflemini bekleyen on sekiz mum var.

Mutlusun.

Kutlamaya eşlik eden gülümsemeler ile notaların üstüne birkaç yağmur damlası düşerken uzaklardan bir yerden gökgürültüsü duyuluyor. Her zaman istediğin hayat bu değil miydi? Kesinlikle bu hayatı hak ediyorsun.

Ama kim olduğunu unutmadın. Sürekli gerçeği ayrıştırıp tekrar kurarak zihninin dolaştığı labirentleri ve geçmişte kim olduğunu unutamazsın. Birbiriyle kesişen kaderler, paylaşılan hatıralar, ani sonlar ve beklenmedik başlangıçlar.

Uzakta, bahçe kapısının arkasında onları görüyorsun.

Başta onların yüzünü ayırt etmen zor oluyor. Gözlerini gökyüzüne çeviriyorsun. Yağmur olanca şiddetiyle bastırıyor. Gökgürültüsü gittikçe yaklaşıyor. O yüzleri tanıyorsun. Kaderin seçtiği kardeşler, dünyalar arası her olası eşiği birlikte aşılar.

Sen her zaman onlara yardım ettin. Başından beri biliyordun.

Pastanın dilimlerini diğerleri paylaşsın diye geri çekiliyorsun. Gökyüzü balonları yutup kendine siyah ve tehditkâr buluttan bir kalkan yaratırken, ıslak çimenlerin üzerinde ilerleyerek bahçe kapısına gidince karşında onları görüyorsun.

Sadık yol arkadaşın olan çocuk buz mavisi gözleriyle sana bakıyor. Alnında o isyankâr saç buklesi yok artık. Şu anda saçları askerlerinki gibi çok kısa. Göz bebeklerinin içinde uzak zamanlar saklı, kristal hatıralar emin bir yerde gizli.

Kız sana gülümsüyor ancak bakışlarından ruhundaki rahatsızlık anlaşılıyor. Kestane rengi saçları tatlı bir şekilde

omuzlarına dökülüyor. Bu omuzlar madalya kazanmış, podyumlara çıkıp alkış toplamıştı.

Ama hangi hayattı? Hangi dünya? Üstünden ne kadar zaman geçmişti?

Aranızda birkaç metre kala bakışların kararlı, bilinçli. Arkadaşının gözünün içine bakarken elini demir çitin üzerine koyuyorsun. Zihinleriniz sessizlikte birbirine bir şeyler söylüyor.

“Size de mesaj geldi mi?” diye soruyorsun. Bahçe kapısının arkasındaki çocuklar başlarıyla onaylıyorlar.

Sakin ama kararlı bir ses tonuyla, “Belki de geri dönmiyoruz,” dedikten sonra arkanı dönüyorsun. Ellerin cebinde, kafadaki durdurulamaz girdapta dönüp duran düşünceler eşliğinde yavaş adımlarla villanın girişine ilerliyorsun.

O cümle... o cümle aklından çıkmıyor bir türlü.

Hükmedilebildiğinde, zamanın da bir pazarı oluşacak.

Bunu her yere yazdın. Okul defterlerine, çalışma masasında duran not defterine, ders kitaplarının içine. Zaman zaman sana bu cümlelerin anlamını sordular. Yanıt vermekten her zaman kaçındın.

Merdivenlerden çıkıp odana ilerlerken zihninde durmaksızın aynı cümleyi tekrarlıyorsun. Kapıyı ardından kapadın, şimdi çalışma masasının yanında asılı duran aynadan yansıyan görüntüye bakıyorsun. Saçların her zamanki gibi karmakarışık, zift gibi siyah ve sırlıklam; kutlamanın şerefine gözlüğünün yerini lensler almış çünkü böyle bir günde onu asla kullanmazsın. Yatağın kenarına

oturuyorsun ve ellerini patlayacakmış gibi sancıyan şakaklarına bastırıyorsun. Ve o zaman takıntılı ızdıraba, paranoya acıya dönüşse bu sancı geliyor.

Yatağın kenarındaki komodinin üzerinde sarı bir kâğıt duruyor. Defalarca okudun. Artık üzerinde yazılı olanları ezbere biliyorsun. Tekrar eline alıp okumaya karar veriyorsun, o sırada kuvvetle esen rüzgârın etkisiyle pencere şiddetle çarpıyor ve fırtına odana kadar giriyor.

Öldüğünüzü sandığım öbür taraftayım.

Her şeyi biliyorum.

Hayatta kalabilmek için kendinizi sattınız.

Yaptığınız şeyin sonuçları hakkında hiçbir fikriniz yok.

Anna

On sekiz yıl önce, senin embriyon bir laboratuvarında yaratıldı, yarım yüzyıl boyunca yaşadığın çöplüğe alternatif bir gerçeklikte üretilip geliştirildi. On sekiz yıl önce yol arkadaşlarınla birlikte ikinci kez doğdun. Seni sen yapan yolun tüm aşamalarını hatırlayabilmek için yeterince zamanın oldu çünkü bulunduğun kabukta hafızan sınır tanımıyor. Yıllar emrine amadeydi. Hatıralar kuyusunun dibinde gömülü olan hikâyeler yavaş yavaş yüzeye çıktılar.

Çoklu Evren'in sonsuz yollarını hatırladın.

Dünyanın sonunu.

Memoria'nın sonsuz sessizliğini.

Uyanışı.

Bilmediğin bir uygarlıkta arkadaşlarına kavuşmayı beklerken geçen uzun ömrü.

Toplumun bozulmasını. Sürgünü.

Sonunda gençlerle birlikte kaçıışı, pusuyu, yağın mermileri ve asfaltın sert sıcaklığını. O dünyaya ait hatırlamayı başarabildiğin son görüntü seni buz gibi ve kasvetli bir geçitte bırakınca yüzüne kapanan kapıları. İçten içe Anna'nın doğru söylediğini biliyorsun: Takası kabul ettin.

Hükmedilebildiğinde, zamanın da bir pazarı oluşacak.

Altında Anna'nın imzası bulunan kâğıdı belki yüzüncü kez okuyorsun. Ne yapacağını bilemiyorsun. Dönmek doğru olur mu, bilmiyorsun.

Hayatta kalabilmek için kendinizi sattınız. Yaptığınız şeyin sonuçları hakkında hiçbir fikriniz yok.

Artık güvenli bir yerde yaşıyorsun; arkadaşların, okulun var, anne sıcaklığının ne olduğunu öğrendin. Sonunda huzurlu bir hayata sahipsin ama her geçen gün sonsuz sayıda yol ayrımını daha çok hissediyorsun. Var olduğun tek yerin burası olmadığını biliyorsun. Şimdiye kadar kaç tanesini gördün? Bundan sonra kaç tanesini görebilirsin?

Bir anda düşüncelerin bozuk bir bant gibi geriye sarılıyor, son hızla zaman çizgisini takip ederek ters yönde ilerliyor. Geriye, frene basmadan. Bir diapositiften diğerine kareler geriye doğru akıyor ve nerede duracakları belli değil.

Bütün filmin geçtiğini görüyorsun ancak tek bir kareyi bile izleyecek zamanın yok.

Şimdi mekanizma tılandı.

Başlangıç noktasındasın.

Zarı atmak istiyor musun?

Zar yere düşüp de yüzünü gösterdiğinde Marco olmadan önce kim olduğunun hiçbir önemi kalmayacak.

Bir rakam düşünüyorsun, herhangi bir rakam. Hepsi var, Çoklu Evren'in sonsuz yol ayrımlarında kaybolmuşlar.

Zihninde canlandırıyorusun.

Şimdi gözlerini açabilirsin.

Zarın yalnızca bir yüzü yok.

Olabilecek bütün yüzleri var.

Her şeyin başında birçok değişkeni olan zarı attın. Onda bütün cevaplar mevcut. Seçimin Çoklu Evren'in kapılarını açtı. Sebep de sensin, başlangıç noktası da. O numara senin gerçek yolun, senin diğer versiyonlarını yönlendiren ruhun titreşimi. Senin isteğin, senin hedefin. O zarı atmakla görmeyi istedin. Sonsuza yüreğini açtın ve inanmayı seçtin. Diğerleri seni anlamayacak. Bunu yapabilecek kapasitede değiller. Onların gözleri yalnızca bir yolu gözlemliyor ve takip ediyor.

Önünde duran şey bir kâğıdın üzerine sürülmüş mürekkepten başka bir şey değil. Beyaz bir zemin üzerinde siyah çizgilerden ve eğrilerden oluşan anlamsız ve tanımsız bir kombinasyon. Başka bir yerde tam şu anda gökdelenler

inşa ediliyor, yollar şekilleniyor, insanlar yönlerini seçiyor ve olasılıkları eliyor.

Başka bir yerde ayna sonsuz kere kendisini yansıtıyor. Marco kim? Sen kimsin?

Şimdi çevrene bakıp kaçmayı deneyebilirsin. Gündelik hayatına geri dönebilir, aşağı inip hediyeleri açabilirsin. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyorsun. Sonuç olarak, hâlâ buradasın. Burada, kendini, hikâyenin, numaranı bulmak için mürekkebin arasında koşuyorsun.

İkinci kez doğduğundan beri suçluluk duygusu içinde yaşıyorsun. Geri dönmeye ya da burada kalmaya karar verebilirsin, sonuçta bu senin yolun. Ancak seksen sekiz yaşında bir adamın on iki santimetrekare bir hücrede çürüdüğünü biliyorsun. Onun zihninin hayatta kalışı senin bilinçlenmene imkân tanıdı.

Yolun ışıklar ve gölgelerle dolu.

Sabahları uyandığında inanıyorsun, aynanın karşısında yüzünü yıkıyorsun, şehrin sokaklarında dolaşıyorsun ve insanlarla konuşuyorsun. Geceleri hayal gücünün tiyatrosunu ışıktırdığında ve unutamadığın hikâyenin aktörleri canlandığında şüpheye düşüyorsun.

Sonra hemen pencereden dışarı bakıyorsun, nefes alışın yeniden normalleşiyor. Fırtına dinmek üzere, bahçeden arkadaşlarının coşkulu çığlıkları duyuluyor.

Ama bu, zarın yalnızca bir diğer yüzü.

Teşekkürler

Bir sene içinde ne kadar çok şey değişebilir? Çoklu Evren'in kapıları açıldığından beri hayatım hayal bile edemeyeceğim şekilde değişti. Kim bilir yol çatallaştığında farklı yöne sapan diğer kişiliğim şu anda nerede bulunuyor?

Bu üçlemeyle başlayan yolculuk sanal bir dünyada yoğun ilişkiler, fikirler ve yeni arkadaşlıklarla ilerledi. Biz kendimize tam anlamıyla bir paralel evren yarattık. Biz derken kendimle birlikte okuyucuları, blogger'ları, kitabevlerini, editörleri ve gazetecileri kastediyorum. Hepiniz Çoklu Evren'siniz. Bu hikâyenin doğup gelişmesinde emeği geçen herkese tek tek teşekkür edebilmek çok güç. Hep söylendiği gibi: Siz kendinizi biliyorsunuz.

Ancak birkaç kişi onurlandırılmayı hak ediyor.

Yayın temsilcim Piergiorgio Nicolazzini ve onun PNLA'daki harika ekibi. Onun ellerinde olmak ve güvenini hissetmek büyük bir sorumluluk. O, birlikte girdiğim kamplarda her zaman en iyi verimi elde ettiğim antrenörüm.

Editörüm Francesco Gungui, bu serinin başarılı olması için ortaya koyduğu enerji inanılmazdı, zamanla yakın ve güvenilir arkadaşlarımdan biri oldu. Birlikte yaratıcılığın coşkusunu keşfettik. Kanlı biftekler de coşkunun kaynağı oldu.

Mondadori Ragazzi'nin genel yayın yönetmeni Fiammetta Giorgi bu projeye inanan ve yaratılmasına ön ayak olan ilk insandı. Milan'ımızın zor yıllarında benimle birlikte yıllarca çile çeken, metne kıymetli katkıları bulunan Marta Ordine, Elisa Fratton ve Manuela Piemonte ve her zaman ilk sırada olan Nancy Sonsino'ya da teşekkürler.

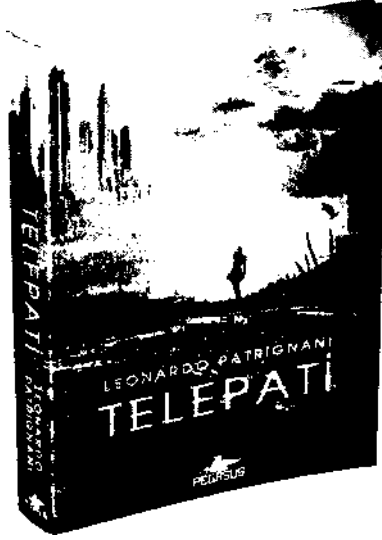
Nasıl bir film iyi bir film müziği olmadan ayakta kalamazsa, iyi bir kitap da okuyucuya romanın hikâyesini aktaran ve ilk dakikadan hayaller kurduran bir kapağı olmadan düşünülemez. Bizim kapağımız da Roberto Oleotto ile Mondadori grafik bölümünün muhteşem çalışması sayesinde bunları sağladı. Bu teşekkürle ilk kitabın kapağını beğenen pek çok okurun, yabancı editörün ve arkadaşımın takdirlerini de dile getirmiş oluyorum. Eminim ki bu kitabın kapağına da bayılacaklar.

Alberto Massari'ye tıbbi önerileri ve kurguları için müteşekkirim. Onunla ne zaman konuşsam not defterim yeni bölümlerde kullanılacak fikirlerle dolup taşıyor!

Bu seriden ilham alarak iki kısa film çeken Maurizio Justice Poetry Valente, Francesca Belussi, Facebook hayran kulübünün kurucusu Amelia Logan Ryan, grafikleriyle kulübe destek veren Sergio Mac Raffaele, Radio Number One'dan Liliana Russo, dünyanın en kibar insanlarından Rosella Santoro, değerli zamanını bana ayıran Diego Dalla Palma, kıymetli önerileriyle Aldo Lonobile ve Secret Sphere ve bu romandan aldıkları ilhamla şarkı yazar Olaf Thorsen ile Vision Divine, son dönemeçteki hoş işbirliği için Giorgio Faletti ve hayatımda kelebek etkisi yapan önerileri için annem (çünkü annelerden yalnızca bir adet var!) de teşekkürü hak ediyor.

İlk sayfalarda kitabımı hayatımın tatlı yarısı Valeria'ya adadığımı fark etmişsinizdir. Son olarak da henüz ilk yaş günü mumunu üflemiş olan dünyadaki en tatlı canlıya teşekkür etmek istiyorum. Senin gülüşün bizim dünyamız. Seni her şeyden çok seviyoruz, Elena. Mümkün olan her evrende.

**YA BU HAYAT ÇOK SAYIDA İHTİMALDEN
SADECE BİRİYE?**

“Telepati birçok açıdan harika ve başarıyı Açlık Oyunları kadar hak ediyor. Sinematik içeriğe sahip bu eğlenceli kitabı bitirmek için kendinizle yarışacaksınız. Patrignani gençlik edebiyatına yeni bir soluk getirecek.”

GLENN COOPER

**PARALEL EVRENLER, DÜNYAYI İÇİNDEN
ÇIKILMAZ BİR HAPİSHANEYE DÖNÜŞTÜRÜYOR.**

**BU HAPİSTEN KURTULMANIN TEK YOLU İSE
HATIRALAR...**

"Zaman ve mekânda yapılan merak uyandırıcı bir yolculuk,
bir yapboz ve sınırları olmayan bir aşk hikâyesi...
Kısacası, elinizden bırakamayacağınız bir kitap."

LICIA TROISI

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-343-567-3

